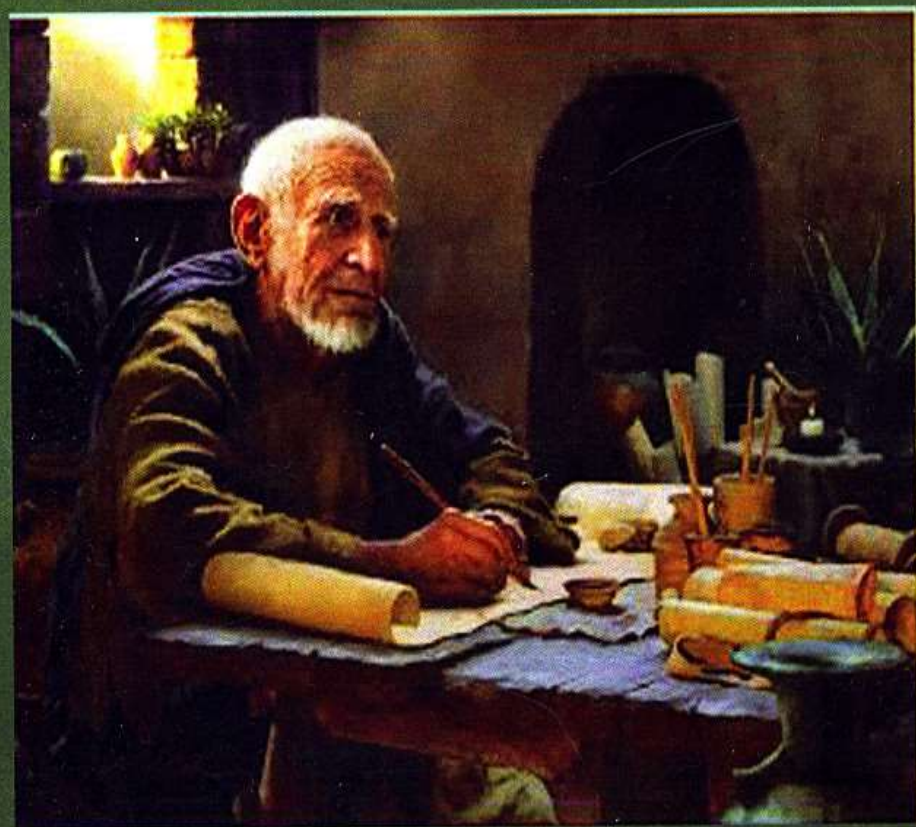

Απρ. - Μάι. - Ιούν. 2015

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ
ΛΟΥΚΑ

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Παρουσιάζει η έκδοση για
iBooks της **Σχολής**
Σαββάτου

Επίσης και σε PDF εντελώς δωρεάν!

www.believechannel.org

ΜΕΛΕΤΗ ΣΧΟΛΗΣ ΣΑΒΒΑΤΟΥ 2ης ΤΡΙΜΗΝΙΑΣ 2015

Το Βιβλίο του Λουκά

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ο ερχομός του Ιησού
2. Βάπτιση και πειρασμοί
3. Ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός;
4. Η κλήση για μαθητεία
5. Ο Χριστός ως ο Κύριος του Σαββάτου
6. Οι γυναίκες στη διακονία του Ιησού
7. Ο Ιησούς, το Άγιο Πνεύμα, και η προσευχή
8. Η αποστολή του Ιησού
9. Ιησούς, ο Πρυτανεύων Δάσκαλος
10. Ακολουθώντας τον Ιησού κάθε μέρα
11. Η βασιλεία του Θεού
12. Ο Ιησούς στην Ιερουσαλήμ
13. Σταυρωμένος και Αναστημένος

Συγγραφείς: John M. Fowler

Απόδοση στα Ελληνικά: Γιαντζακλίδου Άννου
Κομπιούτερ, Επιμέλεια: Ελληνική Αποστολή

Τιμή Τεύχους: 5 Ευρώ

Ετήσια Συνδρομή Εσωτερικού: 20 Ευρώ

Ετήσια Συνδρομή Εξωτερικού: 32 Δολάρια Η.Π.Α

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΕΒΔΟΜΗΣ
ΗΜΕΡΑΣ

Κεραμεικού 18, 104 37 ΑΘΗΝΑ

Τηλ. 210 52 24 962, 210 52 33 543

Fax. 210 52 33 013

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο

«Και σηκωθείς ήλθε προς τον πατέρα αυτού. Ενώ δε απείχεν έτι μακράν, είδεν αυτόν ο πατήρ αυτού, και εσπλαγχνίσθη. Και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού, και κατεφίλησεν αυτόν» Λουκά 15/ε' 20.

Αυτό το εδάφιο είναι γνωστό σε όλους μας. Είναι παρμένο από μία από τις πιο γνωστές και αγαπημένες ιστορίες όλης της λογοτεχνίας, θεολογικής και μη. Και το εκπληκτικό είναι ότι ποτέ δεν θα τη μαθαίναμε εάν ένας απλός ευαγγελιστής γιατρός δεν την συμπεριλάμβανε στην επιστολή του προς τον φίλο του τον Θεόφιλο.

Ο γιατρός είναι ο Λουκάς, ένας Εθνικός πιστός του οποίου η επιστολή είναι γνωστή σε όλους μας ως το Κατά Λουκά Ευαγγέλιο. Εκτός από το Ευαγγέλιο, ο Λουκάς έγραψε και τις Πράξεις των Αποστόλων. Ως συνταξιδιώτης του Παύλου, ο Λουκάς ήταν ένθερμος τηρητής και μέτοχος του μεγάλου κινήματος του Ιησού που επηρέασε όλη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Η στενή του συνεργασία με τον Παύλο δεν τον βοήθησε μόνο να καταλάβει το νόημα της Χριστιανικής εκκλησίας – το οποίο αντιτίθονταν στην απαίτηση του Καίσαρα να τιμάται ως θεός – αλλά του έδωσε και την ευκαιρία να μάθει από αξιόπιστες πηγές για τον Άνθρωπο πίσω από όλα αυτά: τον Ιησού Χριστό. Έτσι, υπό την έμπνευση του Αγίου Πνεύματος, ο Λουκάς έγραψε δύο βιβλία τα οποία θα μπορούσαν να τιτλοφορηθούν ως «Η Προέλευση και η Ιστορία της Χριστιανικής Εκκλησίας.»

Πρώτο μέρος του έργου του είναι το Ευαγγέλιο, το οποίο γράφτηκε και παραδόθηκε στον Θεόφιλο πριν τη συγγραφή των Πράξεων (Πράξ. 1/α' 1). Πολλοί σχολιαστές χρονολογούν το Ευαγγέλιο του Λουκά στο 61-63 μ.Χ.

Ο Θεόφιλος ήταν ένας Έλληνας πιστός, και το γεγονός ότι η επιστολή είναι για εκείνον δείχνει την επιθυμία του Λουκά να διαδώσει το Ευαγγέλιο στους Έλληνες και στους Εθνικούς πιστούς, χωρίς να αφηφά τις Ιουδαϊκές ρίζες του Ιησού. Ο Ματθαίος απευθυνόταν κυρίως στους Ιουδαίους, γι' αυτό και δίνει έμφαση στον Ιησού ως Μεσσία. Ο Μάρκος έγραψε στους Ρωμαίους, και έτσι παρουσιάζει τον Ιησού να περιέρχεται τη χώρα φέρνοντας τα νέα για τη βασιλεία. Ο Ιωάννης ήταν βαθύς στοχαστής, και στο ευαγγέλιό του παρουσιάζει τον Ιησού ως τον Λόγο, τον Δημιουργό, τον Υιό του Θεού. Ο Λουκάς όμως γράφει έχοντας κατά νου τους Εθνικούς. Σ' αυτούς παρουσιάζει τον Ιησού, τον Υιό του ανθρώπου, ως τον Σωτήρα του κόσμου και Φίλο της ανθρωπότητας. Το θέμα του ευαγγελίου του είναι η παγκόσμια σωτηρία – επομένως η γενεαλογία του Ιησού καταλήγει στον Αδάμ, συνδέοντάς τον με τον Θεό, ενώ η γενεαλογία στο

Ματθαίο σταματάει στον Αβραάμ, τον πατέρα των Εβραίων (Λουκά 3/γ' 23-38, συγκρίνετε με Ματθ. 1/α' 1-17).

Το κατά Λουκά Ευαγγέλιο είναι από τα μεγαλύτερα βιβλία της Καινής Διαθήκης. Ορισμένα από τα θαύματα του Ιησού τα συναντάμε μόνο στο Λουκά όπως την ανάσταση του γιου της χήρας της Ναΐν (Λουκά 7/ζ' 11-18) και τη θεραπεία του Μάλχου (Λουκά 22/κβ' 50,51). (Για άλλα θαύματα δείτε Λουκά 5/ε' 4-11, 13/ιγ' 11-17, 14/ιδ' 1-6, 17/ιζ' 11-19.) Επίσης, στο Λουκά συναντάμε πολλές ξεχωριστές παραβολές, όπως: ο καλός Σαμαρείτης (Λουκά 10/ι' 30-37) ο άφρων πλούσιος (Λουκά 12/ιβ' 16-21), ο άσωτος υιός (Λουκά 15/ιε' 11-32), ο πλούσιος και ο Λάζαρος (Λουκά 16/ισ' 19-31), ο Φαρισαίος και ο τελώνης (Λουκά 18/ιη' 10-14). Η ιστορία του Ζακχαίου (Λουκά 19/ιθ' 1-10) είναι επίσης μία ξεχωριστή αναφορά του Λουκά.

Υπό την καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος, ο Λουκάς διαβεβαιώνει ότι εξέτασε τα ιστορικά στοιχεία και ότι μίλησε με αυτόπτες μάρτυρες (Λουκά 1/α' 2). Και έπειτα, «εφάνη και εις εμέ εύλογον, όστις διηρεύνησα πάντα εξ αρχής ακριβώς, να σοι γράψω κατά σειράν περί τούτων, κράτιστε Θεόφιλε, διά να γνωρίσης την βεβαιότητα των πραγμάτων, περί των οποίων κατηχήθης» (εδ. 3,4).

Όταν ρώτησαν τον σπουδαίο θεολόγο James Denney εάν είχε να προτείνει μία καλή βιογραφία του Ιησού, εκείνος απάντησε, «Διαβάσατε αυτήν που έγραψε ο Λουκάς;»

Καλή ιδέα. Ας την μελετήσουμε λοιπόν μαζί, ως παγκόσμια εκκλησία, αυτήν την τριμηνία.

1 Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

ΕΔΑΦΙΟ ΜΝΗΜΗΣ: «Διότι ουδέν πράγμα θέλει είσθαι αδύνατον παρά τω Θεώ.» Λουκά 1/α' 37.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 1/α' 2,3, Β' Τιμ. 3/γ' 16, Λουκά 1/α' 5-22, Δευτ. 18/ιη' 15, Λουκά 2/β' 9-12, 25-32.

Το Ευαγγέλιο του Λουκά γράφτηκε πρωτίστως για τους Εθνικούς. Ο Λουκάς ήταν Εθνικός (Κολ. 4/δ' 10-14), όπως ήταν και ο Θεόφιλος, στον οποίο και απευθύνεται το Ευαγγέλιο.

Εκτός από γιατρός, ο Λουκάς ήταν και ένας σχολαστικός ιστορικός. Στην εισαγωγή του Ευαγγελίου του θέτει τα ιστορικά πλαίσια της εποχής του Ιησού: Βασιλιάς της Ιουδαίας ήταν ο Ηρώδης (Λουκά 1/α' 5), Ρωμαίος αυτοκράτορας, ο Αύγουστος (Λουκά 2/β' 1), και ιερέας στο ναό της Ιερουσαλήμ, ο Ζαχαρίας (Λουκά 1/α' 5,9). Στο κεφάλαιο 3/γ' ο Λουκάς αναφέρει 6 ημερομηνίες που σχετίζονται με την διακονία του Ιωάννη του Βαπτιστή, του προδρόμου του Ιησού.

Έτσι, ο Λουκάς τοποθετεί τον Ιησού στην ιστορία ανάμεσα σε υπαρκτούς ανθρώπους σε μία συγκεκριμένη εποχή, ώστε η αφήγησή του να μην θεωρηθεί μύθευμα. Οι αναγνώστες της επιστολής πρέπει να σταθούν με δέος και να αναλογιστούν το γεγονός ότι ο Ιησούς είναι υπαρκτός, και μέσω Αυτού που είναι ο «σωτήρ, όστις είναι Χριστός Κύριος» (Λουκά 2/β' 11) ο Θεός ήρθε στη γη.

Κυριακή 29 Μαρτίου

«ΚΑΤΑ ΣΕΙΡΑΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΩΝ»

Λουκά 1/α' 1-3, Πράξεις 1/α' 1-3

Στις Πράξεις 1/α' 1 διαβάζουμε ότι πριν γραφτούν οι Πράξεις των Αποστόλων, ο συγγραφέας είχε γράψει ένα άλλο κείμενο, «τον μεν πρώτον λόγον έκαμον». Και οι δύο αφηγήσεις απευθύνονταν στον Θεόφιλο, γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο συγγραφέας τους είναι κοινός. Τα δύο αυτά βιβλία μπορούν να θεωρηθούν ως τα δύο μέρη της «Προέλευσης και Ιστορίας της Χριστιανικής Εκκλησίας.» Το πρώτο μέρος είναι η αφήγηση της ζωής και του έργου του Ιησού (το κατά Λουκά Ευαγγέλιο) και το δεύτερο μέρος (οι Πράξεις των Αποστόλων) είναι η αναφορά της διάδοσης του μηνύματος του Ιησού και της πρώτης εκκλησίας.

Πώς γράφτηκε το Ευαγγέλιο; Διαβάστε Λουκά 1/α' 2,3 και Β' Τιμ. 3/γ' 16.

.....
Ο Λουκάς γνώριζε ότι πολλοί επιχειρήσαν να γράψουν τα γεγονότα που τάραξαν την Ιερουσαλήμ και αφορούσαν τον Ιησού Χριστό. Πηγές αυτών των λογοτεχνικών έργων ήταν «οι απ' αρχής γενόμενοι αυτόπται και υπηρέται του λόγου» (Λουκά 1/α' 2) – μία ξεκάθαρη αναφορά στους μαθητές και συγχρόνους του Ιησού. Ο Λουκάς ήρθε ο ίδιος σε επαφή με τους μάρτυρες αυτούς και τους διακόνους (όπως ο Παύλος και οι άλλοι απόστολοι) αλλά πιθανόν να είχε διαβάσει και τα Ευαγγέλια του Μάρκου και του Ματθαίου. Ο Λουκάς, προφανώς, δεν ήταν αυτόπτης μάρτυρας της ζωής του Ιησού, αλλά ήταν ένας αξιόπιστος και αληθινός ακόλουθος Του. Ο Ματθαίος, απευθυνόμενος στους Ιουδαίους παρουσίασε τον Ιησού ως τον Μεγάλο Διδάσκαλο, Αυτόν που εκπλήρωσε την προφητεία, και τον Βασιλιά των Εβραίων. Αναφέρεται συχνά στις προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης που βρήκαν την εκπλήρωσή τους στον Χριστό. Ο Μάρκος έγραψε στους Ρωμαίους για τον Ιησού, ως τον άνθρωπο της δράσης. Ο Λουκάς, ως γιατρός και Εθνικός, έγραψε στους Έλληνες και τους Εθνικούς για τον Ιησού, ως τον Σωτήρα του κόσμου. Ο Λουκάς αναφέρει ότι ο σκοπός της συγγραφής αυτού του βιβλίου είναι να παρουσιάσει «την κατά σειράν περί τούτων» των γεγονότων (Λουκά 1/α' 3) και να επιβεβαιώσει τις σπουδαίες αυτές διδασκαλίες της εποχής. Ο σκοπός του Ευαγγελίου του είναι η διαβεβαίωση της αλήθειας, όσον αφορά τον Ιησού.

ΣΚΕΨΗ: Είναι ενδιαφέρον ότι ο Λουκάς – εμπνευσμένος συγγραφέας της Αγίας Γραφής – χρησιμοποίησε και άλλες πληροφορίες στα γραπτά του. Προφανώς η χρήση αυτών των πηγών δεν αναιρεί την θεοπνευστία ή την εξουσία των γραπτών του. Τι πρέπει να διδαχθούμε από αυτό σχετικά με το θέμα της θεοπνευστίας, στα έργα των εμπνευσμένων συγγραφέων;

Δευτέρα 30 Μαρτίου

«ΘΕΛΕΙΣ ΚΑΛΕΣΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗΝ»

Για περίπου τετρακόσια χρόνια μετά τον Μαλαχία, Θεϊκή σιγή σηματοδότησε την ιστορία του Ισραήλ. Με τις αναγγελίες των γεννήσεων του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Ιησού, η θεϊκή σιωπή έληξε.

Στις ιστορίες της γέννησης του Ιωάννη και του Ιησού υπάρχουν αντιστοιχίες. Και οι δύο είναι θαυματουργικές: στην περίπτωση του Ιωάννη, η Ελισάβετ ήταν σε προχωρημένη ηλικία – στην περίπτωση του Ιησού, μία παρθένα θα έμενε έγκυος. Ο άγγελος Γαβριήλ εξήγγειλε τις δύο υποσχέσεις που προκάλεσαν θαυμασμό, χαρά και πλήρη υποταγή στο θέλημα του Θεού. Και τα δύο παιδιά θα αυξάνονταν και θα ενδυναμώνονταν κατά το Πνεύμα (Λουκά 1/α' 80, 2/β' 40).

Ωστόσο, η αποστολή και η διακονία αυτών των θαυμαστών παιδιών θα ήταν ιδιαίτερη και διαφορετική. Ο Ιωάννης θα προετοίμαζε το δρόμο για τον Ιησού (Λουκά 1/α' 13-17). Ο Ιησούς είναι ο «Υιός του Θεού» (εδ. 35) και η εκπλήρωση των Μεσσιανικών προφητειών (εδ. 31-33).

Διαβάστε Λουκά 1/α' 5-22. Αν και ο Ζαχαρίας αναφέρεται ως «άμεμπτος» επιπλήχτηκε για την απιστία του στα λόγια του αγγέλου. Πώς μας βοηθάει αυτό να κατανοήσουμε την έννοια του «άμεμπτου» για έναν πιστό;

.....
.....
.....
.....
.....

«Η γέννηση του γιού του Ζαχαρία, καθώς και η γέννηση του γιού του Αβραάμ, όπως επίσης και της Μαρίας, σκοπό είχαν να διδάξουν μία μεγάλη πνευματική αλήθεια, μία αλήθεια την οποία δύσκολα μαθαίνουμε και γρήγορα ξεχνούμε. Μόνοι μας είμαστε ανήμποροι να κάνουμε οτιδήποτε καλό, αλλά εκείνο που δεν μπορούμε εμείς να κάνουμε, θα το κάνει η δύναμη του Θεού για κάθε υπάκουη και πιστή ψυχή. Και μέσο της πίστης δόθηκε το παιδί της υπόσχεσης. Μέσο της πίστης γεννιέται η πνευματική ζωή και μας ικανώνει να εκτελούμε τα έργα τη δικαιοσύνης.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 68.

Το θαύμα του Ιωάννη είχε μεγάλη σημασία στη σχέση του Θεού με τον λαό Του. Μετά από 400 χρόνια προφητικής απουσίας στην ιστορία του Ισραήλ, ο Ιωάννης εμφανίστηκε με ένα συγκεκριμένο μήνυμα και μεγάλη δύναμη. Η αποστολή και το μήνυμα του Ιωάννη ήταν «να ετοιμάση εις τον Κύριον λαόν προδιατεθειμένον» (Λουκά 1/α' 17). Ήταν ο πρόδρομος του Μεσσία, εκείνος που προετοίμασε το δρόμο για την αποστολή του Ιησού.

Τρίτη 31 Μαρτίου

«ΘΕΛΕΙΣ ΚΑΛΕΣΕΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΑΥΤΟΥ ΙΗΣΟΥΝ»

Η γέννηση του Ιησού Χριστού δεν ήταν ένα φυσιολογικό γεγονός. Ήταν σημειωμένη στο αιώνιο ημερολόγιο του Θεού, και όταν «ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού, όστις εγεννήθη εκ γυναικός» (Γαλ. 4/δ' 4). Είναι η εκπλήρωση της πρώτης υποσχέσης του Θεού που δόθηκε μετά την Πτώση στην Εδέμ (Γέν. 3/γ' 15).

Διαβάστε τα παρακάτω εδάφια. Πώς η γέννηση του Ιησού είναι η εκπληκτική εκπλήρωση της προφητείας; Γιατί πρέπει να εμπιστευόμαστε όλες τις υποσχέσεις του Θεού; Δευτ. 18/ιη' 15, Πράξ. 3/γ' 22-24, Ησ. 7/ζ' 14, Ματθ. 1/α' 22,23, Μιχ. 5/ε' 2, Λουκά 2/β' 4-7.

.....

.....

.....

Έξι μήνες μετά την αγγελία στον Ζαχαρία για την γέννηση του Ιωάννη, ο άγγελος αναγγέλλει στη Μαρία από τη Ναζαρέτ, ένα ακόμη μεγαλύτερο θαύμα: εσύ η παρθένος «θέλεις συλλάβει... και θέλεις γεννήσει υιόν, και θέλεις καλέσει το όνομα αυτού Ιησούν» (Λουκά 1/α' 31).

Η γέννηση του Ιησού από μία παρθένο έρχεται σε αντίθεση με τη φύση και δεν μπορεί να εξηγηθεί. Ακόμη και η Μαρία ρώτησε, «Πώς θέλει είσθαι τούτο, επειδή άνδρα δεν γνωρίζω;» (εδ. 34). Ο άγγελος τη διαβεβαίωσε ότι αυτό θα ήταν έργο του Αγίου Πνεύματος (εδ. 35), «διότι ουδέν πράγμα θέλει είσθαι αδύνατον παρά τω Θεώ» (εδ. 37). Η άμεση υποταγή πίστης της Μαρίας είναι αξιοθαύμαστη, «Ιδού η δούλη του Κυρίου· γένοιτο εις εμέ κατά τον λόγον σου» (εδ. 38). Κάθε ανθρώπινη απορία, όσο φυσική και λογική κι αν είναι, πρέπει να αφήνει δρόμο στην Θεϊκή απόκριση. Είτε πρόκειται για τη Δημιουργία, το Σταυρό, την Ενσάρκωση ή την Ανάσταση, το μάννα ή την δωρεά του Αγίου Πνεύματος στην Πεντηκοστή – η Θεϊκή πρωτοβουλία απαιτεί την ανθρώπινη υποταγή και αποδοχή.

Παρότι η Μαρία ανταποκρίθηκε στην ερώτησή της με υποταγή στο θέλημα του Θεού, στην εξουσία, και στον αιώνιο σκοπό Του, ο Γαβριήλ της έδωσε μία ακόμη σπουδαία απάντηση: «Πνεύμα Άγιον θέλει επέλθει επί σε, και δύναμις του Υψίστου θέλει σε επισκιάσει, διά τούτο και το γεννώμενον εκ σου άγιον θέλει ονομασθή Υιός Θεού» (εδ. 35).

ΣΚΕΨΗ: Ορισμένοι άνθρωποι πιστεύουν ότι για όλα υπάρχει μία φυσική και επιστημονική εξήγηση. Γιατί αυτή είναι μία περιορισμένη και επιφανειακή οπτική του μεγέθους της πραγματικότητας;

Τετάρτη 1 Απριλίου

Η ΦΑΤΝΗ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

Ο Λουκάς ξεκινάει την ιστορία της γέννηση κάνοντας μία αναφορά στην ιστορία. Ο Ιωσήφ και η Μαρία από τη Ναζαρέτ πήγαν στην πόλη της καταγωγής τους την Βηθλεέμ, λόγω του διατάγματος του Αυγούστου Καίσαρα, αυτοκράτορα της Ρώμης, όταν στη Συρία ηγεμόνευε ο Κυρήναιος. Αυτά τα ιστορικά στοιχεία μας κάνουν να εκτιμήσουμε ως μελετητές της Αγίας Γραφής, το ότι ο Λουκάς υποτάχθηκε στο Άγιο Πνεύμα καταγράφοντας τις λεπτομέρειες της ενσάρκωσης σε ιστορικά πλαίσια.

Αναλογιστείτε την ανέχεια του Ιησού σύμφωνα Λουκά 2/β' 7. Συγκρίνετε την εικόνα «και εσπαργάνωσεν αυτόν και κατέκλινεν αυτόν εν τη φάτνη, διότι δεν ήτο τόπος δι' αυτούς εν τω καταλύματι», με την περιγραφή του Παύλου στη Φιλιπ. 2/β' 5-8. Τι δρόμο ακολούθησε ο Ιησούς για εμάς;

.....
Η εξιστόρηση σχετικά με τις συνθήκες φτώχειας στις οποίες ζούσε ο ενσαρκωμένος από τον ουρανό Κύριός μας, συνεχίζεται με την αναφορά των πρώτων επισκεπτών που δέχθηκε στη φάτνη: τους βοσκούς. Η «χαράν μεγάλην, ήτις θέλει είσθαι εις πάντα τον λαόν» (Λουκά 2/β' 10) δεν αναγγέλθηκε στους πλούσιους, στους ισχυρούς, στους γραμματείς, στους ιερείς και στους κυβερνήτες, αλλά στους ταπεινούς και περιφρονημένους βοσκούς. Προσέξτε την μεγαλοσύνη και την απλότητα του μηνύματος, «διότι σήμερον εγεννήθη εις εσάς εν πόλει Δαβίδ σωτήρ, όστις είναι Χριστός Κύριος. Και τούτο θέλει είσθαι το σημείον εις εσάς· θέλετε ευρεί βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν τη φάτνη» (εδ. 11,12). Το πολυτιμότερο δώρο του ουρανού ήρθε μέσα σε τόσο λιτό περίβλημα! Αλλά αυτό το δώρο φέρνει, «δόξα στον Θεό», στη «γη ειρήνη» και «στους ανθρώπους ευδοκία» (εδ. 14). Η αναφορά του Λουκά στον άγγελο (Λουκά 2/β' 9-12) προβάλλει τρία καίρια σημεία της Χριστιανικής θεολογίας. Πρώτον, η καλή αγγελία του ευαγγελίου «θέλει είσθαι εις πάντα τον λαόν». Μέσω του Ιησού, τόσο οι Εβραίοι όσο και οι Εθνικοί γίνονται ένας λαός για τον Θεό. Δεύτερον, ο Ιησούς είναι ο μοναδικός Σωτήρας. Τρίτον, ο Ιησούς είναι ο Χριστός ο Κύριος. Αυτά τα τρία σημεία που από την αρχή εδραιώθηκαν ξεκάθαρα στο κατά Λουκάν, αργότερα έγιναν το θεμέλιο της αποστολικής διδαχής, ιδιαίτερα του Παύλου.

ΣΚΕΨΗ: Αναλογιστείτε το πιστεύω μας ως Χριστιανοί: ο Δημιουργός όλων (Ιωάν. 1/α' 1-3), όχι μόνο ήρθε στον έκπτωτο αυτόν κόσμο ως άνθρωπος, αλλά έζησε και μία δύσκολη ζωή που κατέληξε στο σταυρό. Εάν πραγματικά το πιστεύουμε αυτό, τότε γιατί δεν ζούμε μία ζωή υποταγμένη σ' αυτήν την σπουδαία αλήθεια; Ποιοι τομείς της ζωής σας αντικατοπτρίζουν το πιστεύω σας στην ιστορία του Ιησού και ποιοι όχι;

Πέμπτη 2 Απριλίου

ΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΑ

Αν και έγραφε έχοντας κατά νου τους Εθνικούς, ο Λουκάς ήταν γνώστης του Ιουδαϊκού νόμου για τα πρωτότοκα σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη. Έτσι, συνδέει το γεγονός αυτό της Καινής Διαθήκης με την Παλαιά με μία όμορφη περιγραφή της ημέρας όπου η Μαρία και ο Ιωσήφ πήγαν το μωρό στο ναό για περιτομή, σύμφωνα με το πως πρόσταζε ο νόμος (Λουκά 2/β' 22-24).

Διαβάστε Λουκά 2/β' 25-32. Προσέξτε τα τρία θεολογικά σημεία της σωτηρίας που αναφέρει ο Συμεών: η σωτηρία γίνεται μέσω του Ιησού, ετοιμάστηκε από τον Θεό, και είναι για όλους τους ανθρώπους – Ισραηλίτες και Εθνικούς. Πώς αυτές οι αλήθειες συνδέονται με το μήνυμα του πρώτου αγγέλου της Αποκ. 14/ιδ' 6,7;

.....

.....

.....

Στην προφητεία του Συμεών αναφέρονται δύο σημαντικά χαρακτηριστικά της διακονίας του Ιησού. Πρώτον, ο Χριστός «κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τω Ισραήλ» (Λουκά 2/β' 34). Είναι αλήθεια ότι ο Χριστός έφερε το φως και την σωτηρία σε όλους, αλλά όχι χωρίς αντίτιμο: Ή Τον αποδέχεσαι ή Τον απορρίπτεις, και από αυτό καθορίζεται η σωτηρία – δεν υπάρχει Τρίτη επιλογή. Είτε μένουμε μαζί Του είτε όχι, ο Χριστός απαιτεί αποκλειστικότητα. Εκείνοι που μένουν σ' Αυτόν θα αναστηθούν και θα έχουν μέρος στη βασιλεία Του, εκείνοι που Τον απορρίπτουν ή αδιαφορούν, θα χαθούν χωρίς καμία ελπίδα. Η πίστη στον Χριστό δεν είναι κάτι που μπορούμε να διαπραγματευτούμε.

Δεύτερον, η προφητεία που έκανε ο Συμεών για την Μαρία, «Και σου δε αυτής την ψυχήν ρομφαία θέλει διαπεράσει» (Λουκά 2/β' 35). Αναμφίβολα, αυτή η αναφορά είναι στη σταυρική θυσία στην οποία θα γινόταν μάρτυρας η Μαρία. Η Μαρία και όλες οι γενεές που θα ακολουθούσαν έπρεπε να θυμούνται ότι χωρίς το Σταυρό, δεν θα υπήρχε σωτηρία. Ο Σταυρός είναι το επίκεντρο όλου του σχεδίου της σωτηρίας.

ΣΚΕΨΗ: Η σωτηρία είναι ένα δώρο που δεν μπορούμε να κερδίσουμε. Ωστόσο, μπορεί να φέρει μεγάλο κόστος σε εκείνους που το διεκδικούν. Τι σας κόστισε η απόφασή σας να ακολουθήσετε τον Χριστό;

.....

.....

.....

Περαιτέρω μελέτη:

«Ο Λουκάς, ο συγγραφέας του φερώνυμου ευαγγελίου, ήταν γιατρός ιεραπόστολος. Στις Γραφές αναφέρεται ως 'ο ιατρός ο αγαπητός' (Κολ. 4/δ' 14). Ο απόστολος Παύλος πληροφορήθηκε για την ικανότητά του ως γιατρός και τον αναζήτησε σαν έναν στον οποίο ο Κύριος είχε αναθέσει ένα ιδιαίτερο έργο. Εξασφάλισε τη συνεργασία του και για αρκετό καιρό ο Λουκάς τον συνόδευε στα ταξίδια του από μέρος σε μέρος. Ύστερα από ένα διάστημα, ο Παύλος άφησε το Λουκά στους Φιλίππους της Μακεδονίας. Εκεί εξακολούθησε να εργάζεται για μερικά χρόνια τόσο σαν γιατρός όσο και σαν δάσκαλος του ευαγγελίου. Με το ιατρικό του έργο εξυπηρέτούσε τους ασθενείς και κατόπιν προσευχόταν για να έρθει στους πάσχοντες η θεραπευτική δύναμη του Θεού. Έτσι άνοιγε ο δρόμος για το άγγελμα του ευαγγελίου. Η επιτυχία του Λουκά ως γιατρού του πρόσφερε πολλές ευκαιρίες να κηρύξει το Χριστό ανάμεσα στους ειδωλολάτρες. Σύμφωνα με το Θείκό σχέδιο πρέπει να εργασθούμε και εμείς όπως εργάσθηκαν οι απόστολοι.» Ε. Χουάιτ, Π.Α. σ. 106.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Πώς το γεγονός ότι ο Λουκάς χρησιμοποίησε ήδη υπάρχουσες πληροφορίες για τη συγγραφή του ευαγγελίου, μας βοηθάει να κατανοήσουμε το θέμα της θεοπνευστίας της Αγίας Γραφής; (Β' Τιμ. 3/γ' 16).
2. Η γέννηση από την παρθένο είναι έργο του Θεού σφραγισμένο με μυστήριο, μεγαλοσύνη και σκοπό. Ξεπερνά την ανθρώπινη αντίληψη. Και τι μ' αυτό; Πόσα πράγματα είναι πέρα από την κατανόησή μας; Εφόσον ο Θεός υπάρχει και έχει τη δύναμη να δημιουργήσει και να διατηρήσει το σύμπαν, γιατί η γέννηση από μία παρθένο να είναι κάτι δύσκολο γι' Αυτόν; Μόνο εκείνοι των οποίων η άποψη περιορίζεται από τους φυσικούς νόμους μπορούν να απορρίψουν την κύηση από κάποια παρθένα. άλλωστε, θυμηθείτε τα λόγια του αγγέλου στην Μαρία: «Διότι ουδέν πράγμα θέλει είσθαι αδύνατον παρά τω Θεώ» Λουκά 1/α' 37.
3. Ένας γνωστός Αμερικάνος δημοσιογράφος είπε κάποτε, πως αν είχε ποτέ την ευκαιρία να πάρει συνέντευξη από τον Ιησού, θα Τον ρωτούσε: «Γεννηθήκατε πράγματι από μία παρθένα;» Γιατί τόσο η ερώτηση, όσο και η απάντηση σ' αυτήν, είναι πολύ σημαντικές;

2. ΒΑΠΤΙΣΗ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟΙ

Εδάφιο μνήμης: «Και κατέβη το Πνεύμα το Άγιον εν σωματική μορφή, ως περιστέρα, επ' αυτόν, και έγενε φωνή εκ του ουρανού, λέγουσα· Συ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις σε ευηρεστήθην.» Λουκά 3/γ' 22.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 3/γ' 1-14, Ρωμ. 6/ς' 1-6, Λουκά 3/γ' 21,22, Λουκά 4/δ' 5-8, Ησ. 14/ιδ' 13,14, Λουκά 4/δ' 9-13.

Όπως είδαμε την προηγούμενη εβδομάδα, ο Λουκάς κάνει πολλές ιστορικές αναφορές σε σημαντικούς αξιωματούχους της εποχής για να τεκμηριώσει ότι η εξιστόρησή του για τον Ιησού και τον Ιωάννη βασίζεται σε αληθινά γεγονότα.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος σημαντικός λόγος που αναφέρει αυτούς τους ισχυρούς άνδρες με τη μεγάλη επιρροή. Θέλει να τους αντιπαραθέσει με τον ταπεινό άνδρα της ερήμου, τον Ιωάννη τον Βαπτιστή, τον επιλεγμένο από τον Θεό αγγελιοφόρο που προορίστηκε να προετοιμάσει τον δρόμο για το μεγαλύτερο γεγονός της ανθρώπινης ιστορίας: τον ερχομό του Ιησού, του Λυτρωτή του κόσμου. Είναι ενδιαφέρον το ότι ο Θεός δεν επέλεξε μία εξέχουσα προσωπικότητα της εποχής για να προαναγγείλει τον Μεσσία, αλλά μία από τις πιο ταπεινές.

Οι σχολιαστές τοποθετούν χρονικά το ξεκίνημα της διακονίας του Ιωάννη του Βαπτιστή και του Ιησού στο 27 – 28 μ.Χ. λόγω αυτών των ιστορικών προσωπικοτήτων. Εκείνη την περίοδο της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας ο Ιησούς βαπτίστηκε, και δόθηκε η διαβεβαίωση από τον Θεό ότι «Συ είσαι ο Υιός μου ο αγαπητός» (εδ. 22). Ο Λουκάς εδραιώνει ήδη αυτό το γεγονός, πριν αναφερθεί στην αποστολή και την διακονία του Ιησού Χριστού.

Κυριακή 5 Απριλίου

«ΕΤΟΙΜΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ»

Στο Λουκά 3/γ' εμφανίζεται ο Ιωάννης με τον μοναδικό του ρόλο στο σχέδιο της σωτηρίας. Εκείνο το οποίο μπορεί κάποιος να πει σίγουρα για το κήρυγμα του Ιωάννη, είναι ότι δεν μιλούσε με σκοπό να ευχαριστήσει τους ακροατές του.

Διαβάστε Λουκά 3/γ' 1-14. Τα λόγια του είναι γεμάτα σημαντικές αλήθειες, όχι μόνο για τους ακροατές της εποχής του αλλά και για εμάς σήμερα. Ποια σημεία μπορείτε να ξεχωρίσετε από την ομιλία του Ιωάννη;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Η μετάνοια δεν είναι απλώς θεωρία, αλλά τρόπος ζωής. Ο όρος μετάνοια είναι σύνθετος και δηλώνει την αλλαγή του τρόπου σκέψης που οδηγεί σε μία νέα ζωή. Βάπτιση σημαίνει βύθιση στο νερό. Η βύθιση έχει ιδιαίτερη σημασία. Ακόμη και πριν από τον Ιωάννη, οι Ιουδαίοι γνώριζαν την βάπτιση με βύθιση. Αυτή η τελετή γινόταν όταν ένας Εθνικός προσηλυτιζόταν στην Ιουδαϊκή θρησκεία.

Καλώντας τους Ιουδαίους για βάπτιση, ο Ιωάννης θέτει μία νέα αρχή: με τη βάπτιση κάποιος αποκηρύσσει δημόσια τις αμαρτίες του και τον αμαρτωλό τρόπο ζωής του, και προετοιμάζεται για τον ερχομό του Μεσσία. Έτσι, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής εισήγαγε την συμβολική τελετή αποκήρυξης της αμαρτίας και την έναρξη ενός νέου τρόπου ζωής ως πολίτες της Μεσσιανικής βασιλείας, η οποία σύντομα θα εδραιωνόταν. Ο Ιωάννης δήλωνε ότι βάπτιζε μόνο με νερό, ενώ ο Ερχόμενος «θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί» (Λουκά 3/γ' 16). Επομένως, πρέπει να τονίσουμε το εξής: Βάπτιση είναι η βύθιση στο νερό και είναι η ένδειξη της εσωτερικής αλλαγής – μίας αλλαγής που η τελική της σφράγιση θα γίνει με το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Ρωμ. 6/ς' 1-6. Ποια πνευματικά διδάγματα τονίζει ο Παύλος στην τελετή της βάπτισης; Προσέξτε πώς συγκρίνει τη βύθιση και την ανάδυση από το νερό, με τον θάνατο επί της αμαρτίας και την ζωή της δικαιοσύνης. Πώς έχετε βιώσει αυτήν την εμπειρία της νέας ζωής με τον Χριστό;

Δευτέρα 6 Απριλίου

«ΣΥ ΕΙΣΑΙ Ο ΥΙΟΣ ΜΟΥ Ο ΑΓΑΠΗΤΟΣ»

Στο Λουκά 2/β' 41-50 διαβάζουμε την γνωστή ιστορία του Ιωσήφ και της Μαρίας που έχασαν τον Ιησού στην Ιερουσαλήμ. Εκείνο το οποίο είναι ιδιαίτερα συναρπαστικό είναι η απάντηση του Ιησού στην Μαρία όταν εκείνη Τον επίπληξε (εδ. 48). Με την απάντησή Του, ο Ιησούς έδειξε ότι γνώριζε πως ήταν ο Υιός του Θεού. «Διά τι με εζητείτε; δεν ηξεύρετε ότι πρέπει να ήμαι εις τα του Πατρός μου;» (εδ. 49). Όπως αναφέρεται στο επόμενο εδάφιο, ο Ιωσήφ και η Μαρία δεν αντιλήφθηκαν τα λόγια του Ιησού. Πώς θα μπορούσαν άλλωστε; Ακόμη και οι μαθητές, μετά από τόσα χρόνια με τον Ιησού, δεν ήταν απόλυτα σίγουροι για την ταυτότητα και το έργο Του.

Για παράδειγμα, μετά την ανάστασή Του, ο Ιησούς συνομίλησε με δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς. Ο ένας από αυτούς αναφερόμενος στον Ιησού είπε: «Όστις εστάθη ανήρ προφήτης δυνατός εν έργω και λόγω ενώπιον του Θεού και παντός του λαού» (Λουκά 24/κδ' 19). Ο Ιησούς φυσικά ήταν κάτι παραπάνω από προφήτης. Ακόμη δεν είχαν καταλάβει το Ποιος πραγματικά ήταν και για ποιο λόγο είχε έρθει.

Διαβάστε Ματθ. 3/γ' 13-17, Ιωάν. 1/α' 29-34 και Λουκά 3/γ' 21,22. Ποια είναι η σημασία της βάπτισης του Ιησού;

.....
.....
.....

Στην βάπτισή Του, ο Θεός δήλωσε ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός Του ο αγαπητός. Ο Ιησούς δεν βαπτίστηκε επειδή το χρειαζόταν, αλλά για να αφήσει παράδειγμα (Ματθ. 3/γ' 14,15). Στην βάπτιση του Ιησού ξεχωρίζουν τρία σημαντικά σημεία: (1) η διακήρυξη του Βαπτιστή, «Ίδού, ο Αμνός του Θεού ο αίρων την αμαρτίαν του κόσμου» (Ιωάν. 1/α' 29), (2) το χρίσμα του Αγίου Πνεύματος για την αποστολή Του, (3) η ουράνια διακήρυξη ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού, εις τον Οποίο ο Πατέρας ευαρεστείται.

ΣΚΕΨΗ: Ο άμμος Υιός του Θεού, ο Δημιουργός του σύμπαντος, βαπτίστηκε ως άνθρωπος και αυτό ήταν μέρος του σχεδίου της σωτηρίας. Πώς αυτή η εκπληκτική συγκοπή από μέρους Του μας βοηθάει να καταλάβουμε πόσο σημαντικό είναι το να ταπεινωθούμε όταν αυτό κρίνεται απαραίτητο;

.....
.....
.....

Τρίτη 7 Απριλίου

ΟΧΙ ΜΕ «ΑΡΤΟ ΜΟΝΟ»

«Ο δε Ιησούς, πλήρης Πνεύματος Αγίου... εφέρετο διά του Πνεύματος εις την έρημον, πειραζόμενος υπό του διαβόλου ημέρας τεσσαράκοντα» (Λουκά 4/δ' 1,2). Γεννήθηκε για μία Θεϊκή αποστολή που σηματοδοτήθηκε με την βάπτισή Του, ενδυναμώθηκε από το Άγιο Πνεύμα, και στη συνέχεια ο Ιησούς αποσύρθηκε στην έρημο για να προετοιμαστεί για το έργο Του.

Ο πειρασμός στην έρημο ήταν μία σημαντική μάχη μεταξύ του Χριστού και του Σατανά στην Μεγάλη Διαμάχη που ξεκίνησε με την επανάσταση του Εωσφόρου στον ουρανό. Ο Σατανάς επιτέθηκε στον Ιησού στην έρημο, όταν ο Σωτήρας ήταν αδύναμος από τις 40 μέρες της νηστείας, κι όταν το ταξίδι που είχε να κάνει φαινόταν δύσκολο και κοπιαστικό.

«Ο Σατανάς κατάλαβε ότι έπρεπε ή να νικήσει ή να νικηθεί. Η έκβαση της διαμάχης είχε τόση σπουδαιότητα που δεν μπορούσε να την εμπιστευθεί στους συνωμότες του αγγέλους. Έπρεπε προσωπικά να κατευθύνει τον αγώνα.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ.87.

Προσέξτε τα λόγια του Σατανά προς τον Ιησού: «Εάν είσαι Υιός του Θεού, επέτρεψε προς τον λίθον τούτον να γείνη άρτος» (Λουκά 4/δ' 3). Τι προσπάθησε να κάνει ο Σατανάς στον ουρανό που το επανέλαβε και εδώ;

.....
.....
.....

Το θέμα μας εδώ δεν είναι το ψωμί. Ασφαλώς, μετά από 40 μέρες νηστείας στην έρημο ο Σωτήρας μας ήταν πεινασμένος, και έτσι ο Σατανάς χρησιμοποίησε αυτήν την κατάσταση ως παγίδα. Ο Σατανάς ήξερε ότι ο Ιησούς είναι ο Δημιουργός του σύμπαντος. Για Εκείνον που δημιούργησε ολόκληρο το σύμπαν από το τίποτα, δεν ήταν καθόλου δύσκολο να μετατρέψει μία πέτρα σε ψωμί. Το βασικό σημείο του πειρασμού βρίσκεται στη φράση: «Εάν είσαι Υιός του Θεού». Μόλις πριν από 40 μέρες η φωνή από τον ουρανό είχε δηλώσει ότι ο Ιησούς είναι στην πραγματικότητα ο Υιός του Θεού, και θα μπορούσε τώρα ο Ιησούς να αμφιβάλλει γι' αυτήν την ουράνια διαβεβαίωση; Όταν αμφισβητούμε τον Λόγο του Θεού κάνουμε το πρώτο βήμα να ενδώσουμε στον πειρασμό. Στον ουρανό, ο Σατανάς αμφισβήτησε την εξουσία του Ιησού και το ίδιο έκανε και εδώ στη γη, με περισσότερη επιδεξιότητα σε σχέση με τον ουρανό.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να μην υποκύψουμε στις απόπειρες του Σατανά να αμφιβάλλουμε στις υποσχέσεις του Θεού;

Τετάρτη 8 Απριλίου

«ΕΑΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΣΗ ΕΝΩΠΙΟΝ ΜΟΥ»

Διαβάστε Λουκά 4/δ' 5-8. Γιατί ο Σατανάς ήθελε την προσκύνηση του Ιησού; Ποιο σημαντικό θέμα διακυβευόταν εδώ;

.....

.....

.....

.....

.....

Η λατρεία ανήκει μόνο στον Θεό. Αυτό είναι που θα ξεχωρίζει για πάντα το δημιούργημα από τον Δημιουργό. Ένα από τα θέματα που προκάλεσε την επανάσταση του Εωσφόρου ενάντια στον Θεό, ήταν η λατρεία. Η φιλοδοξία του Εωσφόρου, όπως αναφέρεται στο Ησ. 14/ιδ' 13,14, ήταν να ανεβεί ο θρόνος του πάνω από τα άστρα του ουρανού, να γίνει όμοιος του Υψίστου. Προσπάθησε να λάβει την εξουσία που ανήκει μόνο στον Δημιουργό.

Έχοντας αυτά υπόψη, μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα τη σημασία αυτού του πειρασμού. Στην αρχή της αποστολής Του να επαναφέρει τον κόσμο στην κυριαρχία του Θεού, ο Σατανάς πήγε τον Ιησού σε ένα όρος όπου του έδειξε όλα τα βασίλεια της γης, και Του είπε: «Συ λοιπόν εάν προσκυνήσης ενώπιόν μου, σου θέλουσιν εἶσθαι πάντα» (Λουκά 4/δ' 7).

Ο Σατανάς προσπάθησε να αποσπάσει τον Χριστό από τον Θεϊκό Του σκοπό δελεάζοντας Τον με λαμπρότητα και δόξα, με ελάχιστο αντίτιμο μία υπόκλιση. Για μία ακόμη φορά προσπάθησε να λάβει την λατρεία που δεν είχε καταφέρει να αποκτήσει στον ουρανό.

Προσέξτε πώς αντέκρουσε ο Χριστός τον πειρασμό. «Υπαγε οπίσω μου, Σατανά διότι είναι γεγραμμένον, θέλεις προσκυνήσει Κύριον τον Θεόν σου και αυτόν μόνον θέλεις λατρεύσει» (εδ. 8). Για μία ακόμη φορά ο Λόγος του Θεού Τον βοηθάει. Ο Χριστός είχε πει μέσω του Μωυσή, «Άκουε, Ισραήλ· Κύριος ο Θεός ημών είναι εις Κύριος. Και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου... Κύριον τον Θεόν σου θέλεις φοβείσθαι και αυτόν θέλεις λατρεύει» (Δευτ. 6/ς' 4,5,13). Στα ψέματα και στα τεχνάσματα του Σατανά πρέπει να απαντάμε με πλήρη πίστη και υπακοή στον Θεό.

ΣΚΕΨΗ: Όλοι έχουμε αντιμετωπίσει τον πειρασμό να συμβιβάσουμε την πίστη μας, ακόμη και σε μικρά ζητήματα. Η δουλειά μας, οι εισαγωγικές εξετάσεις για το πανεπιστήμιο, η προαγωγή, μπορεί να απαιτούν συμβιβασμό όσον αφορά το Σάββατο. Μέχρι ποιο σημείο μπορείτε να διαπραγματευτείτε; Αξίζει να ενδώσετε;

Πέμπτη 9 Απριλίου

ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΝΙΚΗΤΗΣ

Ο Λουκάς και ο Ματθαίος εξιστορούν με αντίστροφη σειρά τον δεύτερο και τον τρίτο πειρασμό, αλλά αυτό δεν είναι κάτι που πρέπει να μας απασχολήσει. Το βασικό σημείο είναι η νίκη του Ιησού επί του Σατανά, κάτι που διακηρύττουν και οι δύο ευαγγελιστές. Το σπουδαίο μήνυμα που βγαίνει από την μελέτη των πειρασμών είναι ότι ο Ιησούς Χριστός δοκιμάστηκε ως Άνθρωπος όπως εμείς, αλλά δεν αμάρτησε (Εβρ. 4/δ' 15). Με τη νίκη Του σε κάθε πειρασμό, με τον θρίαμβό Του επί του Σατανά, με τον Λόγο του Θεού στο στόμα Του, και με τη δύναμη που αντλούσε από τον Ουρανό μέσω της προσευχής, ο Ιησούς διακήρυξε την βασιλεία του Θεού.

Διαβάστε Λουκά 4/δ' 9-13 και Ματθ. 4/δ' 5-7. Ο Ιησούς χρησιμοποίησε τα Γραπτά για να αντικρούσει τους δύο πρώτους πειρασμούς. Στον τρίτο πειρασμό, ο Σατανάς χρησιμοποιεί τα Γραπτά. Πώς ανταποκρίνεται ο Ιησούς;

.....
.....
Ο Σατανάς οδηγεί τον Ιησού στην άκρη του ναού της Ιερουσαλήμ, στο πιο ιερό μέρος της Ιουδαϊκής θρησκείας. Η πόλη της Σιών, ο ναός όπου ο Θεός κατοικεί με τον λαό του, γίνεται το μέρος όπου ο Σατανάς μάχεται τον Ιησού. Το «Εάν είσαι ο Υιός του Θεού» λέγεται για μία ακόμη φορά από τον Σατανά. Προσέξτε ουσιαστικά τι λέει, «Εάν ο Θεός είναι πράγματι ο Πατέρας σου, και εάν η αποστολή σου είναι εξουσιοδοτημένη από Εκείνον, θα το εξακριβώσεις εάν ρίξεις τον εαυτό σου. Εάν είσαι, τότε σίγουρα ο Θεός δεν θα σε αφήσει να χτυπήσεις». Και ανέφερε από τα Γραπτά τα εξής: «Εις τους αγγέλους αυτού θέλει προστάξει περί σου, διά να σε διαφυλάξωσι» (Λουκά 4/δ' 10). Ο Σατανάς γνωρίζει τα Γραπτά αλλά τα παρερμηνεύει. Ήθελε να πέσει ο Ιησούς στην παγίδα να δοκιμάσει τον Θεό. Ο Θεός πράγματι υποσχέθηκε προστασία μέσω των αγγέλων Του, αλλά μόνο στα πλαίσια του θελήματός Του, όπως στην περίπτωση του Δανιήλ και των συντρόφων Του. Ο Ιησούς αντέκρουσε τα λόγια του Σατανά χρησιμοποιώντας και πάλι τα Γραπτά, δηλώνοντας ότι δεν πρέπει να πειράζουμε τον Θεό (εδ. 12). Το καθήκον μας είναι να αφεθούμε στο θέλημα του Θεού και να εμπιστευθούμε σε Εκείνον τα υπόλοιπα. Προσέξτε τέσσερις σημαντικές βιβλικές διδασκαλίες για τον πειρασμό: (1) Κανείς δεν είναι ελεύθερος από τους πειρασμούς, (2) ο Θεός επιτρέπει τους πειρασμούς αλλά μας δίνει και την δύναμη να αντισταθούμε σ' αυτούς, (3) οι πειρασμοί δεν εμφανίζονται πάντα με τον ίδιο τρόπο, (4) κανείς δεν πειράζεται πάνω από τις δυνάμεις του (Α' Κορ. 10/ι' 13).

Περαιτέρω μελέτη:

«Αν ο Ιωσήφ και η Μαρία διατηρούσαν πάντοτε τη στενή επαφή με το Θεό μέσω της προσευχής και της μελέτης, θα είχαν αναγνωρίσει την ιερότητα της αποστολής τους και δεν θα είχαν χάσει τον Ιησού από τα μάτια τους. Με μιας μέρας την αμέλεια έχασαν το Σωτήρα, αλλά αυτή η αμέλεια τους στοίχισε τρεις μέρες εναγωνίας αναζήτησης για να Τον βρουν. Το ίδιο συμβαίνει και με μας. Με μάταιες συζητήσεις, επικριτικές ομιλίες, ή την παραμέληση της προσευχής, μπορούμε σε μία μέρα να χάσουμε την παρουσία του Σωτήρα και πιθανό να χρειασθεί πολυήμερη εναγωνία αναζήτηση μέχρι να Τον ξαναβρούμε και να κερδίσουμε πάλι την ειρήνη που χάσαμε.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 56,57.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο πειρασμός καθαυτός δεν είναι αμαρτία. Σύμφωνα μάλιστα με την Αγία Γραφή ο πειρασμός επιβεβαιώνει την επίτευξη της αγιοσύνης. Υπάρχει διαφορά μεταξύ του να πειραστείς και του να πέσεις στην αμαρτία. Ποιο είναι το δικό μας καθήκον όσον αφορά το να αποφύγουμε τον πειρασμό;
2. Ως Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας γνωρίζουμε ότι στο παρασκήνιο διαδραματίζεται η Μεγάλη Διαμάχη, τόσο στη γη όσο και στον ουρανό. Ποια εδάφια της Αγίας Γραφής φανερώνουν την ύπαρξη της Μεγάλης Διαμάχης και πώς μας βοηθούν να εξηγήσουμε το τι συμβαίνει στον κόσμο μας;
3. Αναφέρετε ορισμένα ισχυρά εδάφια της Αγίας Γραφής για νίκη κατά των πειρασμών. Γιατί, παρά τις υποσχέσεις, είναι εύκολο να ενδώσουμε στον πειρασμό;
4. Στην μελέτη μας αυτήν την εβδομάδα είδαμε ότι «όταν αμφισβητούμε τον Λόγο του Θεού κάνουμε το πρώτο βήμα για να ενδώσουμε στον πειρασμό.» Γιατί συμβαίνει αυτό;
5. Πώς μπορεί η ειδωλολατρία να γίνει πιο δυσδιάκριτη από ότι η προσκύνηση και η λατρεία σε κάτι άλλο πέρα από τον Κύριο;

3. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ;

Εδάφιο μνήμης: «Είπε δε προς αυτούς· Σεις δε τίνα με λέγετε ότι είμαι; Και αποκριθείς ο Πέτρος είπε· Τον Χριστόν του Θεού.» Λουκά 9/θ' 20.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 4/δ' 16-30, 6/ζ' 5, Εφεσ. 1/α' 3-5, Λουκά 9/θ' 18-27, Β' Πέτρ. 1/α' 16-18.

Ποιος είναι ο Ιησούς Χριστός;

Η ερώτηση δεν είναι κάποιο φιλοσοφικό ή κοινωνικό τέχνασμα. Έχει άμεση σχέση με το ποιοι είναι οι άνθρωποι, και με το τι επιφυλάσσει γι' αυτούς η αιωνιότητα.

Οι άνθρωποι θαυμάζουν το έργο του Ιησού, τιμούν τα λόγια Του, εκθειάζουν την υπομονή Του, μιλούν για την πραότητα Του, επευφημούν την αποφασιστικότητα Του, υμνούν την ανιδιοτέλειά Του, και μένουν άφωνοι με το σκληρό τέλος της ζωής Του. Πολλοί μάλιστα είναι έτοιμοι να δεχθούν τον Ιησού ως έναν καλό άνθρωπο που προσπάθησε να δείξει το σωστό – να φέρει δικαιοσύνη όπου υπήρχε αδικία, να προσφέρει θεραπεία όπου υπήρχε ασθένεια, και να παρηγορήσει τους θλιμμένους.

Ο Ιησούς θα μπορούσε κάλλιστα να πάρει τον τίτλο του καλύτερου δασκάλου, του κατ' εξοχήν ηγέτη, και του ψυχολόγου που μπορεί να διεισδύσει στα βάθη της ψυχής. Τα έχει όλα αυτά στον μέγιστο βαθμό.

Κανένα από αυτά τα χαρακτηριστικά δεν απαντάει στη σημαντική ερώτηση που έθεσε ο Ίδιος: «Τίνα με λέγετε ότι είμαι;» (Λουκά 9/θ' 20).

Αυτή είναι μία ερώτηση που πρέπει να απαντηθεί, και από αυτήν την απάντηση εξαρτάται η κατάληξη της ανθρωπότητας.

Κυριακή 12 Απριλίου

ΕΝΑΝΤΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε τα Ευαγγέλια, και όλη την Καινή Διαθήκη. Σε όλα αυτά τα βιβλία υπάρχουν απίστευτες διαβεβαιώσεις όχι μόνο για το τι έκανε, ο Ιησούς αλλά και για το Ποιος ήταν. (Φυσικά, τα έργα του Ιησού μαρτυρούν το Ποιος ήταν.) Αυτές οι διαβεβαιώσεις ότι είναι Θεός, είναι ο Λυτρωτής μας, και ο μοναδικός δρόμος για την αιώνια ζωή – απαιτούν την προσοχή μας γιατί έχουν αιώνιες συνέπειες για τον κάθε άνθρωπο.

Διαβάστε Λουκά 4/δ' 16-30. Γιατί αντέδρασαν έτσι οι άνθρωποι; Δείτε επίσης Ιωάν. 3/γ' 19

.....

.....

Αρχικά οι συγχωριανοί Του ενθουσιάστηκαν που είδαν τον Ιησού, ο Όποιος μετά από τα θαύματα που έκανε, επέστρεψε στη Ναζαρέτ, και εκείνοι «εθαύμαζον διά τους λόγους της χάριτος τους εξερχομένους εκ του στόματος αυτού» (Λουκά 4/δ' 22). Ωστόσο, η αντίδρασή τους φανερώνει τι πνεύμα τους υποκινούσε.

Διαβάστε Λουκά 7/ζ' 17-22. Τι ήθελε να μάθει ο Ιωάννης για τον Ιησού και ποιος ο λόγος που έκανε αυτήν την ερώτησή του;

.....

.....

Ακόμη και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής, ο πρόδρομος του Ιησού, εκείνος που Τον παρουσίασε ως τον «Αμνό του Θεού», είχε αμφιβολίες μέσα του. Ήθελε να μάθει: «Συ είσαι ο ερχόμενος, ή άλλον προσδοκώμεν; (Λουκά 7/ζ' 19).

Είναι αξιοσημείωτο ότι ο Ιησούς δεν απαντάει άμεσα στην ερώτηση του Ιωάννη αλλά στρέφει την προσοχή στα έργα που μαρτυρούν γι' Αυτόν: «χωλοί περιπατούσι, λεπροί καθαρίζονται, κωφοί ακούουσι, νεκροί εγείρονται, πτωχοί ευαγγελίζονται» (εδ. 22). Δεν χρειαζόταν ο Ιησούς να απαντήσει άμεσα στην ερώτηση του Ιωάννη γιατί τα έργα Του μαρτυρούσαν το Ποιος ήταν.

ΣΚΕΨΗ: Υπό μία έννοια η απάντηση του Ιησού μπορεί να προκάλεσε μεγαλύτερη σύγχυση στον Ιωάννη. Εξάλλου, εφόσον ο Ιησούς έχει τη δύναμη να κάνει όλα αυτά τα αξιοθαύμαστα πράγματα, γιατί με αφήνει μέσα στην φυλακή; Και ποιος δεν έχει σκεφτεί έτσι στις προσωπικές του τραγωδίες: εφόσον ο Θεός είναι Παντοδύναμος, γιατί επέτρεψε να μου συμβεί αυτό; Γιατί ο Σταυρός, και όλα όσα αντιπροσωπεύει και υπόσχεται, είναι η μοναδική μας απάντηση;

Δευτέρα 13 Απριλίου

«ΥΙΟΣ ΘΕΟΥ»

«Υιός Ανθρώπου» και «Υιός Θεού» είναι οι όροι που χρησιμοποιούνται στα ευαγγέλια για την περιγραφή του Ιησού. Ο πρώτος όρος δείχνει την ενσάρκωση, ενώ ο δεύτερος τονίζει τη Θεότητα Του ως το δεύτερο Πρόσωπο της Θεότητας. Ας αναλογιστούμε το θαύμα του Ιησού Χριστού: ο Θεός που είναι και Θεός και άνθρωπος. Είναι μία δύσκολη προς κατανόηση έννοια, ωστόσο αυτό δεν αφαιρεί την σπουδαία αλήθεια και ελπίδα που μας προσφέρει.

Διαβάστε Λουκά 1/α' 31,32,35, 2/β' 11. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για το Ποιος είναι στην πραγματικότητα ο Ιησούς;

.....

.....

Στο Λουκά 1/α' 31,32 ο άγγελος δηλώνει ότι ο Ιησούς θέλει ονομαστεί «Υιός Υψίστου», «και θέλει δώσει εις αυτόν Κύριος ο Θεός τον θρόνο του Δαβίδ». Ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού. Είναι επίσης ο Χριστός, ο Μεσσίας ο οποίος θα αποκαταστήσει τον θρόνο του Δαβίδ, όχι ως επίγειος απελευθερωτής αλλά με την εσχατολογική έννοια, κατά την οποία θα επιφέρει την τελική ήττα στον Σατανά αποτρέποντάς τον από το να καταλάβει τον θρόνο του Θεού. Ο άγγελος είπε στους βοσκούς ότι το μωρό στην φάτνη είναι ο «σωτήρ, όστις είναι Χριστός Κύριος» (Λουκά 2/β' 11). Παράλληλα, ο όρος «Υιός του Θεού» δεν επιβεβαιώνει απλώς τη θέση του Χριστού στην Θεότητα, αλλά δείχνει και τη στενή Του σχέση με τον Θεό Πατέρα κατά την παραμονή Του στη γη.

Ωστόσο, η σχέση του Πατέρα με τον Υιό δεν είναι ίδια με αυτήν που έχουμε εμείς με τον Θεό. Η δική μας σχέση είναι το αποτέλεσμα του έργου του Χριστού ως Δημιουργού και Λυτρωτή, ενώ η δική Του σχέση με τον Πατέρα ως Υιός έγκειται στο ότι είναι ένα από τα τρία πρόσωπα της θεότητας. Με την Θεότητά Του, ο Ιησούς διατήρησε την πιο ισχυρή και στενή σχέση με τον Πατέρα.

«Ο Ιησούς λέγει: 'Του Πατρός Μου του εν ουρανοίς', σαν να θέλει να υπενθυμίσει στους μαθητές Του ότι ενώ με την ανθρωπότητά Του είναι συνδεδεμένος μαζί τους, συμμεριζόμενος τις δοκιμασίες τους και συμπάσχοντας στις θλίψεις τους, με τη θεότητά Του είναι ενωμένος με το θρόνο του Απειρού Θεού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 417,418.

ΣΚΕΨΗ: Τι σημαίνει για μας το ότι ο Ιησούς ήταν κατά πάντα Θεός; Αν και Θεός, ο Ιησούς δέχτηκε να πάρει την ανθρώπινη φύση και να πεθάνει για μας. Τι ελπίδα υπάρχει σ' αυτήν την αλήθεια για μας καθώς μας δείχνει το Ποιος είναι πραγματικά ο Θεός;

Τρίτη 14 Απριλίου

«ΥΙΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Αν και ο Ιησούς ήξερε πολύ καλά ότι ήταν και Υιός ανθρώπου και Υιός Θεού (Λουκά 22/κβ' 67-70), αυτοαποκαλούνταν ο «Υιός ανθρώπου». Αυτός ο όρος αναφέρεται στο Δανιήλ 7/ζ' 13, στην ομιλία του Στέφανου (Πράξ. 7/ζ' 56) και στην Αποκ. 1/α' 13 και 14/ιδ' 14. Ο όρος αυτός εμφανίζεται πάνω από 80 φορές στα ευαγγέλια και 25 φορές στο Λουκά. Ο Λουκάς δείχνει το βαθύ ενδιαφέρον του στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, ως τον άνθρωπο που στάλθηκε από τον Θεό να διακηρύξει τα καλά νέα της σωτηρίας.

«Η ενανθρώπιση του Υιού του Θεού είναι τα πάντα για μας. Είναι η χρυσή αλυσίδα που δένει τη ψυχή μας με τον Χριστό, και μέσω του Χριστού με τον Θεό. Αυτό πρέπει να είναι το θέμα της μελέτης μας. Ο Χριστός είχε πράγματι ανθρώπινη φύση – έδειξε την ταπεινότητά Του γενόμενος άνθρωπος. Ωστόσο, ήταν και Θεός.» Ε. Χουάιτ, Selected Messages, βιβλίο 1, σ. 244.

Η χρήση του όρου «Υιός ανθρώπου» στο Λουκά μας βοηθά να αντιληφθούμε την φύση και την αποστολή, του ενσαρκωμένου Ιησού. Πρώτον, ο όρος αυτός Τον προσδιορίζει ως άνθρωπο (Λουκά 7/ζ' 34), δεν είχε κάποια επίγεια περιουσία ή ασφάλεια (Λουκά 9/θ' 58). Δεύτερον, ο Λουκάς χρησιμοποιεί αυτόν τον όρο για να βεβαιώσει την Θεϊκή φύση και θέση του Χριστού: γιατί «ο Υιός του ανθρώπου κύριος είναι και του σαββάτου» (Λουκά 6/ς' 5). Επίσης, είναι ο Δημιουργός και έχει τη δύναμη να συγχωρεί αμαρτίες (Λουκά 5/ε' 24). Τρίτον, για να επιτελέσει αυτήν την λυτρωτική αποστολή που ετοιμάσθηκε από τον Θεό πριν τη δημιουργία του κόσμου (Εφεσ. 1/α' 3-5), «ο Υιός του ανθρώπου ήλθε να ζητήσει και να σώσει το απολωλός» (Λουκά 9/θ' 56, 19/ιθ' 10). Η λύτρωση όμως δεν μπορούσε να γίνει μέχρι «ο Υιός του ανθρώπου να πάθει πολλά και να καταφρονηθή... και να θανατωθή και τη τρίτη ημέρα να αναστηθή» (Λουκά 9/θ' 22). Αυτή η επίγνωση του Υιού του ανθρώπου όσον αφορά το μονοπάτι που έπρεπε να ακολουθήσει και το τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για την λύτρωση της ανθρωπότητας από την αμαρτία, δεν δείχνει απλώς την θεϊκή προέλευση του σχεδίου της Σωτηρίας, αλλά και την υποταγή του Χριστού στην ανθρώπινη Του φύση για αυτό το σχέδιο. Τέταρτον, είναι αξιοσημείωτη η περιγραφή των δεινών του Μεσσία: ήξερε από πριν για το Σταυρό (Λουκά 18/ιη' 31-33), την προδοσία (Λουκά 9/θ' 44), τη θυσία Του ως εκπλήρωση προφητείας (Λουκά 22/κβ' 22), τη Σταύρωση και την Ανάστασή Του (Λουκά 24/κδ' 7, συγκρίνετε με Λουκά 11/ια' 30), και το ρόλο Του ως Μεσίτη ενώπιον του Πατέρα (Λουκά 12/ιβ' 8). Πέμπτον, ο Λουκάς βλέπει τον Υιό του ανθρώπου στις έσχατες ημέρες ως Εκείνον που επιστρέφει στη γη για να ανταμείψει τους πιστούς και να ολοκληρώσει τη Μεγάλη Διαμάχη (Λουκά 9/θ' 26, 12/ιβ' 4, 17/ιζ'

24,26,30, 21/κα' 36, 22/κβ' 69). Εν ολίγοις, ο όρος «Υιός του ανθρώπου» δεν δείχνει μόνο το Ποιος ήταν ο Χριστός αλλά και τον σκοπό της έλευσής Του.

Τετάρτη 15 Απριλίου

«Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

Διαβάστε Λουκά 9/θ' 18-27. Γιατί ο Ιησούς ρώτησε τους μαθητές Του κάτι το οποίο ήξερε ήδη; Τι ήθελε να τους διδάξει πέρα από τον Εαυτό Του, για την σημασία του να είναι κανείς ακόλουθός Του;

«Τίνα με λέγετε ότι είμαι;» (Λουκά 9/θ' 20). Η ερώτηση που έκανε ο Ιησούς πριν από 2000 χρόνια, εξακολουθεί να απασχολεί την ιστορία. Πολλές απαντήσεις έχουν δοθεί. Ένας σπουδαίος δάσκαλος. Ένας βαθιά ηθικολόγος. Η ενσάρκωση της αλήθειας. Η προσωποποίηση της αυτοθυσίας. Ένας ατρόμητος προφήτης. Ένας μεταρρυθμιστής. Το ιδανικό πρότυπο για όλους τους ανθρώπους. Κανείς όμως δεν απάντησε στο ελάχιστο όσο η ομολογία που βγήκε από τα χείλη του Πέτρου όταν τέθηκε για πρώτη φορά αυτή η ερώτηση.

Αφού έδειξε την εξουσία Του στη φύση (Λουκά 8/η' 22-25), τη δύναμή Του πάνω στα δαιμόνια (εδ. 26-35) και στις ασθένειες (Λουκά 5/ε' 12-15, 8/η' 43-48), την ικανότητά Του να θρέψει περισσότερους από 5.000 με ελάχιστους πόρους (Λουκά 9/θ' 13-17) και την εξουσία Του ακόμη και πάνω στο θάνατο (Λουκά 8/η' 51-56) – ο Ιησούς θέτει δύο ερωτήματα στους μαθητές Του: πρώτον, τι πιστεύουν οι άλλοι για Εκείνον, και έπειτα τι πιστεύουν οι ίδιοι μαθητές Του. Δεν τους ρώτησε για να μάθει κάτι το οποίο δεν γνώριζε. Τους ρώτησε περισσότερο για να τους βοηθήσει να καταλάβουν το Ποιος ήταν, και ζήτησε την ολοκληρωτική αφοσίωσή τους. «Η γνώση μας για τον Ιησού δεν πρέπει να είναι από δεύτερο χέρι. Μπορεί να ξέρουμε κάθε γνώμη που ειπώθηκε για τον Ιησού, μπορεί να ξέρουμε κάθε Χριστολογία που σκέφτηκαν οι άνθρωποι, μπορεί ακόμη να είμαστε σε θέση να δώσουμε μία πλήρη περιληψη των διδασκαλιών Του – και πάλι να μην είμαστε Χριστιανοί. Ο Χριστιανισμός δεν έχει να κάνει με το πόσα ξέρουμε για τον Ιησού, αλλά με το πόσο γνωρίζουμε τον Ίδιο τον Ιησού. Ο Ιησούς Χριστός θέλει να έχουμε προσωπική γνώμη. Δεν ρώτησε μόνο τον Πέτρο, αλλά ρωτάει και τον καθένα από εμάς. 'Σεις δε τίνα με λέγετε ότι είμαι;» William Barclay, *The Gospel of Matthew*, τομ. 2, σ. 161.

Η απάντησή μας δεν μπορεί να είναι τίποτα λιγότερο από την ομολογία του Πέτρου: ο Ιησούς είναι ο «Χριστός του Θεού» (Λουκά 9/θ' 20). Χριστός σημαίνει «Χρισμένος», ο Μεσσίας, του Οποίου η αποστολή δεν σχετίζεται με πολιτική απελευθέρωση αλλά με την απελευθέρωση της αν-

θρωπότητας από τον Σατανά και την αμαρτία, και με την εγκαθίδρυση της βασιλείας της δικαιοσύνης.

ΣΚΕΨΗ: Δεν αρκεί απλώς να ξέρουμε το Ποιος ήταν ο Ιησούς. Πρέπει να Τον γνωρίζουμε προσωπικά. Εάν ισχυρίζεστε ότι γνωρίζετε τον Ιησού, τι γνωρίζετε για Εκείνον; Τι σας δίδαξε ο Ιησούς για τον εαυτό Του;

Πέμπτη 16 Απριλίου

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ

Διαβάστε τις αναφορές της Μεταμόρφωσης και στα τρία Ευαγγέλια (Λουκά 9/θ' 27-36, Ματθ. 17/ιζ' 1-9, Μάρκο 9/θ' 2-8). Διαβάστε επίσης και την αναφορά του Πέτρου (Β' Πέτρ. 1/α' 16-18) και προσέξτε την αλήθεια που απορρέει από την προσωπική του μαρτυρία. Ποιες επιπλέον πληροφορίες δίνει ο Λουκάς, και γιατί είναι σημαντικές;

Ο Λουκάς ξεκινάει την αφήγηση με λεπτομέρειες που ο Ματθαίος και ο Μάρκος δεν αναφέρουν: Ο Ιησούς πήρε στο όρος τον Πέτρο, τον Ιωάννη και τον Ιάκωβο για να προσευχηθούν. Ο Ιησούς, κοιτώντας την Ιερουσαλήμ, προφήτευσε για το μονοπάτι της θλίψης που θα περπατούσε. Ήθελε να είναι βέβαιος ότι αυτό που θα έκανε, ήταν το θέλημα του Θεού. Τέτοιες στιγμές, η προσευχή είναι ο μόνος τρόπος για σιγουριά και διαβεβαίωση. Κατά τη διάρκεια της προσευχής, Θεϊκή δόξα περιέβαλλε τον Ιησού: «Ηλλοιώθη η όψις του προσώπου αυτού και τα ιμάτια αυτού έγειναν λευκά εξαστράπτοντα» (Λουκά 9/θ' 29).

Στη Μεταμόρφωση ο Ιησούς συνομιλούσε με τον Μωυσή και τον Ηλία για «τον θάνατον αυτού, τον οποίον έμελλε να εκπληρώση εν Ιερουσαλήμ» (εδ. 31). Η συνομιλία τους ολοκληρώθηκε με μία φωνή επιδοκμασίας από τον ουρανό, «Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός· αυτού ακούετε» (εδ. 35). Με την Μεταμόρφωση ο Ιησούς χρίστηκε με δόξα, και για μία ακόμη φορά επιβεβαιώθηκε ως Υιός, ενώ γνωστοποιήθηκε ότι το τίμημα της Λύτρωσης θα ήταν η ζωή του Υιού. Γι' αυτό και δόθηκε η Θεϊκή εντολή στους μαθητές: Αυτόν να ακούτε. Χωρίς υπακοή και πλήρη αφοσίωση σ' Αυτόν, δεν υπάρχει μαθητεία.

ΣΚΕΨΗ: «Οι άνθρωποι αυτοί είχαν προτιμηθεί από όλους τους αγγέλους που περιβάλλουν το θρόνο του Θεού, για να έρθουν να μιλήσουν με τον Χριστό για τις σκηνές των παθών Του και να Τον παρηγορήσουν διαβεβαιώνοντάς Τον για τη συμπαράσταση του ουρανού. Η ελπίδα του κόσμου, η σωτηρία κάθε ανθρώπινης ύπαρξης, αποτελούσε το θέμα της συνομιλίας τους.» Ε. Χουάιτ, Ζ. Χ. σ. 399. Ακόμη και ο Ιησούς, που είχε παρηγορηθεί και συμβουλευθεί τόσους άλλους, είχε την ανάγκη να παρηγορηθεί. Τι μας λέει αυτό για το ότι ακόμη και οι πιο πνευματικοί άνθρωποι, οι υπεύθυνοι και οι δάσκαλοι μπορεί να απογοητευθούν και να χρειαστούν τη βοήθειά μας; Ξέρετε κάποιον που αυτή τη στιγμή χρειάζεται παρηγοριά και ενθάρρυνση;

Περαιτέρω μελέτη:

«Αποφύγετε κάθε ερώτηση σχετικά με την ανθρώπινη φύση του Χριστού που μπορεί να οδηγήσει σε παρεξηγήσεις. Τα αληθινά ψέματα στηρίζονται σε εικασίες. Όσον αφορά την ανθρώπινη φύση του Χριστού πρέπει να προσέξουμε κάθε ισχυρισμό, για να μην πούμε κάτι παραπάνω από αυτό που υπαινίσσεται, και χάσουμε ή συγχύσουμε την αντίληψη για την ανθρωπότητά Του σε συνδυασμό με τη Θεότητα. Η γέννησή Του ήταν ένα θαύμα από τον Θεό... Μη δώσετε την εντύπωση στους ανθρώπους ότι υπήρχε κάποιος σπίλος ή ελάττωμα στον Χριστό. Δοκιμάσθηκε κατά πάντα ως άνθρωπος και παρέμεινε «άγιος». Είναι ένα μυστήριο για τους θνητούς το ότι ο Χριστός πειράστηκε κατά πάντα όπως εμείς, χωρίς να αμαρτήσει. Η ενσάρκωση του Χριστού ήταν και θα είναι για πάντα ένα μυστήριο.» E. Χουάιτ Comments, The SDA Bible Commentary, τομ. 5, σ. 1128,1129.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Διαβάστε την παραπάνω δήλωση της E. Χουάιτ για την ανθρώπινη φύση του Χριστού. Πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε πλήρως το πώς συνυπάρχουν η ανθρώπινη με τη Θεϊκή φύση στον Ιησού. Όπως ανέφερε, «η ενσάρκωση του Χριστού ήταν και θα είναι για πάντα ένα μυστήριο». Γιατί λοιπόν πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να μην κρίνουμε αυστηρά εκείνους που δεν κατανοούν τα «μυστήρια» με τον τρόπο που τα κατανοούμε εμείς;
2. Σκεφτείτε τα γεγονότα στο Όρος της Μεταμόρφωσης. Καθώς συνέβαινε αυτό το σπουδαίο γεγονός στο σχέδιο της σωτηρίας, τι έκαναν οι μαθητές που κλήθηκαν να είναι μαζί Του; Κοιμόντουσαν! Πώς αυτό μπορεί να συσχετισθεί και με μας, ως άτομα αλλά και ως εκκλησία που ζούμε σε μία κρίσιμη εποχή στο σχέδιο της σωτηρίας, λίγο πριν τη Δεύτερη Έλευση του Ιησού;
3. Τι είπε ο Ιησούς για τον εαυτό Του, και γιατί δεν είναι σωστές οι απόψεις ότι ήταν απλώς ένας σπουδαίος δάσκαλος, προφήτης ή πνευματικός ηγέτης; Γιατί θα πρέπει ή να πιστέψουμε στα λόγια Του ή να Τον θεωρήσουμε τρελό με αυταπάτες; Γιατί δεν υπάρχει άλλη επιλογή;

Η ΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΙΑ

Εδάφιο μνήμης: «Έλεγε δε προς πάντας· Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν, και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν, και ας με ακολουθή.» Λουκά 9/θ' 23.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 5/ε' 1-11, 6/ς' 12-16, 9/θ' 1-6, Ματθ. 10/ι' 5-15, Λουκά 10/ι' 1-24, Λουκά 9/θ' 23-25, Ματθ. 16/ις' 24-28.

Ο «μαθητής» έχει την έννοια του ακόλουθου. Ο όρος αυτός εμφανίζεται πάνω από 250 φορές στην Αγία Γραφή και κυρίως στα Ευαγγέλια και στις Πράξεις των Αποστόλων. Η μαθητεία δραστηριοποιεί το πνεύμα, προκαλεί τον νου, και απαιτεί την ύψιστη σχέση με τον Θεό και τον συνάνθρωπό μας. Εάν δεν υποταχθούμε πλήρως στο Χριστό και δεν ζούμε σύμφωνα με το μήνυμά Του δεν μπορούμε να είμαστε μαθητές Του. Ποια ανώτερη κλήση θα μπορούσαμε να έχουμε;

«Ο Θεός παίρνει τους ανθρώπους έτσι όπως είναι και τους εκπαιδεύει για την υπηρεσία Του, αν θέλουν να Του παραχωρήσουν τον εαυτό τους. Όταν το Πνεύμα του Θεού γίνεται δεκτό στην ψυχή, δραστηριοποιεί όλες τις ικανότητες. Κάτω από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος, η διάνοια που έχει αφιερωθεί ανεπιφύλακτα στο Θεό, αναπτύσσεται αρμονικά και δυναμώνει για να κατανοήσει και να εκπληρώσει τις απαιτήσεις του Θεού. Ο αδύνατος, αμφιταλαντευόμενος χαρακτήρας μεταβάλλεται σε χαρακτήρα δυνατό και σταθερό. Η συνεχής αφιέρωση δημιουργεί τόσο στενή σχέση μεταξύ του Ιησού και του μαθητή Του, που ο χριστιανός καταλήγει να γίνεται όπως Εκείνος στη σκέψη και στο χαρακτήρα. Ε. Χουάιπ, Ζ.Χ. σ. 217,218.

Αυτή την εβδομάδα θα δούμε την κλήση των μαθητών και τι μπορούμε να διδαχτούμε που θα μας βοηθήσει να ολοκληρώσουμε το έργο Του.

ΑΛΙΕΙΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο Σίμωνας και ο Ανδρέας ψάρευαν όλη τη νύχτα. Ως έμπειροι ψαράδες ήξεραν πολύ καλά πότε έπρεπε να τα παρατήσουν. Το ολονύκτιο έργο τους ήταν άκαρπο. Μέσα στην απογοήτευσή τους ήρθε μία απρόσμενη εντολή: «Επανάγαγε το πλοίοι εις τα βαθέα και ρίψατε τα δίκτυα υμών διά να ομαρεύσητε» (Λουκά 5/ε' 4). Απελπισμένος, ο Σίμωνας απάντησε: «Δι' όλης της νυκτός κοπιάσαντες δεν επιίασαμεν ουδέν· αλλ' όμως επί τω λόγω σου θέλω ρίψει το δίκτυον» (εδ. 5). Ποιος είναι αυτός ο μαραγκός που συμβουλεύει έναν ψαρά για το ψάρεμα; Ο Σίμωνας θα μπορούσε να αρνηθεί, μήπως όμως το αυθεντικό γεμάτο παρηγοριά και αυθεντικό κήρυγμα του Ιησού, τον είχε επηρεάσει; Γι' αυτό είπε, «αλλ' όμως επί τω λόγω σου». Το πρώτο μάθημα της μαθητείας: Υπακοή στον λόγο του Χριστού. Μαζί με τον Πέτρο, ο Ανδρέας, ο Ιωάννης και ο Ιάκωβος, διδάχτηκαν ότι την μακρά και άκαρπη βραδιά τους διαδέχτηκε ένα πρωινό με απίστευτα μεγάλη ψαριά. Αμέσως, ο Πέτρος έπεσε στα γόνατα, και φώναξε: «Έξελθε απ' εμού, διότι είμαι άνθρωπος αμαρτωλός, Κύριε» (εδ. 8). Η αναγνώριση της αγιούνης του Θεού και της προσωπικής αμαρτωλής κατάστασης, είναι το επόμενο απαραίτητο βήμα στην κλήση της μαθητείας. Όπως στο παρελθόν ο Ησαΐας (Ησ. 6/ς' 5), και ο Πέτρος έκανε το ίδιο βήμα.

Διαβάστε Λουκά 5/ε' 1-11, Ματθ. 4/δ' 18-22, και Μάρκο 1/α' 16-20. Αναλογιστείτε το θαύμα, την έκπληξη των ψαράδων, την ομολογία του Πέτρου και την εξουσία του Ιησού. Τι μας λένε όλα αυτά για το μονοπάτι της μαθητείας;

«Μη φοβού· από του νυν ανθρώπους θέλεις αγρεύει» (Λουκά 5/ε' 10). Η μεταμόρφωση από απλό αλιέα σε αλιέα ανθρώπων, είναι εκπληκτική. Απαιτεί πλήρη υποταγή στον Κύριο, αναγνώριση της ανικανότητας και της αμαρτωλότητας, αναζήτηση του Χριστού με πίστη για ενδυνάμωση στο μοναχικό και άγνωστο μονοπάτι της μαθητείας, και συνεχή εξάρτηση μόνο στον Χριστό. Η ζωή ενός ψαρά είναι επικίνδυνη και γεμάτη αβεβαιότητα καθώς έρχεται συχνά αντιμέτωπος με την αγριεμένη θάλασσα, χωρίς καμία βεβαιότητα για σταθερή ψαριά. Η ζωή ενός αλιέα ανθρώπων δεν είναι ευκολότερη, ωστόσο, ο Κύριος υπόσχεται, «Μη φοβού». Η μαθητεία δεν είναι ένας εύκολος δρόμος – έχει τα σκαμπανεβάσματά της, τις χαρές αλλά και τις προκλήσεις της. Όμως ο μαθητής δεν καλείται να διαβεί αυτό το μονοπάτι μόνος. Εκείνος που είπε, «Μη φοβού» είναι δίπλα σε κάθε πιστό μαθητή.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά την ομολογία του Πέτρου για την αμαρτωλή του κατάσταση. Προσέξτε πως εξαιτίας αυτής του της κατάστασης ήθελε να αποχωρισθεί από τον Ιησού. Γιατί η αμαρτία, μας απομακρύνει από τον Θεό;

Δευτέρα 20 Απριλίου

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΩΝ ΔΩΔΕΚΑ

Η μαθητεία είναι αποτέλεσμα της ανταπόκρισης στην κλήση του Ιησού. Ο Λουκάς αναφέρει ότι ο Ιησούς είχε ήδη καλέσει τον Πέτρο, τον Ανδρέα, τον Ιωάννη, τον Ιάκωβο (Λουκά 5/ε' 11) και τον Λευί Ματθαίο τον τελώνη (εδ. 27-32). Αναφέρεται στην επιλογή των δώδεκα μαθητών αφότου είχε προηγηθεί η θεραπεία του ανθρώπου με το ξερό χέρι την ημέρα του Σαββάτου (Λουκά 6/ς' 6-11), ένα θαύμα που οδήγησε τους Φαρισαίους στην απόφαση να σκοτώσουν τον Ιησού. Ο Κύριος ήξερε ότι είχε φθάσει ο καιρός να εδραιώσει το έργο Του, να επιλέξει τους ανθρώπους που θα προετοίμαζε για την αποστολή μετά τη σταύρωσή Του. Διαβάστε Λουκά 6/ς' 12-16, 9/θ' 1-6. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την κλήση των δώδεκα αποστόλων;

.....
Ανάμεσα στα πλήθη, υπήρχαν και πολλοί μαθητές που Τον ακολουθούσαν ως δάσκαλό τους. Ο σκοπός του Ιησού όμως δεν ήταν μόνο η διδασκαλία. Έπρεπε να φτιάξει μία κοινωνία για τους λυτρωμένους, μία εκκλησία που θα μετέφερε το μήνυμά Του σε όλον τον κόσμο. Γι' αυτόν το λόγο χρειαζόταν κάτι περισσότερο από μαθητές. «Και εξέλεξε εξ αυτών δώδεκα, τους οποίους και ωνόμασεν αποστόλους» (Λουκά 6/ς' 13). Απόστολος είναι εκείνος που στέλνεται με ένα ειδικό μήνυμα για έναν ειδικό σκοπό. Ο Λουκάς χρησιμοποιεί τον όρο αυτό 6 φορές στο Ευαγγέλιο και 25 φορές στις Πράξεις (ο Ματθαίος και ο Μάρκος τον χρησιμοποιούν μόνο μία φορά ο καθένας). Οι δώδεκα μαθητές δεν εκλέχθηκαν βάση μόρφωσης, οικονομικής κατάστασης, κοινωνικής θέσης, ηθικότητας ή οτιδήποτε άλλο. Ήταν απλοί άνθρωποι: ψαράδες, ένας τελώνης, ένας ζηλωτής, ένας δύσπιστος, και κάποιος που κατέληξε προδότης. Κλήθηκαν για ένα μόνο λόγο: Να γίνουν οι πρεσβευτές του Βασιλέα και της βασιλείας Του. «Ο Θεός δέχεται τους ανθρώπους όπως είναι, με τα ανθρώπινα στοιχεία στο χαρακτήρα τους και τους εκπαιδεύει για την υπηρεσία Του, αν θέλουν να πειθαρχήσουν και να γίνουν διδακτοί δικοί Του. Δεν εκλέγονται λόγω της τελειότητάς τους, αλλά παρά την ατέλειά τους, ώστε με τη γνώση και την εφαρμογή της αλήθειας, να μπορέσουν να μεταμορφωθούν με τη χάρη του Χριστού σύμφωνα με την εικόνα Του.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 264.

ΣΚΕΨΗ: Δεν είμαστε τέλειοι, όπως κανένας άλλος στην εκκλησία. Βρισκόμαστε όλοι στη διαδικασία της αύξησης (ακόμη κι αν μερικοί δείχνουν να αυξάνονται με πιο αργούς ρυθμούς απ' ό,τι άλλοι). Πώς μπορούμε στο μεταξύ να μάθουμε να συνεργαζόμαστε με τους άλλους και να τους αποδεχόμαστε όπως είναι;

Τρίτη 21 Απριλίου

Η ΑΝΑΘΕΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Διαβάστε Λουκά 9/θ' 1-6 και Ματθ. 10/ι' 5-15. Ποιες πνευματικές αλήθειες μπορούμε να διδαχθούμε από αυτά τα εδάφια για το πώς κάλεσε ο Ιησούς αυτούς τους άνδρες;

.....
Ο Λουκάς περιγράφει την ανάθεση του έργου στους αποστόλους ως μία διαδικασία τριών βημάτων. Πρώτον, ο Ιησούς «συγκάλεσε» τους δώδεκα μαθητές (Λουκά 9/θ' 1). Η κλήση έχει βασικό ρόλο στην αποστολή του Χριστιανού και γι' αυτό πρέπει να γίνει προσωπική εμπειρία. Ο απόστολος πρέπει να δώσει προσοχή σε Εκείνον που τον καλεί, να έρθει σ' Αυτόν και να μείνει μαζί Του. Η υπακοή και η ολοκληρωτική υποταγή σε Εκείνον που κάνει την κλήση, είναι απαραίτητες για ενότητα και επιτυχία της αποστολής. Δεύτερον, ο Ιησούς «έδωκεν εις αυτούς δύναμιν και εξουσίαν» (Λουκά 9/θ' 1). Ο Ιησούς δεν στέλνει τους ακολούθους Του με άδεια χέρια, ούτε περιμένει να γίνουμε αντιπρόσωποί Του με την δική μας δύναμη. Η εκπαίδευσή μας, η κοινωνική μας θέση, τα πλούτη ή η ευφύια μας δεν μπορούν να εκπληρώσουν την αποστολή Του. Ο Χριστός είναι εκείνος που μας ενδυναμώνει. Η δύναμη και η εξουσία που μας δίνει ο Ιησούς αρκούν για να κατατροπώσουμε τον πονηρό και τους σκοπούς του. Ο Ιησούς είναι η δύναμή μας. «Καθώς η θέληση του ανθρώπου συνεργάζεται με τη θέληση του Θεού, γίνεται πανίσχυρη. Ό,τι πρέπει να γίνει κατά την εντολή Του, μπορεί να επιτευχθεί με τη δύναμή Του. Όλες οι απαιτήσεις Του είναι πραγματοποιήσιμες.» Ε. Χουάιτ, Λ.Ζ. σ. 257. Τρίτον, ο Ιησούς «απέστειλε αυτούς διά να κηρύττωσι την βασιλείαν του Θεού και να ιατρεύωσι τους ασθενούντας» (Λουκά 9/θ' 2). Το κήρυγμα και η θεραπεία συμβαδίζουν, και αποστολή των μαθητών είναι να δείχνουν ενδιαφέρον για την ολότητα του ανθρώπου – σώμα, νου και ψυχή. Η αμαρτία και ο Σατανάς αιχμαλώτισαν στην ολότητά του τον άνθρωπο και έτσι, ως ολότητα πρέπει να υποβληθεί στην καθαγιαστική δύναμη του Ιησού. Η ζωή της μαθητείας μπορεί να διατηρηθεί μόνο όταν αφιερωθεί κατά πάντα στον Χριστό. Ούτε χρυσάφι ούτε ασήμι, πατέρας ή μητέρα, σύζυγος ή παιδί, ζωή ή θάνατος, τα απρόοπτα της ημέρας ή οι επείγουσες μελλοντικές καταστάσεις, τίποτε δεν πρέπει να μπει ανάμεσα στον μαθητή και στον Χριστό. Μόνο ο Χριστός, η βασιλεία Του και η μαρτυρία στον έκπτωτο κόσμο, έχουν σημασία.

ΣΚΕΨΗ: «Μη βαστάζετε μηδέν εις την οδόν» (Λουκά 9/θ' 3). Ποια αρχή βλέπουμε εδώ που είναι σημαντική να κατανοήσουμε και να βιώσουμε;

Τετάρτη 22 Απριλίου

ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ

Διαβάστε Λουκά 10/1' 1-24. Τι μας διδάσκει η αποστολή των εβδομήκοντα, για το έργο της σωτηρίας ψυχών εν μέσω της Μεγάλης Διαμάχης;

Οι μαθητές του Ιησού ήταν περισσότεροι από δώδεκα. Όταν τέθηκε το θέμα της αντικατάστασης του Ιούδα, ο Πέτρος πρότεινε να βρεθεί ο αντικαταστάτης ανάμεσα σε 120 μαθητές (Πράξ. 1/α' 15). Ο Παύλος αναφέρει ότι ο Ιησούς είχε περίπου 500 μαθητές όταν αναλήφθηκε (Α' Κορ. 15/ιε' 6). Έτσι, η αποστολή των εβδομήκοντα δεν περιορίζει τον αριθμό των μαθητών του Ιησού, αλλά δείχνει την επιλογή μίας συγκεκριμένης ομάδας για ιδιαίτερη αποστολή: Να προετοιμάσουν τον δρόμο για Εκείνον, πριν επισκεφθεί την περιοχή της Γαλιλαίας. Μόνο στο ευαγγέλιο του Λουκά γίνεται αναφορά στους εβδομήκοντα. Ο αριθμός εβδομήντα έχει συμβολική έννοια, τόσο στην Αγία Γραφή όσο και στην Ιουδαϊκή ιστορία. Στη Γένεση 10/1' αναφέρονται 70 έθνη του κόσμου ως απόγονοι του Νώε. Ο Μωυσής όρισε εβδομήντα πρεσβυτέρους για να τον βοηθήσουν στο έργο του (Αρ. 11/ια' 16,17,24,25). Το Συνέδριο αποτελείται από 70 μέλη. Το εάν όλα αυτά έχουν κάποια σχέση με την κλήση των εβδομήκοντα από τον Ιησού δεν αναφέρεται στα Γραπτά, και ούτε είναι αναγκαίο να μας απασχολήσει ιδιαίτερα. Το σημαντικό είναι ότι ο Ιησούς εκπαιδεύοντας τους ηγέτες της εκκλησίας, μας έδειξε ότι δεν πρέπει να δίνονται εξουσία και ευθύνες μόνο σε λίγους, αλλά στο μεγαλύτερο μέρος των μαθητών. Οι εβδομήντα επέστρεψαν χαρούμενοι από την αποστολή τους λέγοντας στον Ιησού, «και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς εν τω ονόματί σου» (Λουκά 10/ι' 17). Η επιτυχία στο έργο για την σωτηρία των ψυχών δεν έγκειται στον ευαγγελιστή. Ο ευαγγελιστής είναι απλώς το μέσο. Η επιτυχία έρχεται «εν τω ονόματί σου». Το όνομα και η δύναμη του Ιησού είναι το κέντρο κάθε επιτυχημένης αποστολής. Προσέξτε τρεις σημαντικές αντιδράσεις του Ιησού σχετικά με την επιτυχία της αποστολής των 70. Πρώτον, στον επιτυχημένο ευαγγελισμό ο Ιησούς βλέπει την ήττα του Σατανά (εδ. 18). Δεύτερον, όσο πιο πολύ εμπλέκεται κάποιος στο έργο του ευαγγελίου, τόσο περισσότερη εξουσία θα λάβει (εδ. 19). Τρίτον, η χαρά του ευαγγελιστή δεν πρέπει να στηρίζεται σ' αυτά που έγιναν στη γη αλλά στο ότι το όνομά του έχει γραφτεί στον ουρανό (εδ. 20). Ο Ουρανός χαίρεται και σημειώνει το όνομα κάθε ανθρώπου που σώθηκε από τα νύχια του Σατανά. Κάθε ψυχή που κερδήθηκε για την βασιλεία είναι ένα χτύπημα στον Σατανά.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε ξανά Λουκά 10/ι' 24. Τι ήθελαν να δουν ορισμένοι προφήτες και βασιλείς αλλά δεν τα κατάφεραν; Τι σημαίνει αυτό για μας;

Πέμπτη 23 Απριλίου

ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΕΙΑΣ

Ο Σωκράτης είχε τον Πλάτωνα και ο Γαμαλιήλ τον Σαούλ. Ηγέτες διαφόρων θρησκειών είχαν τους δικούς τους αφοσιωμένους ακόλουθους. Η διαφορά της μαθητείας του Ιησού με τις άλλες μαθητείες είναι ότι εδραιώνεται στον άνθρωπο και επιτυγχάνεται από τον Ίδιο τον Ιησού, ενώ οι άλλες βασίζονται στην ανθρώπινη φιλοσοφία. Έτσι, η Χριστιανική μαθητεία δεν στηρίζεται μόνο στις διδασκαλίες του Χριστού, αλλά και στο ότι έκανε για την ανθρώπινη σωτηρία. Επομένως, ο Ιησούς δεσμεύει τους ακολούθους Του να ταυτιστούν πλήρως μαζί Του, να σηκώσουν τον σταυρό τους και να Τον ακολουθήσουν. Εάν δεν βαδίζουν στα χνάρια του Γολγοθά, τότε δεν υπάρχει Χριστιανική μαθητεία. Διαβάστε Λουκά 9/θ' 23-25, Ματθ. 16/ις' 24-28, Μάρκο 8/η' 34-36. Ποιο είναι το βασικό μήνυμα για όσους ισχυρίζονται ότι είναι μαθητές του Χριστού;

.....
Η Χριστιανική μαθητεία συνδέει τον σωσμένο με τον Σωτήρα, μιας και οι σωσμένοι καλούνται να ακολουθήσουν τον Σωτήρα. Έτσι, ο Παύλος λέει, «Μετά του Χριστού συνεσταυρώθη· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί» (Γαλ. 2/β' 20). Το κόστος της μαθητείας ορίζεται στο Λουκά 9/θ' 23, «Εάν τις θέλη να έλθη οπίσω μου, ας απαρνηθή εαυτόν και ας σηκώση τον σταυρόν αυτού καθ' ημέραν και ας με ακολουθή». Προσέξτε τους όρους «απαρνηθή», «σηκώση», και «ακολουθή». Στην ιστορία του Πέτρου που απαρνήθηκε τον Ιησού έχουμε τον απόλυτο ορισμό του «απαρνηθή». Ο Πέτρος είπε, «Δεν γνωρίζω Αυτόν». Έτσι, όταν το κάλεσμα για μαθητεία μάς ζητά να απαρνηθούμε τον εαυτό μας, πρέπει να είμαστε σε θέση να το κάνουμε, λέγοντας «ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλ' ο Χριστός ζη εν εμοί» (Γαλ. 2/β' 20). Δεύτερον, με το να σηκώνουμε καθημερινά το σταυρό μας, καλούμαστε να σταυρώνουμε το εγώ σε καθημερινή βάση. Τρίτον, το «ακολουθή» απαιτεί την προσήλωσή μας στον Χριστό και μόνο σ' Αυτόν. Ο Ιησούς επεκτείνει ακόμη περισσότερο το κόστος της μαθητείας, όπως βλέπουμε στο Λουκά 9/θ' 57-62: Εκείνος πρέπει να είναι η προτεραιότητά μας. Αυτός μόνο πρέπει να έχει την πρώτη θέση στις συναναστροφές, στο έργο και στη λατρεία μας. Στην Χριστιανική μαθητεία, ο θάνατος του εγώ δεν είναι επιλογή – είναι αναγκαιότητα. «Όταν ο Χριστός καλεί κάποιον, τον καλεί να έρθει και να πεθάνει... Είναι ο ίδιος θάνατος κάθε φορά – ο θάνατος στο όνομα του Ιησού Χριστού, ο θάνατος του παλαιού ανθρώπου... Μόνο εκείνος που έχει πεθάνει ως προς την θέλησή του μπορεί να ακολουθήσει τον Χριστό.» Dietrich Bonhoeffer, *The Cost of Discipleship*, σ. 99.

ΣΚΕΨΗ: Τι σας κόστισε το να ακολουθήσετε τον Χριστό; Σκεφτείτε σοβαρά την απάντησή σας και το τι συνεπάγεται.

Περαιτέρω μελέτη:

«Σηκώνοντας τον σταυρό αποκόβουμε το εγώ από την ψυχή και μαθαίνουμε πώς να βαστάζουμε το ζυγό του Χριστού. Δεν μπορούμε να ακολουθήσουμε τον Χριστό χωρίς να βαστάζουμε τον ζυγό Του, και χωρίς να σηκώσουμε τον σταυρό. Εάν η θέλησή μας δεν εναρμονίζεται με τις Θεϊκές απαιτήσεις πρέπει να απαρνηθούμε τις τάσεις μας, να αφήσουμε τις επιθυμίες μας, και να βαδίσουμε στα ίχνη του Χριστού.» E. Χουάιτ, Sons and Daughters of God, σ. 69.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ξαναδείτε την ερώτηση σχετικά με το Λουκά 10/1' 24. Ποια είναι ορισμένα πράγματα που είδαμε τα οποία πολλοί προφήτες και βασιλείς επιθυμούσαν να δουν, αλλά δεν είδαν; Τι γίνεται για παράδειγμα με την εκπλήρωση των προφητειών; Σκεφτείτε τις προφητείες στο Δαν. 2/β', 7/ζ', και 8/η' που για εκείνους ήταν μελλοντικά γεγονότα ενώ για μας είναι ιστορικά. Τι άλλα παραδείγματα μπορείτε να σκεφτείτε;
2. Αναλογιστείτε τα λόγια του Ιησού ότι συμφέρει στον άνθρωπο να χάσει όλον τον κόσμο πάρα την ψυχή του. Τι εννοεί όταν λέει ότι πρέπει να χάσεις τη ζωή σου για να την σώσεις; Είναι φυσικό για τους άπιστους να κρατιούνται στα εγκόσμια. Γιατί όμως οι πιστοί που ενώ ξέρουν ότι αυτός ο κόσμος θα καταστραφεί και θα δημιουργηθεί ένας νέος, επιδιώκουν να κερδίσουν όσο το δυνατόν περισσότερα υλικά αγαθά; Πώς μπορούμε να προστατευτούμε από αυτήν την τρομερή πνευματική παγίδα;
3. Διαβάστε Λουκά 10/1' 17-20. Μπορούμε να φανταστούμε τον ενθουσιασμό τους όταν είδαν ότι μπορούσαν να βγάλουν δαιμόνια στο όνομα του Χριστού. Προσέξτε όμως την απάντηση του Ιησού. Τι λέει που είναι ιδιαίτερα σημαντικό για όλους όσους εμπλέκονται με τον ευαγγελισμό;
4. Ποιοι άλλοι άνθρωποι, εκτός από τους Βιβλικούς χαρακτήρες, έχασαν πολλά λόγω της απόφασής τους να ακολουθήσουν τον Χριστό. Αναρωτηθείτε: Τι έχασαν αυτοί οι άνθρωποι; Τι τους κόστισε η απόφασή τους; Είμαι πρόθυμος να κάνω και εγώ το ίδιο;

5. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Εδάφιο μνήμης: «Το σάββατον έγεινε διά τον άνθρωπον, ουχί ο άνθρωπος διά το σάββατον. Ωστε ο Υίός του ανθρώπου κύριος είναι και του σαββάτου.» Μάρκο 2/β' 27,28.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Μάρκο 1/α' 21, 6/ζ' 2, Λουκά 4/δ' 17-19, 31-37, Β' Κορ. 5/ε' 17, Λουκά 6/ζ' 1-11, 13/ιγ' 10-16.

Αν και το Ευαγγέλιο του Λουκά απευθυνόταν κυρίως στους Εθνικούς, είναι αξιοσημείωτες οι συχνές αναφορές στο Σάββατο. Από τις 54 φορές που αναφέρονται στο Σάββατο τα ευαγγέλια και οι Πράξεις, οι 17 είναι στο Λουκά και οι 9 στις Πράξεις. Στο Ματθαίον και στο Ιωάννην υπάρχουν από 9 αναφορές και στο Μάρκον 10. Ως Εθνικός προσήλυτος, ο Λουκάς σίγουρα πίστευε ότι η έβδομη ημέρα είναι το Σάββατο τόσο για τους Ιουδαίους όσο και για τους Εθνικούς. Η πρώτη έλευση του Ιησού δεν επηρέασε με κανέναν τρόπο την τήρηση του Σαββάτου.

Στην πραγματικότητα, «Στο διάστημα της επίγειας υπηρεσίας Του ο Χριστός τόνισε τις δεσμευτικές υποχρεώσεις που συνεπάγεται το Σάββατο. Σε όλες τις διδασκαλίες Του σεβάσθηκε το θέσπισμα που Αυτός είχε δώσει. Στις ημέρες Του το Σάββατο είχε τόσο πολύ διαστραφεί, ώστε η τήρησή του αντανakλούσε τον εγωιστικό και αυθαίρετο χαρακτήρα των ανθρώπων μάλλον, παρά το χαρακτήρα του Θεού. Ο Χριστός παραμέρισε τις ψευδείς διδαχές με τις οποίες κακοπαρίσταναν το Θεό εκείνοι οι οποίοι ισχυρίζονταν ότι Τον γνώριζαν.» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 122, 123

Στο μάθημα αυτής της εβδομάδας θα δούμε τον Ιησού ως τον Κύριο του Σαββάτου: πώς τήρησε το Σάββατο και τι παράδειγμα μας άφησε. Η τήρηση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας δεν εγκρίνεται από τον Χριστό ούτε από την Καινή Διαθήκη.

Κυριακή 26 Απριλίου

**«ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣΥΝΗΘΕΙΑΝ ΑΥΤΟΥ»
Λουκά 4/δ' 16-30 και Ησαΐας 61/ζα' 1,2**

«Και εισήλθε κατά την συνήθειαν αυτού εις την συναγωγήν εν τη ημέρα του σαββάτου» (Λουκά 4/δ' 16). Αυτό είναι ένα εδάφιο που οι Αντβεντιστές χρησιμοποιούμε, πολλές φορές σε ευαγγελιστικές συναντήσεις ή σε Βιβλικές μελέτες, για να δώσουμε έμφαση στη συνήθεια του Ιησού να τηρεί το Σάββατο. Οι συναγωγές είχαν καίριο ρόλο στη θρησκευτική ζωή των Ιουδαίων. Στα χρόνια της εξορίας, όταν ο ναός καταστράφηκε, χτίστηκαν οι συναγωγές για την λατρεία αλλά και την διδασχία των παιδιών. Μία συναγωγή θα μπορούσε να χτιστεί οπουδήποτε υπήρχαν τουλάχιστον 10 Ιουδαϊκές οικογένειες. Μεγαλωμένος στη Ναζαρέτ, ο Ιησούς ακολούθησε τη «συνήθειά» Του να πηγαίνει στη συναγωγή κάθε Σάββατο, κι έτσι στο πρώτο του ταξίδι στην Ναζαρέτ πήγε και πάλι το Σάββατο στη συναγωγή.

Διαβάστε Μάρκο 1/α' 21, 6/ς' 2, Λουκά 4/δ' 16-30, 6/ς' 6-11, 13/ιγ' 10-16, 14/ιδ' 1-5. Τι μας διδάσκουν αυτά τα εδάφια για τον Ιησού και το Σάββατο; Καθώς τα διαβάζετε αναρωτηθείτε: Υπάρχουν πουθενά ενδείξεις ότι ο Ιησούς κατήργησε την τήρηση του Σαββάτου ή αν την αντικατέστησε με άλλη μέρα;

.....
.....
.....

«Κατά την συνήθειαν αυτού» (Λουκά 4/δ' 16). Μόνο ο Λουκάς χρησιμοποιεί αυτήν τη φράση, την οποία συναντάμε και στο 22/κβ' 39 λίγο πριν το Σταυρό, «πήγε κατά την συνήθειαν εις το όρος των Ελαιών». Και στις δύο περιπτώσεις η «συνήθεια» είχε να κάνει με την λατρεία και την προσευχή. Γιατί πρέπει να συνηθίζουμε να πηγαίνουμε στην εκκλησία το Σάββατο, όπως ο Ιησούς πήγαινε στη συναγωγή το Σάββατο;

Πρώτον, ο Θεός είναι παντού. Μπορούμε να Τον λατρεύουμε παντού, αλλά είναι κάτι ιδιαίτερο το να συγκεντρωνόμαστε όλοι μαζί την ημέρα που ορίσθηκε από την Δημιουργία και συμπεριλαμβάνεται στον ηθικό νόμο Του. Δεύτερον, είναι μία ένδειξη ότι αναγνωρίζουμε τον Θεό ως Δημιουργό και Λυτρωτή μας. Τέλος, δίνεται η ευκαιρία για συναδέλφωση και να μοιραστούμε τις χαρές και τις ανησυχίες ο ένας του άλλου.

ΣΚΕΨΗ: Εκείνοι που μας κατηγορούν για νομικισμό και φανατισμό επειδή τηρούμε το Σάββατο, προφανώς δεν έχουν βιώσει τις ευλογίες που φέρνει η ημέρα του Κύριου. Πώς βιώνετε την απελευθέρωση που υπάρχει στην τήρηση του Σαββάτου;

Δευτέρα 27 Απριλίου

ΣΑΒΒΑΤΟ: ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ

«Και ανοίξας το βιβλίον» (Λουκά 4/δ' 17). Το Σάββατο δεν πηγαίνουμε στην εκκλησία μόνο για να λατρεύσουμε τον Θεό αλλά και για να ακούσουμε τον Λόγο Του. Χωρίς τον Λόγο Του θα πέσουμε στην παγίδα της αμαρτίας: «Εν τη καρδία μου εφύλαξα τα λόγια σου, διά να μη αμαρτάνω εις σε» (Ψαλμοί 119/ριθ' 11).

Διαβάστε Λουκά 4/δ' 17-19. Σήμερα που ξέρουμε τα πάντα για τον Ιησού, για το Ποιος ήταν και τι έκανε για μας, πώς κατανοούμε αυτά τα λόγια Του; Πώς βιώνετε την διαβεβαίωσή Του ως Μεσσία, στην προσωπική σας πορεία με τον Κύριο;

.....

.....

Αφού τελείωσε το ανάγνωσμα από τον Ησ. 61/ξα' 1,2 ο Ιησούς είπε: «Σήμερον επληρώθη η γραφή αύτη εις τα ώτα υμών» (Λουκά 4/δ' 21). Την λέξη «σήμερον» αξίζει να την προσέξουμε. Οι Ιουδαίοι περίμεναν ότι η βασιλεία του Θεού, με έδρα την Ιουδαία, θα έρθει με έναν συγκλονιστικό τρόπο. Ο Ιησούς όμως τους ανακοίνωσε ότι η βασιλεία είχε ήδη έρθει μέσω Αυτού και ότι θα διέλυε την εξουσία της αμαρτίας, θα κατάστρεφε τον Διάβολο, και θα ελευθέρωνε τους αιχμαλώτους.

Δείτε πόσο στενά συνδεδεμένα είναι το Σάββατο και οι Μεσσιανικές υποσχέσεις. Το Σάββατο είναι ημέρα ανάπαυσης – στον Χριστό (Εβρ. 4/δ' 1-4), είναι σύμβολο ελευθερίας (Ρωμ. 6/ς' 6,7). Το Σάββατο δεν μαρτυρεί μόνο την δημιουργία του Θεού, αλλά και την υπόσχεση για αναδημιουργία μέσω του Χριστού (Β' Κορ. 5/ε' 17, Α' Κορ. 15/ε' 51-53). Δεν είναι τυχαίο άλλωστε το ότι ο Ιησούς επέλεξε την ημέρα του Σαββάτου για να θεραπεύσει, να ελευθερώσει τους θλιμμένους και αιχμαλωτισμένους από τις ασθένειες.

Το Σάββατο είναι μία εβδομαδιαία και αμετάβλητη υπενθύμιση του τι έχουμε λάβει από τον Ιησού.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μας βοηθά η τήρηση του Σαββάτου να κατανοήσουμε καλύτερα την σωτηρία μόνο μέσω πίστης σε όλα όσα έκανε ο Χριστός για εμάς, και να αναπαυθούμε σε Αυτόν αντί να αναζητούμε εμείς τρόπους να βρούμε τον δρόμο για τον ουρανό;

.....

.....

.....

.....

Τρίτη 28 Απριλίου

ΣΑΒΒΑΤΟ: ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΠΕΡΝΑΟΥΜ

Μετά την Ναζαρέτ, ο Ιησούς πήγε στην Καπερναούμ όπου είχε ήδη διακονήσει (Ματθ. 4/δ' 13). Αυτή η σημαντική πόλη είχε γίνει η βάση της διακονίας του Ιησού στην περιοχή της Γαλιλαίας. Εκεί υπήρχε μία συναγωγή, πιθανόν κτισμένη από έναν Ρωμαίο αξιωματούχο (Λουκά 7/ζ' 5), και ο Ιησούς – κατά τη συνήθειά Του – πήγε το Σάββατο στη συναγωγή.

Εκείνο το Σάββατο, ο Ιησούς δίδασκε, θεράπευσε και κήρυξε. Δεν αναφέρεται η ομιλία Του αλλά διαβάζουμε ότι οι ακροατές: «εξεπλήττοντο διά την διδασχὴν αὐτοῦ, διότι ὁ λόγος αὐτοῦ ἦτο μετὰ ἐξουσίας» (Λουκά 4/δ' 32). Η διδασκαλία Του αντιπαραθέτονταν με εκείνη των ραβίνων. Δεν μιλούσε καθησυχαστικά. Μιλούσε με εξουσία, σύμφωνα με τα Γραπτά, κατονόμαζε την αμαρτία και καλούσε τους ανθρώπους σε μετάνοια.

Διαβάστε Λουκά 4/δ' 31-37. Ποιες σημαντικές αλήθειες βρίσκουμε σ' αυτά τα εδάφια για (1) την Μεγάλη Διαμάχη, (2) την ύπαρξη των δαιμόνων, (3) τον σκοπό του Σαββάτου, και (4) την δύναμη του Θεού επί του κακού; Τι άλλο βλέπουμε σ' αυτά;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Στο Λουκά 4/δ' 31-41 έχουμε την πρώτη από τις πέντε θεραπείες που έγιναν Σάββατο και αναφέρονται στο ευαγγέλιο (δείτε Λουκά 4/δ' 38,39, 6/ς' 6-11, 13/ιγ' 10-16, 14/ιδ' 1-16). Στο κήρυγμα της Ναζαρέτ, ο Ιησούς ανακοίνωσε ότι σκοπός της αποστολής Του ήταν να ανακουφίσει, να θεραπεύσει και να αποκαταστήσει τους θλιμμένους και καταδυναστευμένους. Στην Καπερναούμ, όταν το Σάββατο η συναγωγή ήταν γεμάτη από πιστούς, ένας δαιμονισμένος έκραζε στον Ιησού ομολογώντας: «Φευ! Τι είναι μεταξύ ημών και σου, Ιησού Ναζαρηνέ; ήλθες να απολέσης ημάς; Σε γνωρίζω τις είσαι, ο Άγιος του Θεού» (Λουκά 4/δ' 34). Ο δαίμονας αναγνώρισε αμέσως τον Ενσαρκωμένο Σωτήρα. Σε αυτήν την αναμέτρηση το πέπλο μεταξύ ορατού και αόρατου κόσμου είχε τραβηχτεί.

ΣΚΕΨΗ: Σκεφτείτε το πόσο ανοικτά φανερώθηκε η Μεγάλη Διαμάχη. Συνήθως δεν είναι εμφανής. Πώς, ωστόσο, την βλέπουμε να διαδραματίζεται στη δική μας ζωή; Ποια είναι η μοναδική μας ελπίδα για νίκη σ' αυτήν την μάχη; Δείτε επίσης Α' Κορ. 15/ιε' 2.

Τετάρτη 29 Απριλίου

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΣΑΒΒΑΤΟΥ

Στο Λουκά 6/ς' 1-11 βλέπουμε δύο περιπτώσεις όπου ο Ιησούς μίλησε με τους Φαρισαίους για το Σάββατο.

Διαβάστε την πρώτη ιστορία στο Λουκά 6/ς' 1-5. Πώς αντιμετώπισε ο Ιησούς την κατηγορία προς Εκείνον και τους μαθητές Του ότι δεν τιμούσαν τον Νόμο και το Σάββατο;

.....

Ενώ περπατούσαν στο χωράφι, οι μαθητές έκοψαν στάχια, και αφού τα έτριψαν με τις παλάμες τους, τα έφαγαν. Οι Φαρισαίοι εκμεταλλεύτηκαν την ευκαιρία και τους κατηγορήσαν ότι παρέβαιναν την εντολή του Σαββάτου. Ο Ιησούς όμως, παρέπεμψε τους Φαρισαίους στην περίπτωση όπου ο βασιλιάς Δαβίδ πήγε με τους στρατιώτες του στον οίκο του Θεού και έφαγαν από τους άρτους της προθέσεως που μόνο οι ιερείς επιτρέπεται να φάνε. Με αυτόν τον τρόπο, ο Ιησούς έδειξε πώς οι Φαρισαίοι, μέσα από την μακρά ιστορία του νομικισμού, δημιούργησαν κανόνες και παραδόσεις που μετέτρεψαν το Σάββατο από μέρα χαράς σε μία δυσβάστακτη μέρα.

Διαβάστε την δεύτερη ιστορία στο Λουκά 6/ς' 6-11. Τι διδάγματα βρισκουμε εδώ για το Σάββατο;

.....

Παρότι η ιστορία αυτή αναφέρεται στο Ματθαίον και στο Μάρκο, ο Λουκάς είναι ο μόνος που δίνει την λεπτομέρεια ότι το ξερό χέρι του άνδρα ήταν το δεξί. Η επιπρόσθετη αυτή πληροφορία του γιατρού Λουκά, μας δίνει μία εικόνα του πόσο δύσκολη θα πρέπει να ήταν η καθημερινότητα αυτού του άνδρα. Το περιστατικό αυτό προκάλεσε δύο αντιδράσεις: Πρώτον, από τους Φαρισαίους που καταδοκούσαν να κατηγορήσουν τον Ιησού για παράβαση της εντολής. Δεύτερον, από τον Ιησού που διάβασε την καρδιά τους και έδειξε ότι είναι ο Κύριος και ο Δημιουργός του Σαββάτου. Ο Ιησούς εκπλήρωσε την αποστολή Του και ελευθέρωσε αυτόν τον άνθρωπο από τα δεσμά της αμαρτίας και της αρρώστιας. Έτσι, έδειξε ποια ήταν η Θεϊκή διάσταση της τήρησης του Σαββάτου: Συγχωρείται το Σάββατο να κάνεις το καλό για να σώσεις μία ζωή (Λουκά 6/ς' 9-11).

ΣΚΕΨΗ: Δείτε πόσο τυφλωμένοι ήταν οι ηγέτες από τους δικούς τους κανόνες, ώστε πίστευαν ότι είχαν την Θεϊκή έγκριση. Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι δεν θα πέσουμε στην ίδια παγίδα επιτρέποντας σε παραδόσεις και ανθρώπινες διδασκαλίες να μας τυφλώσουν ως προς τις βαθύτερες Θεϊκές αλήθειες;

Πέμπτη 30 Απριλίου

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ: Ο ΑΣΘΕΝΗΣ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΕ ΤΑ ΖΩΑ

Μόνο ο Λουκάς αναφέρει αυτά τα δύο θαύματα του Ιησού που έγιναν την ημέρα του Σαββάτου (Λουκά 13/ιγ' 10-16, 14/ιδ' 1-16). Το πρώτο προκάλεσε την αγανάκτηση του αρχισυνάγωγου προς τον Ιησού, ενώ το δεύτερο αποστόμωσε τους Φαρισαίους. Και στις δύο περιπτώσεις οι εχθροί του Ιησού χρησιμοποίησαν τις παρερμηνευμένες τους απόψεις περί νόμου για να κατηγορήσουν τον Ιησού ως παραβάτη του Σαββάτου.

Διαβάστε Λουκά 13/ιγ' 10-16 και 14/ιδ' 1-6. Ποιες σημαντικές αλήθειες βλέπουμε εδώ για το πόσο εύκολα μπορούν να διαστρεβλωθούν σημαντικές Βιβλικές αλήθειες;

.....
.....
.....
.....
.....

Σκεφτείτε αυτήν την γυναίκα. Ήδη λόγω του γένους της οι Φαρισαίοι την απαξιούσαν. Επιπλέον, ήταν ανάπηρη 18 χρόνια – αρκετά χρόνια για να δοκιμαστεί η υπομονή της. Και τώρα, επιτέλους, ήρθε η στιγμή να ελευθερωθεί. Σ' αυτήν ήρθε η Θεϊκή χάρη προσωποποιημένη. Μόλις την είδε ο Ιησούς την κάλεσε κοντά Του, και της μίλησε. Τοποθέτησε τα χέρια Του πάνω της και «παρευθής ανωρθώθη και εδόξαζε τον Θεόν» (Λουκά 13/ιγ' 13). Δεκαοχτώ χρόνια μαρτυρίου έδωσαν ξαφνικά τόπο στη χαρά και στη δοξολογία. Σε κάθε λέξη που χρησιμοποίησε ο Λουκάς υπό Θεϊκή έμπνευση, αναγνωρίζει την αξία και την αξιοπρέπεια αυτής της γυναίκας – καθώς και κάθε περιφρονημένου ανθρώπου, ανεξαρτήτου κατάστασης.

Το δεύτερο θαύμα, η θεραπεία του υδρωπικού (Λουκά 14/ιδ' 1-6) έγινε καθώς ο Ιησούς πήγαινε στο σπίτι ενός Φαρισαίου. Αναμένοντας τις ενστάσεις των θρησκευτικών ηγετών που Τον παρακολουθούσαν στενά, ο Ιησούς έθεσε δύο ερωτήματα: πρώτον, όσον αφορά τον σκοπό του νόμου («Είναι τάχα συγκεχωρημένον να θεραπεύη τις εν τω σαββάτω;» εδ. 3), δεύτερον, όσον αφορά την αξία του ανθρώπου («Τίνος υμών ο όνος ή ο βους θέλει πέσει εις φρέαρ, και δεν θέλει ευθύς ανασύρει αυτόν εν τη ημέρα του σαββάτου;» εδ. 5). Ήταν εμφανές το πού ήθελε να εστιάσει, καθώς σύμφωνα με τον Λουκά δεν είχαν τι να Του απαντήσουν. Ο Ιησούς φανέρωσε την υποκρισία τους που κάλυπταν, με το πέπλο της υποτιθέμενης αγιοσύνης και δικαιοσύνης, για κάτι το οποίο θεωρούσαν παράβαση του άγιου νόμου του Θεού. Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε!

Περαιτέρω μελέτη:

«Ο Θεός δεν μπορεί να σταματήσει ούτε μία στιγμή το χέρι Του. Διαφορετικά ο άνθρωπος θα ατονούσε και θα πέθαινε. Και ο άνθρωπος έχει επίσης κάποιο έργο να κάνει την ημέρα αυτή. Οι απαιτήσεις της ζωής πρέπει να εκπληρωθούν, οι ασθενείς να φροντιστούν, οι ανάγκες των φτωχών να αναπληρωθούν. Εκείνος που παραμελεί την ανακούφιση των πασχόντων το Σάββατο, θα κριθεί ένοχος. Η αγία ημέρα του Θεού έγινε για τον άνθρωπο και τα έργα του ελέους εναρμονίζονται τέλεια με το σκοπό της. Ο Θεός δεν θέλει τα πλάσματά Του να υποφέρουν ούτε μιας ώρας πόνου από τον οποίο μπορούν να ανακουφισθούν την ημέρα του Σαββάτου ή οποιαδήποτε άλλη μέρα.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ, σ. 176

«Κανένας άλλος θεσμός που δόθηκε στους Ιουδαίους δεν προοριζόταν να τους ξεχωρίζει με τέτοιο ευδιάκριτο τρόπο από τα γύρω έθνη, όσο το Σάββατο. Ο Θεός πρόβλεψε η τήρησή Του να τους ξεχωρίζει σαν προσκυνητές Του. Θα ήταν το σημείο του διαχωρισμού τους από την ειδωλολατρία και της ένωσής τους με το Θεό. Προκειμένου όμως να τηρήσουν το Σάββατο άγιο, οι άνθρωποι έπρεπε οι ίδιοι να είναι άγιοι. Μέσο της πίστης έπρεπε να συμμετέχουν στη δικαιοσύνη του Χριστού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 253.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Δεν είναι θαυμάσιο το πόσο ξεκάθαρη είναι η Αγία Γραφή για τον Ιησού και το Σάββατο; Και όμως εκατομμύρια άνθρωποι ανά τον κόσμο επιμένουν ότι η τήρηση του Σαββάτου δεν είναι υποχρεωτική και ότι εκείνοι που το τηρούν είναι νομικιστές. Τι μας δείχνει αυτό για το πόσο σημαντική είναι η σταθερή υπακοή στον Λόγο του Θεού; Σε κάτι το τόσο θεμελιώδες, όπως ο άγιος νόμος του Θεού, πλήθη έχουν εξαπατηθεί. Ποια σημαντική προειδοποίηση δίνει ο Ιησούς στο Μάρκο 13/ιγ' 22;
2. Δείτε πόσο σκληρά εργάστηκε ο Σατανάς για να καταστρέψει το Σάββατο: από τη μία χρησιμοποίησε τους θρησκευτικούς ηγέτες του Ισραήλ για να το μετατρέψει σε φορτίο και να χαθεί ο πραγματικός σκοπός του, και από την άλλη χρησιμοποίησε, και ακόμη χρησιμοποιεί, θρησκευτικούς ηγέτες για να το καταργήσει ονομάζοντάς το Εβραϊκή παράδοση. Γιατί ο Σατανάς εχθρεύεται τόσο πολύ το Σάββατο;
3. Ο Ιησούς είναι «Κύριος του Σαββάτου» (Λουκά 6/ς' 5). Τι συνεπάγεται από αυτήν την δήλωση για τους Χριστιανούς και την συμπεριφορά τους προς το Σάββατο;

6. ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εδάφιο μνήμης: «Διότι πάντες είσθε υιοί Θεού διά της πίστεως της εν Χριστώ Ιησού... Δεν είναι πλέον Ιουδαίος ουδέ Έλλην, δεν είναι δούλος ουδέ ελεύθερος, δεν είναι άρσεν και θήλυ· διότι πάντες σεις είσθε εις εν Χριστώ Ιησού.» Γαλάτας 3/γ' 26-28.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 1/α' 39-55, 2/β' 36-38, 7/ζ' 11-17, 36-50, Ρωμ. 10/ι' 17, Λουκά 8/η' 1-3, 18/ιη' 1-8.

Το κατά Λουκάν ευαγγέλιο ονομάστηκε και «Ευαγγέλιο των Γυναικών» γιατί, περισσότερο από τα υπόλοιπα ευαγγέλια, αναφέρεται στο πόσο ο Ιησούς ενδιαφέρθηκε για τις γυναίκες και τις συμπεριέλαβε ακόμη και στη διακονία Του.

Την εποχή του Ιησού οι γυναίκες είχαν ελάχιστη αξία. Ορισμένοι Εβραίοι μάλιστα ευχαριστούσαν τον Θεό στην προσευχή τους που δεν γεννήθηκαν σκλάβοι, Εθνικοί, ή γυναίκες. Στην Ελληνική και στην Ρωμαϊκή κοινωνία οι γυναίκες δέχονταν χειρότερη μεταχείριση. Ένας άνδρας παντρευόταν μόνο και μόνο για να κάνει κληρονόμους και είχε τις παλλακίδες για τις αμαρτωλές του επιθυμίες.

Υπό αυτές τις συνθήκες, και ενώ οι γυναίκες αντιμετώπιζονταν τόσο άσχημα, ο Ιησούς φέρνει τα καλά νέα ότι και οι γυναίκες είναι κόρες του Αβραάμ (δείτε Λουκά 13/ιγ' 16). Πόσο ευτυχισμένες θα πρέπει να ήταν αυτές οι γυναίκες που άκουσαν από τον Ιησού ότι είναι παιδιά του Θεού και ίσες με τους άνδρες στα μάτια Του. Το μήνυμα σήμερα για τις γυναίκες όλων των εθνικοτήτων εξακολουθεί να είναι το ίδιο: όλοι, άνδρες και γυναίκες, είμαστε ίσοι στον Ιησού Χριστό.

Κυριακή 3 Μαΐου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΚΑΛΩΣΟΡΙΣΑΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μόνο ο Λουκάς αναφέρεται στην αντίδραση αυτών των γυναικών στο μεγαλύτερο θαύμα της ιστορίας: στην ενσάρκωση του Υιού του Θεού για να ολοκληρώσει την λυτρωτική αποστολή του από τον Πατέρα και να εκπληρώσει τις Μεσσιανικές ελπίδες του λαού Του. Αν και αυτές οι γυναίκες δεν είχαν κατανοήσει πλήρως το γεγονός, τα λόγια και οι αντιδράσεις τους δείχνουν την πίστη και τον θαυμασμό τους στα έργα του Θεού.

Διαβάστε στο Λουκά 1/α' 39-45, την συνάντηση της Ελισάβετ και της Μαρίας. Πώς τα λόγια της Ελισάβετ δείχνουν την αντίληψή της, όσο περιορισμένη κι αν ήταν, ως προς το μεγάλο γεγονός που διαδραματιζόταν;

.....

.....

.....

.....

Μετά την Ελισάβετ τον λόγο πήρε η Μαρία (Λουκά 1/α' 46-55). Ο ύμνος αυτός της Μαρίας είναι γεμάτος από παραπομπές της Παλαιάς Διαθήκης, μαρτυρώντας έτσι πόσο καλά γνώριζε τα Γραπτά και πόσο κατάλληλη ήταν για το ρόλο της ως μητέρα του Ιησού. Ο ύμνος της Μαρίας δεν εδραιώνεται μόνο στην Παλαιά Διαθήκη αλλά και στη σχέση της με τον Θεό. Η ψυχή της ταυτίζεται με του Κυρίου καθώς και η πίστη της με την ελπίδα του Αβραάμ.

Διαβάστε Λουκά 2/β' 36-38. Ποιες σημαντικές αλήθειες φανερώνονται μέσα από την ιστορία της Άννας στο ναό;

.....

.....

.....

.....

.....

Η προσδοκώμενη ελπίδα βρίσκει την εκπλήρωσή της στον Ιησού. Μία ηλικιωμένη χήρα αναγνωρίζει το θαύμα και μαρτυρεί για τον Σωτήρα σε όλους όσους πήγαιναν στο ναό. Ήταν η πρώτη ευαγγελίστρια.

ΣΚΕΨΗ: Προσπαθήστε να φανταστείτε τον θαυμασμό αυτών των γυναικών μπροστά στα γεγονότα. Τι μπορούμε να κάνουμε για να διατηρήσουμε ζωντανό τον θαυμασμό στην καρδιά μας για αυτές τις σπουδαίες αλήθειες που καλούμαστε να διακηρύξουμε;

Δευτέρα 4 Μαΐου

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε Λουκά 7/ζ' 11-17 την ιστορία για το θαύμα στην πόλη της Ναϊν. Αυτή η χήρα ήρθε αντιμέτωπη με μία ακόμη τραγωδία, τον θάνατο του μοναχογιού της. Στην κηδεία παρευρίσκονταν πλήθος ανθρώπων που συμμερίζονταν τη θλίψη της. Ο χαμός του μοναχογιού της και το αβέβαιο μέλλον μπροστά της έφεραν την απόλυτη θλίψη και απελπισία στην καρδιά της. Όμως καθώς η πομπή της κηδείας έβγαινε από την πόλη, συναντήθηκε με ένα άλλο πλήθος που έμπαινε στην πόλη. Την πομπή που έβγαινε την οδηγούσε ο θάνατος πάνω σε ένα νεκροκρέβατο, ενώ την άλλη η ζωή στο πρόσωπο του Δημιουργού. Καθώς οι δύο πορείες συναντήθηκαν, ο Ιησούς πρόσεξε την απελπισμένη και γεμάτη πόνο χήρα. «Και ιδών αυτήν ο Κύριος, εσπλαγχνίσθη δι' αυτήν και είπε προς αυτήν, Μη κλαίε» (Λουκά 7/ζ' 13). Η φράση «μη κλαίε» θα ήταν ανούσια εάν δεν την έλεγε ο Ιησούς - ο Κύριος της ζωής. Πίσω από την εντολή «μη κλαίε» βρισκόταν η δύναμη που μπορούσε να ανατρέψει τον λόγο για τα δάκρυα αυτής της γυναίκας. Ο Ιησούς προχώρησε, άγγιξε το νεκροκρέβατο και πρόσταξε τον νέο να σηκωθεί. Το άγγιγμα του νεκρού θεωρούνταν ακαθαρσία (Αρ. 19/θ' 11-13), αλλά για τον Ιησού η ευσπλαχνία ήταν πιο σημαντική. Η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών ήταν πιο σημαντική από την προσκόλληση στους τύπους. Οι πολίτες της Ναϊν δεν ήταν απλώς μάρτυρες ενός σπουδαίου θαύματος, αλλά έλαβαν και ένα θαυμάσιο μήνυμα: Για τον Ιησού δεν υπάρχει διαφορά στον πόνο των ανδρών και των γυναικών, και στην παρουσία Του η δύναμη του θανάτου χάνεται.

Διαβάστε επίσης Λουκά 8/η' 41,42,49-56. Ο Ιάειρος ήταν αρχισυνάγωγος, άνθρωπος με μεγάλη επιρροή και υπεύθυνος για τη σωστή λειτουργία της συναγωγής. Εκτός από μεγάλη επιρροή, είχε δύναμη και πλούτη. Αγαπούσε την κόρη του και δεν δίστασε να πλησιάσει τον Ιησού για την θεραπεία του παιδιού του.

ΣΚΕΨΗ: Τα λόγια του Ιησού είχαν τη δύναμη να φέρουν από τον θάνατο τον γιο στη μητέρα και την κόρη στον πατέρα. Σκεφτείτε πόσο απίστευτα ήταν αυτά τα θαύματα για τους παρευρισκομένους, αλλά και για τους ίδιους τους γονείς. Τι μαρτυρούν αυτές οι αναφορές για την δύναμη του Θεού; Τι μαρτυρούν για την περιορισμένη αντίληψη που έχουμε για τη δύναμή Του; Τι μπορούμε να κάνουμε ώστε να εμπιστευόμαστε την δύναμη και την καλοσύνη του Θεού, σε όποια κατάσταση και εάν βρισκόμαστε;

Τρίτη 5 Μαΐου

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗΣ

Στο Λουκά 7/ζ' 36-50 ο Ιησούς μετέτρεψε ένα δείπνο σε ένα πνευματικό μεγαλείο δίνοντας αξιοπρέπεια σε μία αμαρτωλή. Ο Σίμων, ένας επιφανής πολίτης και Φαρισαίος, προσκάλεσε τον Ιησού σε δείπνο. Την ώρα του δείπνου, κάτι τάραξε τους προσκεκλημένους: «γυνή τις εν τη πόλει, ήτις ήτο αμαρτωλή» (εδ. 37) έτρεξε στον Ιησού, έπεσε και φιλούσε τα πόδια Του πλένοντάς τα με τα δάκρυά της και αλείφοντάς τα με μύρο πανάκριβο.

Τι μπορούμε να διδαχθούμε από την ευγνωμοσύνη αυτής της γυναίκας προς τον Ιησού, αλλά και από το ότι ο Ιησούς αποδέχτηκε αυτήν την πράξη πιστότητας;

.....

.....

«Ενώ στα ανθρώπινα μάτια η περίπτωση της φαίνονταν απελπιστική, ο Χριστός διέκρινε στη Μαρία ικανότητες για το καλό. Είδε τις καλύτερες πτυχές του χαρακτήρα της. Το σχέδιο της απολύτρωσης χορήγησε στην ανθρωπότητα απεριόριστες δυνατότητες και στη Μαρία οι δυνατότητες αυτές μπορούσαν να πραγματοποιηθούν. Με τη χάρη Του την κατέστησε μέτοχο θείας φύσης... Η Μαρία ήταν η πρώτη που πήγε στον τάφο μετά την ανάστασή Του. Η Μαρία ήταν η πρώτη που διακήρυξε το άγγελμα του αναστημένου Σωτήρα.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 535.

Στο Λουκά 8/η' 43-48 έχουμε μία περίπτωση υπέρτατης δυστυχίας που προκαλεί το ενδιαφέρον του Σωτήρα. Για πολλά χρόνια αυτή η γυναίκα είχε μία ανίατη ασθένεια που εξασθενούσε το σώμα και την ψυχή της. Ωστόσο, μπροστά σ' αυτήν τη δωδεκάχρονη τραγική κατάσταση εμφανίστηκε μία σπίθα ελπίδας – άκουσε για τον Ιησού (Μάρκο 5/ε' 27).

Ήξερε ότι ο Ιησούς ενδιαφερόταν για τους φτωχούς, δεχόταν τους απόβλητους της κοινωνίας, άγγιζε τους λεπρούς, και πάνω από όλα ενδιαφερόταν για τους απελπισμένους όπως αυτήν. Η ακοή όμως δεν επαρκεί, πρέπει να οδηγήει στην πίστη (Ρωμ. 10/ι' 17). Και αυτή η πίστη την έκανε να αγγίξει την άκρη από το ρούχο Του. Αυτό το δραστικό άγγιγμα της πίστης τράβηξε την προσοχή του Χριστού. Μόνο αυτή η πίστη μπορεί να λάβει την ευλογία του Ζωοδότη: «η πίστις σου σε έσωσεν» (Λουκά 8/η' 48).

ΣΚΕΨΗ: Είναι εύκολο να κρίνουμε τους ανθρώπους, έτσι δεν είναι; Ακόμη και όταν δεν το λέμε, πολλές φορές τους κρίνουμε μέσα μας. Πώς μπορούμε να το σταματήσουμε αυτό, καθώς κανείς δεν ξέρει τι θα κάναμε εάν ήμασταν εμείς στη θέση τους;

Τετάρτη 6 Μαΐου

ΚΑΠΟΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΑΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ

Διαβάστε Λουκά 10/ι' 38-42. Ποιες σημαντικές πνευματικές αλήθειες μπορούμε να πάρουμε από αυτήν την ιστορία; (Δείτε επίσης Λουκά 8/η' 14).

.....

.....

.....

Ως οικοδέσποινα, η Μάρθα «ενησχολείτο εις πολλήν υπηρεσίαν» (Λουκά 10/ι' 40) για να φροντίσει τους επισκέπτες της. Η Μαρία όμως, «καθήσασα παρά τους πόδας του Ιησού, ήκουε τον λόγον αυτού» (εδ. 39). Έτσι, η Μάρθα κατέληξε να παραπονιέται στον Ιησού που έμεινε να κάνει μόνη όλη την δουλειά. Ο Ιησούς δεν επέπληξε την Μάρθα για την ενασχόλησή της με την υπηρεσία, αλλά τόνισε περισσότερο την ανάγκη να θέσουμε σωστές προτεραιότητες στη ζωή. Η συναναστροφή με τον Ιησού είναι το πρώτιστο στη μαθητεία – όλα τα υπόλοιπα ακολουθούν.

«Το έργο του Χριστού έχει ανάγκη από προσεκτικούς και δραστήριους εργάτες. Υπάρχει ένας απέραντος αγρός για τις Μάρθες, τις ζηλώτριες και δραστήριες στο θρησκευτικό έργο. Αλλά ας καθίσουν πρώτα με τη Μαρία στα πόδια του Ιησού. Η χάρη του Χριστού ας καθαγιάσει τη φιλοπονία, την προθυμία και την ενεργητικότητά τους. Τότε η ζωή τους θα καταστεί μία ακατανίκητη δύναμη για το καλό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 494,495.

Διαβάστε Λουκά 8/η' 1-3, 23/κγ' 55,56, 24/κδ' 1-12. Τι βλέπουμε από αυτά τα εδάφια για τον ρόλο των γυναικών στη διακονία του Χριστού;

.....

.....

.....

Καθώς «διήρχετο αυτός πάσαν πόλιν και κώμην, κηρύττων» (Λουκά 8/η' 1) συνοδευόμενος από τους 12 μαθητές Του, η διακονία Του επεκτεινόταν. Ο Λουκάς επίσης αναφέρει την δυνατή μαρτυρία ορισμένων γυναικών, «αίτινες ήσαν τεθεραπευμένοι από πνευμάτων πονηρών και ασθενειών, Μαρία η καλουμένη Μαγδαληνή, εκ της οποίας είχαν εκβή επτά δαιμόνια, και Ιωάννα η γυνή του Χουζά, επιτρόπου του Ηρώδου, και Σουσάννα και άλλαι πολλαί, αίτινες διηκόνουν αυτόν» (εδ. 2,3).

ΣΚΕΨΗ: Εάν κατανοήσουμε το ότι ο Ιησούς πέθανε για κάθε άνθρωπο, τότε θα μπορούσαμε να αντιληφθούμε καλύτερα την ισότητα όλων ενώπιον του Θεού. Πόσο καλά εφαρμόζουμε αυτήν την αλήθεια στη συμπεριφορά μας προς τους άλλους; Πώς μπορούμε να αποτινάξουμε οτιδήποτε μας κάνει να κοιτάζουμε υποτιμητικά τους άλλους;

Πέμπτη 7 Μαΐου

ΕΠΙΜΟΝΗ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ, ΘΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο βλέπουμε τον Ιησού να στρέφεται σε δύο χήρες για να δώσει σπουδαία πνευματικά διδάγματα.

Στην πρώτη περίπτωση (Λουκά 18/ιη' 1-8), ο Ιησούς λυπήθηκε την φτωχή και αδύναμη χήρα που ήρθε αντιμέτωπη με τον άδικο, αλλά ισχυρό κριτή για την υπόθεσή της. Είχε αδικηθεί και απατηθεί, παρόλα αυτά πίστευε στην εξουσία του νόμου και της δικαιοσύνης. Ο κριτής όμως δεν φοβόταν ούτε Θεό ούτε ανθρώπους, αδιαφορούσε ολοφάνερα για την περίπτωση της χήρας, και ήταν απρόθυμος να την βοηθήσει. Η φροντίδα προς τις χήρες είναι Βιβλική απαίτηση (Έξ. 22/κβ' 22-24, Ψαλμ. 68/ξη' 5, Ησ. 1/α' 17), αλλά ο κριτής προτίμησε να αγνοήσει το νόμο. Ωστόσο η επιμονή της χήρας ανάγκασε τον άδικο κριτή να αναλάβει την υπόθεσή της.

Η παραβολή μάς διδάσκει τρία σημαντικά πράγματα: (1) να προσευχόμαστε συνεχώς χωρίς να αποθαρρυνόμαστε (Λουκά 18/ιη' 1), (2) η προσευχή μπορεί να αλλάξει τα πράγματα – ακόμη και την καρδιά ενός άδικου κριτή και (3) η πίστη που επιμένει είναι αυτή που νικάει. Η αληθινή πίστη ωθεί κάθε Χριστιανό να μην τα παρατά ακόμη κι αν χρειαστεί να περιμένει μέχρι την τελική ετυμηγορία όταν θα έρθει ο Υιός του ανθρώπου (εδ. 8).

Στην δεύτερη περίπτωση (Λουκά 21/κα' 1-4, Μάρκο 12/ιβ' 41-44), αφού ο Ιησούς αποκήρυξε και καταδίκασε την υποκρισία των θρησκευτικών ηγετών στο ναό, έστρεψε την προσοχή των μαθητών σε μία φτωχή χήρα που έδειξε την πραγματική φύση της αληθινής θρησκείας.

Ο Ιησούς αναφέρεται σε κάποιους θρησκευτικούς ηγέτες ως «οίτινες κατατρώγουσι τας οικίας των χηρών» (Λουκά 20/κ' 47) και παραβιάζουν την Θεϊκή εντολή να φροντίζουν τις χήρες και τους φτωχούς. Όπως και σήμερα, πολλοί δίνουν μόνο για να φανούν ευλαβείς, και το χειρότερο, αυτά που δίνουν είναι από το περίσσειμά τους. Στην δωρεά τους δεν υπάρχει καμία προσωπική θυσία. Ο Ιησούς, αντιθέτως στρέφει την προσοχή των μαθητών στη χήρα ως το πρότυπο της αληθινής θρησκείας, καθώς πρόσφερε όλη της την περιουσία. Για εκείνους το κίνητρο ήταν η επίδειξη, ενώ για την χήρα ήταν η θυσία και η δόξα στο Θεό. Η αναγνώριση ότι ο Θεός είναι ο Κυρίαρχος όλων όσων είχε, και η προθυμία της να Τον υπηρετήσει με ό,τι είχε, ήταν εκείνο που έκανε την χήρα να δώσει το δίλεπτο. Εκείνο το οποίο μετράει για τον Παντογνώστη Δημιουργό δεν είναι το τι δίνουμε αλλά το γιατί το δίνουμε – δεν έχει αξία το πόσο δίνουμε αλλά ποιο είναι το μέτρο της θυσίας μας.

ΣΚΕΨΗ: Τι θυσία κάνετε για τον καλό των άλλων και το έργο του Θεού;

Περαιτέρω μελέτη:

Εκείνος, «που ενδιαφέρθηκε για τη μητέρα Του ενώ αγωνιούσε κρεμασμένος στο σταυρό, που εμφανίσθηκε στις θρηνούσες γυναίκες και τις έκανε αγγελιοφόρους Του για να μεταδώσουν το πρώτο χαρμόσυνο μήνυμα του αναστημένου Σωτήρα, είναι και σήμερα ο καλύτερος φίλος της γυναίκας και τη βοηθάει σε κάθε περίπτωση που σχετίζεται με τη ζωή.» E. Χουάιτ, Χ.Ο. σ. 145.

«Ο Κύριος έχει έργο τόσο για τις γυναίκες όσο και για τους άνδρες. Όλοι έχουν τη θέση τους στο έργο Του... και Εκείνος θα εργαστεί μέσα από αυτούς. Εάν έχουν την αίσθηση του καθήκοντος και εργάζονται υπό την επιρροή του Αγίου Πνεύματος, θα είναι έτοιμοι για εκείνον τον καιρό. Ο Σωτήρας θα δει σ' αυτές τις γεμάτο αυτοθυσίες γυναίκες την μορφή Του και θα τις ενδυναμώσει περισσότερο και από τους άνδρες. Στην οικογένεια επιτελούν το έργο που οι άνδρες δεν μπορούν, ένα έργο που εκτείνεται στην εσώτερη ζωή. Μπορούν να πλησιάσουν την καρδιά εκείνων που οι άνδρες δεν μπορούν. Το έργο τους είναι απαραίτητο.» E. Χουάιτ, Evangelism, σ. 464,465.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Είναι αξιοσημείωτος, σε όλα τα ευαγγέλια, ο ρόλος των γυναικών στην ανάσταση του Ιησού: Γυναίκες είδαν πρώτες τον αναστημένο Χριστό και μίλησαν για την ανάστασή Του στους άλλους. Από τις μαρτυρίες τους μάλιστα αποδεικνύεται και η σωματική ανάσταση του Ιησού που ορισμένοι αρνούνται ή αμφισβητούν. Γιατί ο ρόλος τους είναι τόσο σημαντικός; Αν η ιστορία της ανάστασης του Ιησού ήταν πλασματική από τους συγγραφείς, όπως ορισμένοι ισχυρίζονται, γιατί να αναφέρουν τις γυναίκες που δεν έχαιραν την εκτίμηση της κοινωνίας ως τις πρώτες που είδαν και μίλησαν με τον αναστημένο Ιησού; Αν η αφήγηση αυτή ήταν πλασματική γιατί δεν χρησιμοποίησαν άνδρες προκειμένου να την κάνουν πιο πιστευτή στους άλλους;
2. Σε μία κοινωνία όπου η γυναίκα δεν είχε αξία, ο Ιησούς εξύψωσε τις γυναίκες ως παιδιά του Θεού, κόρες του Αβραάμ, και ισάξιες της βασιλείας του Θεού. Αν και όλοι είναι ίσοι μπροστά στον Θεό, οι άνδρες και οι γυναίκες δεν είναι το ίδιο. Πώς μπορούμε να επιβεβαιώσουμε την ισότητα μεταξύ ανδρών και γυναικών ενώπιον του Θεού χωρίς να αγνοήσουμε τις διαφορές που υπάρχουν; Πώς αυτές οι διαφορές φαίνονται στη ζωή της εκκλησίας;

7. Ο ΙΗΣΟΥΣ, ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Εδάφιο μνήμης: «Και εγώ σας λέγω, Αιτείτε, και θέλει σας δοθή· ζητείτε, και θέλετε ευρεί, κρούετε, και θέλει σας ανοιχθή. Διότι πας ο αιτών λαμβάνει, και ο ζητών ευρίσκει, και εις τον κρούοντα θέλει ανοιχθή.» Λουκά 11/ια' 9,10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 2/β' 25-32, Ιωάν. 16/ις' 5-7, Λουκά 23/κγ' 46, Λουκά 11/ια' 1-4, Ματθ. 7/ζ' 21-23, Λουκά 11/ια' 9-13.

Από όλα τα Ευαγγέλια, ο Λουκάς μιλάει περισσότερο για τη σχέση του Ιησού με το Άγιο Πνεύμα. Ενώ ο Ματθαίος αναφέρεται στο Άγιο Πνεύμα 12 φορές και ο Μάρκος έξι, ο Λουκάς έχει 17 αναφορές στο ευαγγέλιο και 57 στις Πράξεις. Από τη σύλληψη του Ιησού (Λουκά 1/α' 35) μέχρι τις οδηγίες που άφησε για την εδραίωση της παγκόσμιας αποστολής Του (Λουκά 24/κδ' 44-49), ο Λουκάς βλέπει μία λειτουργική σχέση μεταξύ του Ιησού και του Αγίου Πνεύματος. Η σχέση αυτή είναι βασική για την κατανόηση της διακονίας του Σωτήρα μας. Παρομοίως, ο Λουκάς αναφέρεται στο βασικό ρόλο που έπαιξε η προσευχή στη ζωή και στην διακονία του Ιησού. Κατά πάντα Θεός, Ίσος με τον Πατέρα και το Άγιο Πνεύμα, ο Ιησούς ως άνθρωπος μας άφησε παράδειγμα για προσευχή.

Εάν ο Ιησούς θεώρησε ότι είχε ανάγκη για προσευχή, πόσο μάλλον εμείς! «Χωρίς συνεχή προσευχή και συνετή επαγρύπνηση, διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνουμε αμελείς και να παρεκτραπούμε από τον ίδιο δρόμο. Ο εχθρός προσπαθεί διαρκώς να φράξει το δρόμο προς το θρόνο του ελέους για να μην μπορέσουμε με πίστη και θερμή παράκληση να λάβουμε δύναμη και χάρη για να αντισταθούμε στον πειρασμό.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 76.

Κυριακή 10 Μαΐου

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ως Εθνικός προσήλυτος και σύντροφος του απόστολου Παύλου στα ιεραποστολικά ταξίδια, ο Λουκάς αντιλήφθηκε το Θεϊκό θαύμα που προκλήθηκε και καθοδηγήθηκε από το Άγιο Πνεύμα, από την ενσάρκωση του Ιησού μέχρι την ανάληψή Του και την εξάπλωση της εκκλησίας. Με τις συνεχείς αναφορές του στο Άγιο Πνεύμα, ο Λουκάς τονίζει ότι στη ζωή του Ιησού φανερώνεται όλη η Θεότητα να εργάζεται για την σωτηρία (Λουκά 3/γ' 21,22).

Τι μας λένε τα παρακάτω εδάφια για το ρόλο του Αγίου Πνεύματος στην ενσάρκωση του Χριστού; Λουκά 1/α' 35, 41, 2/β' 25-32.

.....

.....

.....

Η αποστολή του Ιησού ξεκίνησε με διάφορες αναφορές στο Άγιο Πνεύμα. Σύμφωνα με τον Λουκά, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής είπε ότι εκείνος βάπτιζε με νερό, αλλά ο Ερχόμενος θα βάπτιζε με Άγιο Πνεύμα (Λουκά 3/γ' 16). Στη βάπτιση του Ιησού, τόσο ο Πατέρας όσο και το Άγιο Πνεύμα επιβεβαίωσαν την αυθεντικότητα της λυτρωτικής Του αποστολής. Ο Θεός Πατέρας δήλωσε ότι ο Χριστός είναι ο Υιός Του ο Αγαπητός που ήρθε να λυτρώσει την ανθρωπότητα, ενώ το Άγιο Πνεύμα κατέβηκε πάνω Του σε μορφή περιστεριού (Λουκά 3/γ' 21,22). Από τότε ο Ιησούς ήταν «πλήρης Πνεύματος Αγίου» (Λουκά 4/δ' 1) και έτοιμος να πάει στην έρημο, για να ξεκινήσει τη διακονία Του (Λουκά 4/δ' 14).

Το κήρυγμά Του στη Ναζαρέτ ήταν μία Μεσσιανική προφητεία για τον Ίδιο από τον προφήτη Ησαΐα: «Πνεύμα Κυρίου είναι επ' εμέ» (εδ. 18). Το Άγιο Πνεύμα ήταν ο στενός Του σύντροφος, η δύναμή Του, η παρουσία Του στους ακολούθους Του όταν ο Ιησούς δεν θα ήταν πλέον μαζί τους (Ιωάν. 16/ις' 5-7). Και όχι μόνο αυτό, ο Ιησούς υποσχέθηκε ότι ο Θεός θα δώσει Άγιο Πνεύμα σε όσους το ζητούν (Λουκά 11/ια' 13). Το Άγιο Πνεύμα που συνέδεε τον Ιησού με τον Πατέρα και το σχέδιο της σωτηρίας είναι που θα ενδυναμώσει και τους πιστούς στο ταξίδι της πίστης τους. Επομένως, το Άγιο Πνεύμα είναι απαραίτητο για την Χριστιανική ζωή: γι' αυτό άλλωστε και η βλασφημία κατά του Αγίου Πνεύματος είναι και η ασυγχώρητη αμαρτία (Λουκά 12/ιβ' 10).

ΣΚΕΨΗ: Με ποιους τρόπους μπορούμε να ανοιχτούμε στην καθοδήγηση του Αγίου Πνεύματος; Πώς μπορούμε να είμαστε προσεκτικοί ώστε να μη σκληρύνουμε με τις επιλογές μας την καρδιά μας στις εκκλήσεις Του;

Η ΖΩΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Στο Λουκά βρίσκουμε καταγεγραμμένες ορισμένες από τις προσευχές του Ιησού. Προσέξτε τα παρακάτω περιστατικά που δείχνουν τον Ιησού να προσεύχεται σε σημαντικές στιγμές της ζωής Του.

1. Ο Ιησούς προσευχήθηκε στη βάπτισή Του (Λουκά 3/γ' 21). «Μία νέα και σπουδαία εποχή άρχιζε γι' Αυτόν. Τώρα έμπαινε σ' ένα ευρύτερο στάδιο, αντιμέτωπος με τα ανταγωνιστικά στοιχεία της ζωής.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 81. Δεν μπορούσε να ξεκινήσει τη δημόσια διακονία Του – η οποία θα Τον οδηγούσε στο Σταυρό – χωρίς προσευχή.

2. Ο Ιησούς προσευχήθηκε πριν την εκλογή των 12 μαθητών (Λουκά 6/ζ' 12,13). Κανένας ηγέτης δεν επιλέγει τους ακολούθους του επιπόλαια. Ο Ιησούς όμως δεν επέλεγε απλώς ακόλουθους, αλλά άτομα που θα καταλάβαιναν και θα αναγνώριζαν Τον ίδιο και την αποστολή Του. «Το έργο τους ήταν το πιο σημαντικό που έχει ανατεθεί ποτέ σε ανθρώπους και έρχεται δεύτερο μόνο μετά από το έργο του Ίδιου του Χριστού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 261.

3. Ο Ιησούς προσευχήθηκε για τους μαθητές Του (Λουκά 9/θ' 18). Η μαθητεία απαιτεί την απόλυτη αφοσίωση στον Ιησού και κατανόηση της ταυτότητάς Του. Για να μπορέσουν οι δώδεκα μαθητές να κατανοήσουν το Ποιος ήταν, ο Ιησούς «προσήχετο καταμόνας», και έπειτα τους έθεσε την εξής σημαντική ερώτηση: «Σεις δε τίνα με λέγετε ότι είμαι;» (Λουκά 9/θ' 20).

4. Ο Ιησούς προσευχήθηκε πριν τη μεταμόρφωσή Του (Λουκά 9/θ' 28-36) και για δεύτερη φορά ακούστηκε από τον ουρανό ότι είναι ο «αγαπητός» Υιός του Θεού. Οι δοκιμασίες μέχρι εκείνη τη στιγμή, και όσες έμελλε να έρθουν, δεν μπορούσαν να αλλάξουν τη στενή σχέση μεταξύ του Πατέρα και του Υιού. Η προσευχή είχε επίσης ως αποτέλεσμα να είναι οι μαθητές «αυτόπται γενόμενοι της εκείνου μεγαλειότητας» (Β' Πέτρ. 1/α' 16).

5. Ο Ιησούς προσευχήθηκε στη Γεθθημανή (Λουκά 22/κβ' 39-46). Αυτή είναι μάλλον και η πιο σημαντική προσευχή σε όλο το σχέδιο της σωτηρίας. Εδώ έχουμε τον Σωτήρα να συνδέει τον ουρανό με τη γη θέτοντας τρεις σημαντικές αρχές: προτεραιότητα στο θέλημα και τον σκοπό του Θεού, αφοσίωση στην εκπλήρωση αυτής της προτεραιότητας ακόμη και με κίνδυνο της ζωής, και ενδυνάμωση για νίκη κατά του πειρασμού στο δρόμο για την εκπλήρωση του σκοπού του Θεού.

6. Ο Ιησούς προσευχήθηκε παραδίνοντας τη ζωή Του στα χέρια του Θεού (Λουκά 23/κγ' 46). Στα τελευταία Του λόγια στο σταυρό, «Πάτερ, εις χείρας σου παραδίδω το πνεύμα μου», ο Ιησούς μας δείχνει τον απόλυτο σκοπό της προσευχής. Στη γέννηση ή στο θάνατο, μπροστά σε φίλους ή

εχθρούς, «πλαγιάζων και εγειρόμενος» (Δευτ. 6/ς'7), η προσευχή πρέπει να είναι ο μόνιμός μας δεσμός με τον Θεό.

ΣΚΕΨΗ: Τι δείχνουν αυτά τα παραδείγματα για τη δική μας ζωή προσευχής;

Τρίτη 12 Μαΐου

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ: ΜΕΡΟΣ Α'

Διαβάστε Λουκά 11/ια' 1-4. Πώς μας βοηθάνε αυτά τα εδάφια να καταλάβουμε το πώς λειτουργεί η προσευχή;

.....
Ο Χριστός αποκαλούσε τον Θεό «Πατέρα», κάτι το οποίο συναντάμε τουλάχιστον 170 φορές στα τέσσερα Ευαγγέλια. Αποκαλώντας Τον Πατέρα μας, Τον αναγνωρίζουμε ως Πρόσωπο, ικανό να έχει στενή σχέση με τους ανθρώπους. Ο Θεός είναι όπως ένας επίγειος πατέρας προσωπικός, πραγματικός, στοργικός και περιποιητικός. Όμως είναι ο Πατέρας μας ο «εν τοις ουρανοίς». Διαφέρει από τον επίγειο πατέρα μας, γιατί είναι παντογνώστης, παντοδύναμος, πανταχού Παρών και Άγιος. Η φράση «Πάτερ ημών εν τοις ουρανοίς» μας θυμίζει ότι ο Θεός είναι Άγιος και προσωπικός, και ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι μία φιλοσοφική ιδέα, ούτε πανθεϊστική άποψη ότι τα πάντα είναι θεός.

«Αγιασθήτω το όνομά σου» (Λουκά 11/ια' 2). Εδώ έχουμε μία ακόμη υπενθύμιση της αγιοσύνης και της ιεροσύνης του Θεού. Εκείνοι που ισχυρίζονται ότι ακολουθούν τον Κύριο πρέπει να αγιάζουν το όνομά Του με λόγια και με έργα. Το να ισχυριζόμαστε ότι Τον ακολουθούμε ενώ συνεχίζουμε να αμαρτάνουμε, είναι βεβήλωση του ονόματός Του. Τα λόγια του Ιησού στον Ματθ. 7/ζ' 21-23 μπορούν να μας βοηθήσουν καταλάβουμε καλύτερα τι σημαίνει να αγιάζεις το όνομα του Θεού.

«Ελθέτω η βασιλεία σου» (Λουκά 11/ια' 2). Τα Ευαγγέλια αναφέρονται στη βασιλεία του Θεού περισσότερο από 100 φορές: περίπου 40 φορές στο Λουκά, 50 στο Ματθαίο, 16 στο Μάρκο και 3 στο Ιωάννη. Αυτήν την βασιλεία ήρθε να αποκαλύψει και να εδραιώσει ο Ιησούς τόσο με την εγκαθίδρυση της παρούσας βασιλείας της χάρης όσο και με την μελλοντική βασιλεία της δόξας. Όσοι δεν μπουν στην πρώτη βασιλεία δεν μπορούν να μπουν στη δεύτερη, και επιθυμία του Σωτήρα είναι οι μαθητές Του να βιώνουν την βασιλεία της χάρης καθώς προσμένουν τη βασιλεία της δόξας.

«Γενηθήτω το θέλημά σου, ως εν ουρανών, και επί της γης» (Λουκά 11/ια' 2). Στον ουρανό αναγνωρίζεται και τιμάται το θέλημα του Θεού από όλους. Ο Ιησούς ελπίζει να συμβεί το ίδιο και στη γη. Το «επί γης» δεν αναφέρεται γενικά, αλλά συγκεκριμένα: Να γίνει το θέλημα του Θεού στη γη ξεκινώντας από εμάς – από τον καθένα μας προσωπικά.

ΣΚΕΨΗ: Γνωρίζετε τον Κύριο ή απλώς ξέρετε γι' Αυτόν; Πώς μπορεί η ζωή προσευχής να σας φέρει πιο κοντά Του;

Τετάρτη 13 Μαΐου

ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ: ΜΕΡΟΣ Β'

«Τον άρτον ημών τον επιούσιον δίδε εις ημάς καθ' ημέραν» (Λουκά 11/α' 3). Στην προσευχή το αίτημα «δίδε», είτε βγαίνει από τα χείλη ενός εκατομμυριούχου είτε από τα χείλη ενός φτωχού, εκφράζει την εξάρτηση και την εμπιστοσύνη του ατόμου στον Θεό. Όλοι εξαρτόμαστε από τον Θεό, και το «δίδε» μας υποχρεώνει να αναγνωρίσουμε ότι ο Θεός είναι η πηγή όλων των αγαθών. Αυτός είναι ο Δημιουργός. «Εν Αυτώ ζώμεν και κινούμεθα και υπάρχομεν» (Πράξ. 17/ιζ' 28). «Ο Κύριος είναι ο Θεός· αυτός έκαμεν ημάς, και ουχί ημείς» (Ψαλμ. 100/ρ' 3).

Ο Θεός είναι ο Πατέρας που καλύπτει όλες μας τις ανάγκες. Υπό το φως αυτής της υπόσχεσης, ποια σπουδαία διαβεβαίωση βρίσκουμε στο Λουκά 11/α' 9-13;

.....
«Και συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών» (Λουκά 11/α' 4). Η συγχώρηση είναι η καρδιά του ευαγγελίου. Χωρίς τη συγχώρηση του Θεού δεν έχουμε σωτηρία: «Και εσάς, όντας νεκρούς εις τα αμαρτήματα... συνεζωποποίησε μετ' αυτού, συγχωρήσας εις εσάς πάντα τα πταιίσματα» (Κολ. 2/β' 13). Όσοι βίωσαν τη συγχώρηση του Θεού οφείλουν να συγχωρήσουν όποιον έσφαλλε σ' αυτούς. Η προσευχή «συγχώρησον εις ημάς τας αμαρτίας ημών, διότι και ημείς συγχωρούμεν» (Λουκά 11/α' 4) δεν σημαίνει ότι η συγχώρηση του Θεού εξαρτάται από τη δική μας συγχώρηση προς τους άλλους, αλλά ότι ως μαθητές πρέπει να διευρύνουμε τον κύκλο της χάρης και τους ελέους που δεχόμαστε από τον Θεό δίνοντας την αγάπη και τη συγχώρησή Του σε εκείνους που έσφαλλαν προς εμάς.

«Και μη φέρης ημάς εις πειρασμόν, αλλ' ελευθέρωσον ημάς» (Λουκά 11/α' 4). Δύο είναι τα σημεία που πρέπει να προσέξουμε: Πρώτον, ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία. Από την ετυμολογία του όρου φαίνεται ότι είναι μία διαδικασία, και όχι το αποτέλεσμα. Η Αγία Γραφή δεν αντιμετωπίζει τον πειρασμό ως το τελικό αποτέλεσμα, αλλά ως τη μέθοδο, τη διαδικασία που θα φέρει ένα αποτέλεσμα. Αν και ο πειρασμός δεν είναι αμαρτία, όταν υποκύπτουμε σ' αυτόν αμαρτάνουμε. Δεύτερον, ο Θεός δεν είναι ο υποκινητής του πειρασμού (Ιακ. 1/α' 13). Μπορεί να επιτρέψει να έρθουν πειρασμοί, αλλά ο Θεός ποτέ δεν θα μας πειράξει για να μας ρίξει στην αμαρτία. Στο σημείο αυτό λοιπόν την προσευχής αναγνωρίζουμε ότι ο Θεός είναι η πηγή της απόλυτης δύναμης που θα μας βοηθήσει να αντισταθούμε στον πονηρό.

ΣΚΕΨΗ: Διαβάστε Λουκά 11/α' 1-4. Σκεφτείτε όλα τα θέματα που καλύπτουν αυτά τα εδάφια. Πώς μπορεί η εμπειρία σας σε κάθε θέμα από αυτά να εμπλουτιστεί και να εμβαθύνει μέσω της προσευχής;

Πέμπτη 14 Μαΐου

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Αφού τους έδειξε πώς να προσεύχονται, ο Ιησούς τόνισε στους μαθητές Του την ανάγκη για επιμονή μέσα από την παραβολή του φίλου σε ανάγκη (Λουκά 11/α' 5-13). Καθώς πλησίαζε στο τέλος της επίγειας διακονίας Του, θύμισε στους ακολούθους Του την ανάγκη για μεταμέλεια και ταπεινοφροσύνη στην προσευχή (Λουκά 18/ιη' 9-14). Και οι δύο αυτές παραβολές δείχνουν ότι η προσευχή δεν είναι μία θρησκευτική ρουτίνα, αλλά μία συνεχής συνομιλία, ένας συνεχής δρόμος και μία συνεχής ζωή με τον Πατέρα.

Διαβάστε Λουκά 11/α' 5-8. Ο Ιησούς είπε αυτήν την παραβολή για να ενθαρρύνει την επιμονή στην προσευχή. Η προσευχή δεν πρέπει να γίνει ρουτίνα. Αντιθέτως, πρέπει να είναι το θεμέλιο μίας απόλυτης και διαρκής σχέσης εξάρτησης με τον Θεό. Η προσευχή είναι η ανάσα της ψυχής – χωρίς αυτήν είμαστε πνευματικά νεκροί. Ο Ιησούς στην παραβολή Του μιλάει για κάποιον φίλο ο οποίος δεν θέλει να βοηθήσει ως φίλος. Οι συνεχείς παρακλήσεις του φίλου του για ψωμί, προκειμένου να καλύψει την έκτακτη επίσκεψη που δέχτηκε, είναι μάταιες. Στο τέλος όμως, ακόμη και αυτός, ενδίδει στα επίμονα χτυπήματα της πόρτας και στις εκκλήσεις του φίλου του. Πόσο μάλλον ο Θεός σε όσους επιμένουν στις προσευχές τους! Η επιμονή αυτή δεν έχει ως σκοπό να αλλάξουμε το θέλημα του Θεού, αλλά να ενδυναμώσουμε την εμπιστοσύνη μας σ' Αυτόν.

Διαβάστε Λουκά 18/ιη' 9-14. Ποιο σημαντικό μάθημα έχουμε εδώ για την προσευχή;

.....
Ο Φαρισαίος περίμενε από τον Θεό να τον επιδοκιμάσει λόγω των έργων του. Ο τελώνης αφέθηκε στο έλεος του Θεού παρακαλώντας για αποδοχή. Η αποδοχή του Θεού δεν έρχεται σε μας λόγω του ποιοι είμαστε, αλλά μέσω της χάρις. Μόνο όσοι είναι ταπεινοί και συντετριμμένοι στο πνεύμα θα λάβουν τη χάρη.

«Η πραότητα και η ταπεινοφροσύνη αποτελούν τους όρους για την επιτυχία και τη νίκη. Ένα στεφάνι δόξας περιμένει εκείνους που υποκλίνονται στα πόδια του σταυρού.» Ε. Χουάιτ, Π.Β. σ. 407.

ΣΚΕΨΗ: Εκείνοι που δεν γνωρίζουν τον Κύριο τείνουν να συγκρίνουν τον εαυτό τους με όσους είναι σε χειρότερη κατάσταση και έτσι αυταπατώνται ότι αυτοί είναι καλύτεροι. Γιατί αυτό είναι μία επικίνδυνη πνευματική απάτη; Τι σημασία έχει εάν κάποιος είναι χειρότερος από μας;

Παρασκευή 15 Μαΐου

Δύση ηλίου: 20:28'

Περαιτέρω μελέτη:

«Η ψυχή που στρέφεται στον Θεό για βοήθεια, υποστήριξη και δύναμη με καθημερινή, ένθερμη προσευχή, θα εμφορείται από ευγενείς επιδιώξεις, από σαφή αντίληψη της αλήθειας και του καθήκοντος, από αγνά κίνητρα πράξεων, και από μια συνεχή πείνα και δίψα για τη δικαιοσύνη. Διατηρώντας την επαφή με τον Θεό, θα μπορέσουμε να μεταδίδουμε στους άλλους με τους οποίους συναναστρεφόμαστε, το φως, την ειρήνη και τη ψυχική γαλήνη που βασιλεύουν στην καρδιά μας. Η δύναμη που αποκτάται με την προσευχή στον Θεό, σε συνδυασμό με την επίμονη προσπάθεια για την κατάρτιση του νου για ευθυκρισία και επιμέλεια, προετοιμάζει τον άνθρωπο για τα καθημερινά του καθήκοντα και διατηρεί το πνεύμα νηφάλιο κάτω από κάθε περίπτωση.» Ε. Χουάιτ, Ε.Ο.Ο. σ. 96.

«Με το να αποκαλούμε τον Θεό Πατέρα μας, αναγνωρίζουμε όλα Του τα πλάσματα για αδέρφια μας. Όλοι μας ανήκουμε στο μεγάλο σύμπλεγμα της ανθρωπότητας, όλοι μας είμαστε μέλη της ίδιας οικογένειας. Στις παρακλήσεις μας εκτός από τον εαυτό μας οφείλουμε να συμπεριλαμβανόμαστε και τους συνανθρώπους μας. Κανείς δεν προσεύχεται όπως πρέπει όταν ζητάει ευλογίες αποκλειστικά για τον εαυτό του.» σ. 119.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο Λουκάς συνδέει τον Ιησού με το Άγιο Πνεύμα, στο ευαγγέλιο του. Στις Πράξεις των Αποστόλων, όπου έχουμε την έναρξη της Χριστιανικής εκκλησίας, η δύναμη του Αγίου Πνεύματος στην Χριστιανική κοινότητα, στις αποστολές και στις διακονίες, είναι αλήθεια ότι μόνο ο Λουκάς αναφέρεται στην εντολή του Ιησού προς τους μαθητές Του να μείνουν στην Ιερουσαλήμ «εωσού ενδυθήτε δύναμιν εξ ύψους» (Λουκά 24/κδ' 49), πριν πάνε στα πέρατα της γης για να κηρύξουν το μήνυμα του σταυρωμένου και αναστημένου Σωτήρα. Ο Λουκάς ξεκινάει το βιβλίο των Πράξεων με τον Ιησού να επαναλαμβάνει την υπόσχεση για Άγιο Πνεύμα (Πράξ. 1/α' 7,8) η οποία εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξ. 2/β'). Τι μας δείχνουν όλα αυτά για τον ρόλο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή της εκκλησίας;
2. Με ποιον τρόπο η προσευχή δείχνει την αναγνώριση της εξάρτησης και της ανάγκης μας για τον Θεό; Διαβάστε Λουκά 18/ιη' 9. Σε ποιο βασικό πνευματικό πρόβλημα αναφέρθηκε ο Ιησούς με την παραβολή που ακολούθησε;

8. Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Εδάφιο μνήμης: «Διότι ο Υιός του ανθρώπου ήλθε να ζητήσει και να σώση το απολωλός.» Λουκά 19/ιθ' 10.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 15/ιε' 4-7, 11-32, Λουκά 16/ις' 19-31, 18/ιη' 35-43, 19/ιθ' 1-10.

Εάν καλούμασταν να γράψουμε μία δήλωση για την αποστολή του Ιησού, το καλύτερο θα ήταν να επαναλάβουμε τα λόγια Του: «Ήλθε να ζητήσει και να σώση το απολωλός.»

Τι χάθηκε; Η ίδια η ανθρωπότητα, η οποία αποξενώθηκε από τον Θεό και υπόκειται στο θάνατο, γεμάτη φόβο, απογοήτευση και απελπισία. Εάν δεν γινόταν κάτι για εμάς, όλοι θα είχαμε χαθεί.

Χάρη του Ιησού, μπορούμε να ελπίζουμε.

«Με την αποστασία ο άνθρωπος αποξενώθηκε από τον Θεό. Η γη αποκόπηκε από την επικοινωνία με τον ουρανό. Με το χάσμα που δημιουργήθηκε, διακόπηκε κάθε επαφή. Όμως ο Χριστός ένωσε και πάλι τη γη με τον ουρανό. Με την προσωπική χάρη Του ο Χριστός γεφύρωσε το χάσμα που η αμαρτία είχε δημιουργήσει, ώστε οι άγγελοι να μπορούν να έρθουν πάλι σε επικοινωνία με τους ανθρώπους. Ο Χριστός συνδέει τον αδύναμο, αμαρτωλό άνθρωπο με την Πηγή της άπειρης Δύναμης.» Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 12.

Σε όλη την Αγία Γραφή, βλέπουμε τον Θεό να αναζητά την χαμένη ανθρωπότητα. Ο Λουκάς απεικονίζει αυτήν την αλήθεια με τρεις σημαντικές παραβολές: το χαμένο πρόβατο (Λουκά 15/ιε' 4-7), την χαμένη δραχμή (εδ. 8-10) και τον άσωτο γιο (εδ. 11-32).

Κυριακή 17 Μαΐου

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΠΡΟΒΑΤΟ ΚΑΙ Η ΧΑΜΕΝΗ ΔΡΑΧΜΗ

Διαβάστε Λουκά 15/ιε' 4-7. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την αγάπη του Θεού προς εμάς; Γιατί είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι ο ποιμένας πήγε να αναζητήσει το χαμένο πρόβατο;

.....
Σε έναν κόσμο που δεν νοιάζεται και αδιαφορεί για εμάς, αυτή η παραβολή δείχνει μία θαυμάσια αλήθεια: Ο Θεός μάς αγαπάει τόσο πολύ που έρχεται ο Ίδιος να μας ψάξει και να μας επαναφέρει. Συνήθως λέμε ότι οι άνθρωποι αναζητάνε τον Θεό, ενώ στην πραγματικότητα ο Θεός είναι Εκείνος που αναζητά τον άνθρωπο. «Η ψυχή που παραχωρείται στο Χριστό είναι πολυτιμότερη στα μάτια Του από ό,τι ολόκληρος ο κόσμος. Ο Σωτήρας θα περνούσε από την αγωνία του Γολγοθά έστω κι αν ήταν να σωθεί μία μόνο ψυχή για τη βασιλεία Του. Δεν θα εγκαταλείψει ποτέ έναν για τον οποίο έδωσε τη ζωή Του. Παρεκτός μόνο αν οι οπαδοί Του αποφασίσουν να Τον εγκαταλείψουν, Αυτός θα τους κρατήσει στερεά.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 456.

Διαβάστε Λουκά 15/ιε' 8,9. Αυτή η παραβολή βρίσκεται μόνο στο Λουκά. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι η χαμένη δραχμή έχει δύο έννοιες. Πρώτον, στην Ιουδαία την εποχή του Ιησού υπήρχαν πολλοί φτωχοί και μία δραχμή ήταν ο ημερήσιος μισθός που μετά βίας συντηρούσε μία οικογένεια. Δεύτερον, οι γυναίκες φορούσαν στο κεφάλι ως προίκα ένα κάλυμμα στολισμένο με δέκα νομίσματα – ένα ποσό που για να συγκεντρωθεί απαιτούσε χρόνια σκληρής δουλειάς. Όποια κι αν είναι η περίπτωση, η απώλεια της δραχμής ήταν πολύ μεγάλη. Έτσι, η γυναίκα γεμάτη ανησυχία και θλίψη, έψαχνε απεγνωσμένα σε όλο το σπίτι αναζητώντας υπό το φως μίας λάμπας να βρει τη χαμένη της δραχμή. Και όταν την βρήκε, η ψυχή της υπερχείλισε από χαρά, την οποία μοιράστηκε με τους φίλους της. «Η δραχμή αν και βρίσκεται μέσα στις σκόνες και στα σκουπίδια, παραμένει ένα ασημένιο νόμισμα. Η κάτοχός της την αναζητάει γιατί έχει αξία. Έτσι και κάθε ψυχή, όσο κι αν έχει εξευτελιστεί από την αμαρτία, παραμένει στα μάτια του Θεού πολύτιμη. Όπως κάθε νόμισμα φέρνει την εικόνα και την επιγραφή της επικρατούσας Αρχής, έτσι κι ο άνθρωπος, όταν δημιουργήθηκε, έφερε τη μορφή και την επιγραφή του Θεού, και παρά το γεγονός ότι η αμαρτία έφθειρε και θόλωσε αυτήν την εικόνα, ίχνη της επιγραφής μένουν σε κάθε ψυχή.» Ε. Χουάιτ, Λ.Ζ. σ. 146.

ΣΚΕΨΗ: Η σύγχρονη επιστήμη και φιλοσοφία διακηρύττουν ότι είμαστε ένα τίποτα, δημιουργημένοι κατά τύχη σε έναν κόσμο δίχως νόημα και με κανένα ενδιαφέρον για την κατάληξή μας. Ποια διαφορετική εικόνα για τον κόσμο δίνεται σ' αυτές τις δύο παραβολές;

Δευτέρα 18 Μαΐου

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ: ΜΕΡΟΣ Α'

Έχει χαρακτηριστεί ως η πιο όμορφη, σύντομη ιστορία που ειπώθηκε για την συγχωρητική δύναμη της αγάπης. Η παραβολή του ασώτου υιού (Λουκά 15/ιε' 11-32) αναφέρεται μόνο στο Λουκά, η οποία κάλλιστα θα μπορούσε να ονομαστεί και ως η παραβολή του στοργικού πατέρα και των δύο χαμένων γιων. Ο ένας γιος επέλεξε την άνομη ζωή, σε μία μακρινή χώρα, μακριά από την αγάπη του πατέρα. Ο άλλος γιος επέλεξε να μείνει στο σπίτι, χωρίς όμως να έχει επίγνωση της αγάπης του πατέρα και της σημασίας του αδελφού. Η παραβολή μπορεί να χωρισθεί σε επτά μέρη. τα τέσσερα ασχολούνται με τον άσωτο γιο, τα δύο με τον πατέρα, και το ένα με τον πρεσβύτερο γιο.

1. «Δος μοι» (Λουκά 15/ιε' 12). Η απόφαση του νεώτερου γιου, να ζητήσει από τον πατέρα το μερίδιο της κληρονομιάς του δεν ήταν ξαφνική, ούτε παρορμητική. Η αμαρτία έρχεται συνήθως μετά από ένα μεγάλο διάστημα ως αποτέλεσμα λανθασμένων προτεραιοτήτων. Ο νεώτερος γιος πιθανόν να είχε ακούσει από φίλους για την αίγλη και τις απολαύσεις των μακρινών χωρών. Η ζωή στο σπίτι ήταν αυστηρή. Υπήρχε αγάπη, αλλά υπήρχαν και κανόνες σε αντίθεση με την μακρινή χώρα που πρόσφερε μία ζωή δίχως περιορισμούς. Ο πατέρας ήταν υπερπροστατευτικός και η αγάπη του πολύ μεγάλη. Ο γιος ήθελε ελευθερία, και στην αναζήτησή της βρέθηκε ο σπόρος της επανάστασης.

2. Γιατί σε μένα; (Λουκά 15/ιε' 13-16). Ο γιος εξαργύρωσε το μερίδιο της περιουσίας του και πήγε «εις χώραν μακράν» – μακριά από το σπίτι του πατέρα του. Τα στοργικά και γεμάτα αγάπη μάτια, ο προστατευτικός φράχτης του νόμου, και η παρουσία της χάρις ήταν άγνωστα σ' αυτή τη μακρινή χώρα της άσωτης ζωής (Λουκά 15/ιε' 13). Η λέξη «ασωτία» εμφανίζεται τρεις φορές στην Καινή Διαθήκη: ως μέθη (Εφεσ. 5/ε' 18), ως επανάσταση (Τίτος 1/α' 6), και ως ακολασία που συμπεριλαμβάνει «ασελγείαις, επιθυμίαις, οινοποσίαις, κώμοις, συμποσίοις και αθεμίτοις ειδωλολατρείαις» (Α' Πέτρ. 4/δ' 3). Με τις απολαύσεις της ακόλαστης ζωής που καταστρέφουν την υγεία και την περιουσία, έμεινε πολύ σύντομα δίχως χρήματα, μόνος και νηστικός. Η λαμπερή ζωή τον έριξε στον βούρκο. Πεινασμένος καθώς ήταν αναγκάστηκε να γίνει χοιροβοσκός – μια άσχημη κατάληξη για έναν Ιουδαίο.

3. «Κάμε με» (Λουκά 15/ιε' 17-19). Αν και άσωτος, παραμένει γιος με δυνατότητα επιλογής για επιστροφή. Έτσι, ο γιος «ελθών εις εαυτόν» θυμήθηκε το σπίτι και τον πατέρα του, πράγματα συνδεδεμένα με την αγάπη. Επέστρεψε στο σπίτι έτοιμος να ικετεύσει τον πατέρα: «Κάμε με». Κάμε με ό,τι θέλεις, επέτρεπέ μου μόνο να είμαι στην παρουσία σου, κάτω από την φροντίδα της αγάπης σου. Δεν υπάρχει καλύτερο μέρος από την καρδιά του Πατέρα!

ΣΚΕΨΗ: Ο κόσμος μπορεί να δείχνει πολύ δελεαστικός. Ποια πράγματα βρίσκετε ιδιαίτερα δελεαστικά και σκέφτεστε ότι δεν είναι και τόσο κακά, ενώ ξέρετε ότι στην πραγματικότητα είναι;

Τρίτη 19 Μαΐου

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ: ΜΕΡΟΣ Β'

4. Η επιστροφή στο σπίτι (Λουκά 15/ιε' 17-20) ήταν ένα ταξίδι μεάνοιας. Το ταξίδι ξεκίνησε όταν «ελθών εις εαυτόν». Η αναγνώριση της κατάστασής του σε σχέση με το σπίτι του πατέρα του τον έκανε να επιστρέψει. Ο άσωτος γιος επιστρέφει πραγματικά μετανοημένος. Πρώτον, αναγνώριση: Τον αναγνωρίζει ως πατέρα (εδ. 18). Ο άσωτος γιος τώρα χρειάζεται να στηριχθεί και να εμπιστευθεί στην αγάπη και στη συγχώρηση του πατέρα του, όπως και εμείς πρέπει να εμπιστευτούμε την αγάπη και την συγχωρητικότητα του Ουράνιου Πατέρα μας. Δεύτερον, εξομολόγηση: ο άσωτος γιος κατανόησε ότι αμάρτησε ενάντια στον Θεό και στον πατέρα του (εδ. 18). Τρίτον, συντριβή: «δεν είμαι πλέον άξιος» (εδ. 19). Η αναγνώριση της αναξιότητάς μας μπροστά στον Θεό είναι απαραίτητη για να έρθει η ειλικρινής μεάνοια. Τέταρτον, παράκληση: «Κάμε με» (εδ. 19). Η υποταγή στο θέλημα του Θεού είναι ο προορισμός της μεάνοιας. Ο γιος επέστρεψε σπίτι.

5. Ο πατέρας που περιμένει (Λουκά 15/ιε' 20,21). Θλίψη, αλλά και προσμονή και ελπίδα επικράτησαν στο σπίτι μόλις ο άσωτος γιος έφυγε. Η προσμονή έπαψε μόλις ο πατέρας τον είδε «ενώ, δε απείχεν έτι μακράν... και εσπλαγγνίσθη, και δραμών επέπεσεν επί τον τράχηλον αυτού και κατεφίλησεν αυτόν» (εδ. 20). Καμία άλλη εικόνα δεν δείχνει καλύτερα τον χαρακτήρα του Θεού, από τον πατέρα που περιμένει.

6. Γιορτή για την οικογένεια (Λουκά 15/ιε' 22-25). Ο πατέρας αγκάλιασε το γιο, του έδωσε καινούρια ρούχα, του έβαλε το δαχτυλίδι, και ετοίμασε γιορτή. Εάν η αναχώρηση από τον σπίτι ήταν θάνατος, η επιστροφή ήταν ανάσταση και ημέρα γιορτής. Ο γιος ήταν όντως ένας άσωτος, αλλά παρέμενε γιος, και για κάθε μετανιωμένο γιο γίνεται στον ουρανό χαρά μεγάλη (εδ. 7).

7. Ο πρεσβύτερος γιος (Λουκά 15/ιε' 25-32). Ο νεώτερος γιος ήταν χαμένος όταν έφυγε από το σπίτι για την μακρινή χώρα, ο πρεσβύτερος όμως ήταν χαμένος γιατί, αν και με την παρουσία του ήταν στο σπίτι, η καρδιά του ήταν σε «μακρινή χώρα». Αυτή η καρδιά είναι γεμάτη θυμό (εδ. 28), παράπονα και αυτοδικαίωση (εδ. 29), αρνούμενη να αναγνωρίσει τον αδελφό. Τον αναγνώρισε μόνο ως «Ο υιός σου ούτος», ο σπάταλος και άσωτος (εδ. 30). Η συμπεριφορά του πρεσβύτερου γιου προς τον πατέρα μοιάζει με των Φαρισαίων προς τον Ιησού: «Ούτος αμαρτωλούς δέχεται και συντρύγει μετ' αυτών» (εδ. 2). Η απάντηση του πατέρα προς

τον πρεσβύτερο γιο δείχνει τη στάση του ουρανού προς τους μετανοημένους αμαρτωλούς: «Έπρεπε δε να ευφρανθώμεν και να χαρώμεν, διότι ο αδελφός σου ούτος νεκρός ήτο και ανέζησε, και απολωλώς ήτο και ευρέθη» (εδ. 32).

ΣΚΕΨΗ: Μπείτε στη θέση του πρεσβύτερου γιου. Όσο λανθασμένος κι αν ήταν ο τρόπος σκέψης του, γιατί είναι «λογικά» τα συναισθήματά του; Πώς αυτή η ιστορία δείχνει ότι το ευαγγέλιο υπερβαίνει το «λογικό»;

Τετάρτη 20 Μαΐου

ΧΑΜΕΝΕΣ ΕΥΚΑΙΡΙΕΣ

Παρότι ο Ιησούς ήρθε για να ψάξει και να σώσει όσους χάθηκαν στην αμαρτία, δεν πιέζει κανέναν να δεχτεί τη σωτηρία που προσφέρει. Η σωτηρία είναι δωρεάν και προσφέρεται σε όλους, αλλά πρέπει να γίνει αποδεκτή με πίστη, και αυτό συνεπάγεται μία ζωή σύμφωνη με το θέλημα του Θεού, να ακολουθούμε το θέλημα του Θεού, ενόσω ζούμε.

Διαβάστε Λουκά 16/ις' 19-31. Ποιο είναι το βασικό μήνυμα αυτής της παραβολής;

.....
.....
Η παραβολή αυτή βρίσκεται μόνο στο Λουκά και μας διδάσκει δύο σπουδαία πράγματα για την σωτηρία: το πόσο σημαντικό είναι το «σήμερα», και το ότι μετά τον θάνατο δεν υπάρχει ευκαιρία για σωτηρία.

Σήμερα είναι ημέρα σωτηρίας. Στην παραβολή δεν βλέπουμε ότι τα πλούτη είναι κάτι το κακό, ούτε όμως και ότι η φτώχεια είναι κάτι το καλό. Αυτό που μας διδάσκει είναι ότι η ευκαιρία να σωθούμε δεν πρέπει να χαθεί ενόσω ζούμε. Κανείς δεν θα έχει δεύτερη ευκαιρία. Όλοι κρίνονται για τη στάση τους προς τον Ιησού σήμερα – τώρα. «Τώρα καιρός ευτρόσδεκτος, ιδού, τώρα ημέρα σωτηρίας» (Β' Κορ. 6/ς' 2). Η παραβολή επίσης δείχνει ότι η αιώνια αμοιβή είναι άσχετη από τα πλούτη. Ο πλούσιος «ενεδύετο πορφύραν και στολήν βυσσίνην, ευφραινόμενος καθ' ημέραν μεγαλοπρεπώς» (Λουκά 16/ις' 19) αλλά δεν είχε το πιο σημαντικό: Τον Θεό. Όπου δεν αναγνωρίζεται ο Θεός, ούτε ο συνάνθρωπος μπορεί να αναγνωρισθεί. Η αμαρτία του πλούσιου δεν ήταν στα πλούτη του αλλά στο ότι δεν αναγνώρισε ότι η οικογένεια του Θεού ήταν πιο διευρυμένη από αυτό που πίστευε.

Δεν υπάρχει ευκαιρία για σωτηρία μετά τον θάνατο. Η δεύτερη αλήθεια που ο Ιησούς διδάσκει είναι ότι δεν υπάρχει ευκαιρία μετά τον θάνατο. «Και καθώς είναι αποφασισμένον εις τους ανθρώπους άπαξ να αποθάνωσι, μετά δε τούτο είναι κρίσις» (Εβρ. 9/θ' 27). Επίσης, σ' αυτήν την παραβολή φαίνεται ότι έχουν δοθεί, επαρκείς ενδείξεις ώστε να επιλέ-

ξουμε συνειδητά τον Θεό ή όχι. Οποιαδήποτε θρησκεία διδάσκει «δεύτερη ευκαιρία» μετά θάνατον είναι μεγάλη πλάνη.

ΣΚΕΨΗ: Μας αρέσει να λέμε για το πόσο ο Θεός μάς αγαπάει και το τι έχει κάνει για να μας σώσει. Τι πρέπει όμως να κρατήσουμε από αυτήν την παραβολή, για τον κίνδυνο να θεωρήσουμε δεδομένη την αγάπη του Θεού και το δώρο της σωτηρίας;

Πέμπτη 21 Μαΐου

ΗΜΟΥΝ ΤΥΦΛΟΣ ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΒΛΕΠΩ

Η δήλωση του Ιησού για την αποστολή Του, ότι ήρθε να ψάξει και να σώσει το απολωλός, δείχνει ότι ήρθε να μετατρέψει τους ανθρώπους σωματικά, διανοητικά, πνευματικά και κοινωνικά. Ο Λουκάς αναφέρει δύο περιστατικά που δείχνουν το πώς ο Ιησούς επανέφερε ολοκληρωτικά δύο «καταρρακωμένους» ανθρώπους. Ο ένας ήταν σωματικά τυφλός, ενώ ο άλλος πνευματικά. Και οι δύο ήταν απόβλητοι της κοινωνίας – ο ένας ζητιάνος, ο άλλος τελώνης. Και οι δύο ήταν δεκτοί για σωτηρία από τον Χριστό, κανείς τους δεν ήταν έξω από την καρδιά Του.

Διαβάστε Λουκά 18/ιη' 35-43. Τι διδασκόμαστε για την απόλυτη εξάρτησή μας στον Θεό; Και ποιος από μας δεν έχει φωνάζει «ελέησόν με»;

Ο Μάρκος αναφέρει ότι το όνομα του τυφλού ήταν Βαρτίμαιος (Μάρκος 10/ι' 46). Άκουσε ξαφνικά ότι ο «Ιησούς ο Ναζωραίος διαβαίνει» (Λουκά 18/ιη' 37) και η πίστη τον ώθησε να φωνάξει, «υιέ του Δαβίδ, ελέησόν με» (εδ. 39). Η πίστη δεν χρειάζεται μάτια ή αυτιά, πόδια ή χέρια, αλλά μία καρδιά ενωμένη με τον Δημιουργό του κόσμου.

Διαβάστε Λουκά 19/ιθ' 1-10. Ποιος ήταν ο «τυφλός» σ' αυτήν την ιστορία;

Μόνο ο Λουκάς αναφέρει την ιστορία του Ζακχαίου – την τελευταία συνάντηση του Ιησού με τους απόβλητους της κοινωνίας. Η αποστολή του Ιησού να βρει το απολωλός, εκπληρώθηκε με θαυμαστό τρόπο στη συνάντησή του με τον Ζακχαίο. Ο Ζακχαίος ήταν αρχιτελώνης στην Ιεριχώ και ιδιαίτερα αμαρτωλός για τους Φαρισαίους – που όμως αναζήτησε τον Σωτήρα και σώθηκε. Πόσο ιδιαίτερες μεθόδους χρησιμοποίησε ο Ιησούς για να εκπληρώσει την αποστολή Του! Μία συκομορέα, ένας άνδρας που ήθελε να δει τον Ιησού, και ένας στοργικός Κύριος που του έδωσε την εντολή να κατεβεί για να Τον φιλοξενήσει. Το πιο σημαντικό είναι ότι ο Ιησούς είχε να κάνει μία δήλωση: «Σήμερα έγινε σωτηρία εις τον οίκον τούτον» (Λουκά 19/ιθ' 9) αφού πρώτα ο Ζακχαίος αποκατέστησε τα σφάλματά του (εδ. 8).

ΣΚΕΨΗ: Εύκολα βλέπουμε τα σφάλματα των άλλων, ενώ είμαστε τυφλοί με τα δικά μας. Ποια σημεία της ζωής μας, πρέπει να δούμε τα οποία παραμερίζουμε, να τα εξομολογήθουμε και να τα νικήσουμε;

Περαιτέρω μελέτη:

«Με την παραβολή του χαμένου προβάτου ο Χριστός συμβολίζει όχι μόνο τον αμαρτωλό σαν άτομο, αλλά και τον κόσμο που αποστάτησε και κατέρρευσε εξαιτίας της αμαρτίας.» Ε. Χουάιτ, Λ.Ζ. σ.142.

«Η αξία μίας ψυχής! Ποιος μπορεί να την εκτιμήσει; Αν θέλετε να γνωρίσετε την τιμή της, πηγαίνετε στη Γεθσημανή κι εκεί ξαγρυπνήστε με το Χριστό στις ώρες της αγωνίας, καθώς ο ιδρώτας Του κυλάει σαν σταγόνες από αίμα. Δείτε το Σωτήρα υψωμένο στο σταυρό... Στα πόδια του σταυρού σκεπτόμενοι ότι ο Χριστός θα έδινε τη ζωή Του και για έναν αμαρτωλό, μπορείτε να εκτιμήσετε την αξία μίας ψυχής.» σ. 147,148.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ενώ όλες οι θρησκείες δείχνουν τον άνθρωπο να αναζητά τον Θεό, ο Χριστιανισμός παρουσιάζει τον Θεό ως Τον αναζητητή: Αδάμ, πού είσαι; (Γέν. 3/γ' 9). Κάιν, πού είναι ο αδερφός σου; (Γέν. 4/δ' 9). Ηλία, τι κάνεις εδώ; (Α' Βασ. 19/ιθ' 9). Ζακχαίε, έλα κάτω (Λουκά 19/ιθ' 5). Ποια είναι η δική σας εμπειρία με τον Θεό να σας αναζητάει;
2. Ποιο ήταν το κρίσιμο λάθος του πρεσβύτερου γιου; Ποια πνευματικά ελαττώματα φανερώνονται στη συμπεριφορά του; Γιατί είναι εύκολο να υιοθετήσουμε και εμείς παρόμοια συμπεριφορά; Δείτε επίσης Ματθ. 20/κ' 1-16.
3. Στην παραβολή του πλουσίου και του Λαζάρου, ο Ιησούς είπε ότι ακόμη κι αν κάποιος ερχόταν από τους νεκρούς δεν θα πίστευαν. Πώς αυτή η παραβολή, υπό μία έννοια, πρόβλεψε την απιστία κάποιων στην ανάσταση του Ιησού;
4. Ένα από τα πιο εντυπωσιακά σημεία στη διακονία του Ιησού είναι η ίση συμπεριφορά προς αυτούς τους ανθρώπους – τον τυφλό ζητιάνο και τον Ζακχαίο ή τον Νικόδημο και την Σαμαρείτισσα. Ο Σταυρός, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, δείχνει την ισότητα των ανθρώπων ενώπιον του Θεού. Πώς πρέπει αυτή η αλήθεια να επηρεάσει τον τρόπο που συμπεριφερόμαστε στους άλλους, ακόμη και εκείνους που για διάφορους λόγους δεν συμπαθούμε;
5. Συγκρίνετε την ιστορία του άσωτου γιου με την ιστορία του πλουσίου και του Λαζάρου. Πώς αντισταθμίζονται;

9. ΙΗΣΟΥΣ, Ο ΠΡΥΤΑΝΕΥΩΝ ΔΑΣΚΑΛΟΣ

Εδάφιο μνήμης: «Και εξεπλήττοντο διά την διδαχήν αυτού, διότι ο λόγος αυτού ήτο μετά εξουσίας» Λουκά 4/δ' 32.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 8/η' 22-25, 4/δ' 31-37, 6/ς' 20-49, 8/η' 19-21, 10/ι' 25-37, Δευτ. 6/ς' 5.

«Την εποχή που ο Χριστός ήρθε στη γη, φαινόταν πως η ανθρωπότητα είχε φθάσει στο χαμηλότερο επίπεδο της. Και αυτά ακόμη τα θεμέλια της κοινωνίας είχαν υπονομευθεί. Η ζωή είχε γίνει ψεύτικη και επίπλαστη... Αηδισμένοι από τους μύθους και τις ψευτιές που απέβλεπαν στην εκμηδένιση της σκέψης, οι άνθρωποι στράφηκαν στην απιστία και στον υλισμό. Αδιαφορώντας τελείως για την αιωνιότητα, ζούσαν μόνο για το παρόν. Όταν σταμάτησαν να αναγνωρίζουν τη Θεότητα, έπαυσαν και να εκτιμούν την ανθρωπότητα, Η αλήθεια, η τιμή, η ακεραιότητα, η εμπιστοσύνη, η ευσπλαχνία εξαφανίζονταν από τη γη. Ακατάσχετη απληστία και αδήφαγη φιλοδοξία δημιούργησαν τη γενική έλλειψη εμπιστοσύνης. Η ιδέα του καθήκοντος, της υποχρέωσης, της ενίσχυσης των αδυνάτων, της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είχαν απορριφθεί σαν όνειρα ή σαν παραμύθια. Οι κοινοί άνθρωποι θεωρούντο υποζύγια ή όργανα και σκαλοπάτια για την εκπλήρωση της φιλοδοξίας. Τα πλούτη και η δύναμη, η μαλθακότητα και η εντρύφηση επιδιώκονταν ως ανώτατα αγαθά. Φυσικός εκφυλισμός, πνευματική αποχαύνωση, ψυχικός μαρασμός χαρακτήριζαν την εποχή εκείνη.» Ε. Χουάιτ, Ε. σ. 64,65. Με αυτό το παρασκήνιο μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα γιατί ο Ιησούς δίδαξε αυτά που δίδαξε.

Κυριακή 24 Μαΐου

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Ως γιατρός και λόγιος, ο Λουκάς ήταν εξοικειωμένος με τον ρόλο της εξουσίας. Γνώριζε την εξουσία της φιλοσοφίας στην ελληνική εκπαίδευση. Ήξερε το κύρος του Ρωμαϊκού νόμου στα πολιτικά και κυβερνητικά ζητήματα. Ως συνταξιδιώτης του Παύλου γνώριζε για την εκκλησιαστική εξουσία που έδωσε ο απόστολος στις εκκλησίες που είχε ιδρύσει. Επομένως, ο Λουκάς κατανοούσε ότι η εξουσία είναι ο πυρήνας στη σχέση του δασκάλου με τους μαθητές του. Με όλα αυτά τα είδη εξουσίας και τα επίπεδα δύναμης, ο Λουκάς αναφέρει στους αναγνώστες την ασύγκριτη εξουσία του Ιησού. Γεννημένος στο σπίτι ενός μαραγκού, ζώντας 30 χρόνια στη Ναζαρέτ της Γαλιλαίας, ο Ιησούς αντιμετώπισε με τη διδασκαλία και την όλη διακονία Του τους πάντες: Ρωμαίους ηγεμόνες, Ιουδαίους λόγιους, ραβίνους, απλούς ανθρώπους, κοσμικές και θρησκευτικές αρχές. Οι συντοπίτες Του, «εθαύμαζον διά τους λόγους της χάριτος τους εξερχομένους εκ του στόματος αυτού» (Λουκά 4/δ' 22). Έδωσε χαρά σε μία χήρα στην πόλη της Ναϊν, ανασταίνοντας το νεκρό γιο της (Λουκά 7/ζ' 11-17). Όλοι στην πόλη αναφώνησαν με φόβο: «Έπεσκέφθη ο Θεός τον λαόν αυτού» (εδ. 16). Η εξουσία του Ιησού στη ζωή και στο θάνατο δεν ταρακούνησε μόνο την περιοχή της Ναϊν αλλά και «όλη την Ιουδαία και εν πάσι τοις περιχώροις» (εδ. 17).

Διαβάστε Λουκά 8/η' 22-25, 4/δ' 31-37, 5/ε' 24-26, 7/ζ' 49, 12/ιβ' 8. Τι μας λένε αυτά τα εδάφια για την εξουσία που είχε ο Ιησούς;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ο Λουκάς δεν κατέγραψε αυτά τα γεγονότα μόνο για τον φίλο του τον Θεόφιλο, αλλά και για τις επερχόμενες γενεές, ώστε να γίνει γνωστό ότι ο Ιησούς – μέσω της διακονίας Του – εδραίωσε τη μοναδική Του εξουσία. Ως ενσαρκωμένος Θεός είχε την εξουσία που ποτέ κανείς δεν είχε.

ΣΚΕΨΗ: Πολλοί κάνουν πράγματα στο όνομα του Θεού, δίνοντας εξουσία στις πράξεις τους. Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι όταν λέμε «Ο Θεός με οδήγησε να το κάνω», ότι Εκείνος πραγματικά το έκανε;

.....

.....

.....

.....

Δευτέρα 25 Μαΐου

ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Η επί του όρους ομιλία (Μαθ. 5-7/ε'-ζ') είναι γνωστή και ως, «Η έννοια της Χριστιανοσύνης». Ο Λουκάς αναφέρεται σε κάποια σημεία αυτού του κήρυγματος στο κεφάλαιο 6/ζ' 20-49. Επειδή ο Λουκάς τοποθετεί αυτό το κήρυγμα αμέσως μετά την εκλογή των μαθητών (Λουκά 6/ζ' 13), ορισμένοι σχολιαστές αναφέρονται σ' αυτό ως «Η ευθύνη της χειροτονίας των δώδεκα μαθητών».

Όπως φαίνεται στο Λουκά 6/ζ' 20-49, το κήρυγμα ξεκινάει με τέσσερις μακαρισμούς και τέσσερα ουαί, όπου φαίνονται τα απαραίτητα χαρακτηριστικά του Χριστιανικού τρόπου ζωής.

Μελετήστε τα παρακάτω εδάφια (Λουκά 6/ζ' 20-49) και αναλογιστείτε κατά πόσο εφαρμόζετε αυτές τις αρχές στη ζωή σας.

1. Οι μακαρισμοί του Χριστιανού (Λουκά 6/ζ' 20-22). Πώς μπορεί η φτώχεια, η πείνα, το πένθος, και το μίσος από τους άλλους, να φέρουν ευλογία;

2. Ο λόγος του Χριστιανού να χαίρεται όταν τον κατατρέχουν (Λουκά 6/ζ' 22,23).

3. Τα ουαί που πρέπει να προσέξουμε (Λουκά 6/ζ' 24-26). Δείτε αυτά τα τέσσερα ουαί. Γιατί θα πρέπει ένας Χριστιανός να προφυλαχθεί από αυτά;

4. Το μέλημα του Χριστιανού (Λουκά 6/ζ' 27-31). Καμία εντολή του Ιησού δεν έχει συζητηθεί τόσο και δεν έχει θεωρηθεί πιο δύσκολη, από τον χρυσό κανόνα της αγάπης. Δεν έχει να κάνει με το τι δεν πρέπει να κάνουμε, αλλά με το τι πρέπει να κάνουμε. Αντί του «Μη μισείς» τον εχθρό σου, λέει, «Αγάπα τον εχθρό σου». Σε αντίθεση με το «όδοντα αντί οδόντος», ο χρυσός κανόνας απαιτεί την αγνή καλοσύνη (γύρνα το μάγουλο από την άλλη). Ο Γκάντι εφάρμοσε τον χρυσό κανόνα, αντιμετώπισης του κακού μέσω του καλού, στην πολιτική με αποτέλεσμα την ανεξαρτησία της Ινδίας από την Βρετανική κυριαρχία. Παρομοίως και ο Martin Luther King, χρησιμοποίησε τον χρυσό κανόνα για να σταματήσει το κακό του διαχωρισμού στις Ηνωμένες πολιτείες της Αμερικής. Όπου κυριαρχεί η αγάπη, βασιλεύει η ευλογία.

5. Ο Χριστιανικός τρόπος (Λουκά 6/ζ' 37-42). Προσέξτε πως ο Χριστός επιμένει στο θέμα της συγχώρεσης, της προσφοράς, της παραδειγματικής ζωής και της μακροθυμίας.

6. Ο Χριστιανικός καρπός (Λουκά 6/ζ' 43-45).

7. Ο Χριστιανός οικοδόμος (Λουκά 6/ζ' 48,49).

Τρίτη 26 Μαΐου

ΜΙΑ ΝΕΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μεγάλοι δάσκαλοι πριν και μετά τον Ιησού μίλησαν για την ενότητα και την αγάπη, αλλά για την αγάπη στα πλαίσια μίας ομάδας – μίας οικογένειας σύμφωνα με την κοινωνική τάξη, χρώμα, γλώσσα, φυλή ή θρησκεία. Ο Ιησούς όμως κατέρριψε αυτούς τους φραγμούς που χωρίζουν τους ανθρώπους και θέσπισε μία νέα οικογένεια στην οποία δεν θα υπάρχουν τέτοιου είδους διαχωρισμοί. Κάτω από την αγάπη – την παγκόσμια και ανιδιοτελή αγάπη που προσφέρεται σε όλους – ο Χριστός δημιούργησε μία νέα οικογένεια. Αυτή η οικογένεια δείχνει την πρωταρχική, παγκόσμια και ιδανική κατάσταση που υπήρχε στη δημιουργία, όπου φαίνεται ότι όλοι οι άνθρωποι δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Θεού (Γέν. 1/α' 26,27) και συνεπώς είναι ίσοι ενώπιον Του.

Διαβάστε Λουκά 8/η' 19-21. Χωρίς να υποτιμά με κανέναν τρόπο τους δεσμούς και τις υποχρεώσεις μεταξύ γονέων και παιδιών, αδελφών μέσα στην οικογένεια, ο Ιησούς κοίταξε πέρα από τη σάρκα και το αίμα και τους τοποθέτησε στο θυσιαστήριο του Θεού ως μέλη της οικογένειας, «εν ουρανοίς και επί γης» (Εφεσ. 3/γ' 15). Η Χριστιανική οικογένεια οφείλει να είναι το ίδιο δεμένη με την φυσική οικογένεια. Για τον Ιησού, η πραγματική δοκιμασία της «οικογένειας» δεν είναι οι σχέσεις αίματος αλλά η εκτέλεση του θελήματος του Θεού.

Τι μας διδάσκουν τα παρακάτω εδάφια για τους τοίχους που γκρέμισε ο Χριστός όσον αφορά τους διαχωρισμούς που έχουν οι άνθρωποι (πολλές φορές με αρνητικά αποτελέσματα);

Λουκά 5/ε' 27-32.....

.....
Λουκά 7/ζ' 1-10.....

.....
Λουκά 14/ιδ' 15-24.....

.....
Λουκά 17/ιζ' 11-19.....

.....
Η αποστολή και η διακονία του Ιησού, η συγχώρηση και η χάρη Του, προσφέρονται μόνο σε όσους δέχονται την κλήση Του. Η αιώνια αγάπη Του, Τον έφερε σε επαφή με όλες τις κοινωνικές τάξεις.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε ως εκκλησία να ακολουθήσουμε αυτήν την σημαντική αρχή;

Τετάρτη 27 Μαΐου

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ: Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΪΤΗ – ΜΕΡΟΣ Α'

Από τα τέσσερα ευαγγέλια, μόνο ο Λουκάς αναφέρεται στις παραβολές του ασώτου υιού και του καλού Σαμαρείτη (Λουκά 10/1' 25-37). Στην πρώτη βλέπουμε την εκπληκτική αγάπη του Πατέρα προς τους αμαρτωλούς. Στη δεύτερη παραβολή φαίνεται το είδος της αγάπης που θα έπρεπε να χαρακτηρίζει την ανθρώπινη ζωή, δίχως φραγμούς μεταξύ των ανθρώπων – σύμφωνα με τον ορισμό που έδωσε ο Ιησούς για τον «πλησίον»: Όλοι οι άνθρωποι είναι παιδιά του Θεού και αξίζουν αγάπη και ίση μεταχείριση.

Διαβάστε Λουκά 10/1' 25-28 και δείτε τα δύο ερωτήματα που τέθηκαν. Πώς αυτές οι ερωτήσεις σχετίζονται με τις βασικές ανησυχίες της Χριστιανικής πίστης και ζωής;

.....
1. «Διδάσκαλε, τι πράξας θέλω κληρονομήσει ζωήν αιώνιον;» (εδ. 25)

Είναι αξιοσημείωτο το ότι ο νομικός έψαχνε να βρει έναν τρόπο να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Η σωτηρία από την αμαρτία και η είσοδος στο βασίλειο του Θεού είναι ό, καλύτερο μπορούσε κάποιος να επιθυμεί αλλά ο νομικός, όπως και πολλοί άλλοι, νόμιζε ότι η αιώνια ζωή μπορούσε να αποκτηθεί με καλά έργα. Προφανώς δεν ήξερε ότι, «ο μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος, το δε χάρισμα του Θεού ζωή αιώνιος διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών» (Ρωμ. 6/ζ' 23).

2. «Εν τω νόμω τι είναι γεγραμμένον; Πώς αναγινώσκεις;» (εδ. 26)

Την εποχή του Ιησού συνηθιζόταν οι διαπρεπείς Ιουδαίοι, όπως αυτός ο νομικός, να φορούν ένα φυλακτήριο στον καρπό τους. Ήταν ένα μικρό δερμάτινο κομμάτι στο οποίο ήταν γραμμένο κάποια από τα σημαντικότερα σημεία του Τορά, συμπεριλαμβανομένης και της απάντησης που δόθηκε στον Ιησού. Ο Ιησούς έστρεψε την προσοχή του νομικού στο Δευτερονόμιο (Δευτ. 6/ζ' 5) και στο Λευιτικό (Λευιτ. 19/ιθ' 18) – σημεία που πιθανόν να ήταν γραμμένα στο φυλακτήριό του. Είχε την απάντηση στον καρπό του, αλλά όχι και στην καρδιά του. Ο Ιησούς κατεύθυνε τον νομικό σε μία σπουδαία αλήθεια: Η αιώνια ζωή δεν έχει να κάνει με την τήρηση των κανόνων, αλλά με το κάλεσμα για ολοκληρωτική αγάπη στον Θεό και στα δημιουργήματά Του – «τον πλησίον». Ωστόσο, λόγω άγνοιας ή αλαζονείας, ο νομικός έστρεψε τη συζήτηση αλλού: «Τις είναι ο πλησίον μου;»

ΣΚΕΨΗ: Τι ενδείξεις υπάρχουν ότι έχουμε σωθεί μέσω χάρις; Τι υπάρχει στη ζωή μας που δείχνει ότι έχουμε δικαιωθεί μέσω πίστης;

Πέμπτη 28 Μαΐου

Ο ΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ: Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΣΑΜΑΡΕΙΤΗ – ΜΕΡΟΣ Β'

«Αλλ' εκείνος, θέλων να δικαιώση εαυτόν, είπε προς τον Ιησούν· Και τις είναι ο πλησίον μου;» (Λουκά 10/1' 29).

Ως ειδήμων του Ιουδαϊκού νόμου, ο νομικός προφανώς γνώριζε την απάντηση. Στο Λευιτ. 19/1θ' 18 όπου αναφέρεται η δεύτερη μεγάλη εντολή ως «πλησίον» αναφέρονται «οι υιοί του λαού σου». Έτσι, αντί για άμεση απάντηση που θα ξεκινούσε θεολογική διαμάχη, ο Ιησούς μεταφέρει τον νομικό και τους παρευρισκομένους σε ανώτερο επίπεδο.

Διαβάστε Λουκά 10/1' 30-37. Ποια είναι τα σημεία κλειδιά αυτής της ιστορίας και τι μας δείχνουν για τη συμπεριφορά μας προς τους άλλους;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Ο Ιησούς είπε, «άνθρωπος τις» (εδ. 30) έπεσε πάνω σε ληστές. Γιατί ο Ιησούς δεν αναφέρθηκε στην φυλή ή στην κοινωνική του θέση; Ο ιερέας και ο Λευίτης είδαν τον τραυματισμένο άνδρα και τον προσπέρασαν. Όποιον λόγο κι αν είχαν, το ερώτημα είναι: Ποια είναι η αληθινή θρησκεία, και πώς πρέπει να εκδηλωθεί; Δευτ. 10/1' 12,13, Μιχ. 6/ς' 8, Ιακ. 1/α' 27. Μίσος υπήρχε μεταξύ Ιουδαίων και Σαμαρειτών, και μέχρι την εποχή του Ιησού η εχθρότητα μεταξύ τους είχε χειροτερέψει (Λουκά 9/θ' 51-54, Ιωάν. 4/δ' 9). Έτσι, κάνοντας έναν Σαμαρείτη «ήρωα» της ιστορίας, ο Ιησούς έδωσε το μήνυμά Του.

Ο Ιησούς περιέγραψε λεπτομερώς την υπηρεσία του Σαμαρείτη: τον λυπήθηκε, τον πλησίασε, έδεσε τις πληγές του, αλείφοντάς τες με λάδι και κρασί, τον πήγε σε ένα πανδοχείο, πλήρωσε για τη διαμονή του και δεσμεύθηκε να πληρώσει όταν θα επέστρεφε και ό,τι άλλο θα χρειαζόταν. Όλα αυτά που έκανε δείχνουν το απεριόριστο της πραγματικής αγάπης. Και το γεγονός τα έκανε σε έναν κάποιον, που κατά πάσα πιθανότητα ήταν Ιουδαίος, δείχνει ότι η πραγματική αγάπη δεν έχει σύνορα.

ΣΚΕΨΗ: Ο ιερέας και ο Λευίτης ίσως σκέφθηκαν: Τι θα μου συμβεί εάν σταματήσω να βοηθήσω αυτόν τον άνδρα; Ο Σαμαρείτης αναρωτήθηκε: Τι θα του συμβεί εάν δεν τον βοηθήσω; Ποια είναι η διαφορά μεταξύ αυτών των δύο σκέψεων;

Περαιτέρω μελέτη:

«Με τη ζωή Του και με τα μαθήματά Του ο Χριστός έδωσε ένα τέλειο παράδειγμα της ανιδιοτελούς υπηρεσίας η οποία πηγάζει από το Θεό. Ο Θεός δεν ζει για τον εαυτό Του. Δημιουργώντας τον κόσμο και συντηρώντας τα πάντα, συνεχώς εξυπηρετεί τους άλλους. 'Αυτός ανατέλλει τον ήλιον Αυτού επί πονηρούς και αγαθούς, και βρέχει επί δικαίους και αδίκους.' (Ματθ. 5/ε' 45). Αυτή την ιδανική υπηρεσία ο Θεός ανέθεσε στον Υιό Του. Ο Ιησούς προσφέρθηκε να σταθεί επί κεφαλής της ανθρωπότητας, ώστε με το παράδειγμά Του να διδάξει τι σημαίνει να υπηρετεί κανείς. Όλη Του η ζωή είχε υποβληθεί στο νόμο της υπηρεσίας. Όλους τους υπηρετούσε, σε όλους πρόσφερε βοήθεια. Έτσι έζησε σύμφωνα με το νόμο του Θεού και με το παράδειγμά Του έδειξε πως και εμείς οφείλουμε να τον εφαρμόζουμε.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 623,624.

«Αυτή δεν ήταν μία φανταστική σκηνή, αλλά ένα πραγματικό περιστατικό που είχε γίνει γνωστό όπως ακριβώς το παρουσίασε ο Χριστός. Ο ιερέας και ο Λευίτης που πέρασαν από το άλλο μέρος βρίσκονταν ανάμεσα σ' αυτούς που άκουαν τα λόγια του Χριστού.» Ε. Χουάιτ. Ζ.Χ. σ. 471.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Πόσες φορές δεν έχουμε ακούσει ανθρώπους να λένε πως ό,τι έκαναν το έκαναν επειδή ο Θεός τούς το είχε πει; Με ποιους τρόπους μας μιλάει ο Θεός; Την ίδια στιγμή, τι κίνδυνοι κρύβονται όταν χρησιμοποιούμε την εξουσία του Θεού για να δικαιώσουμε τις πράξεις μας;
2. Δείτε ξανά τα τέσσερα «ουαί» στο Λουκά 6/ς' 24-26. Πώς μπορούμε να κατανοήσουμε τα λόγια του Ιησού; Τι μας προειδοποιεί να προσέξουμε;
3. Σκεφτείτε το θέμα της εξουσίας. Τι είναι η εξουσία; Ποια είναι τα διάφορα είδη εξουσίας; Ποια είδη εξουσίας υπερτερούν των άλλων ειδών; Πώς πρέπει να σχετιζόμαστε με τα διάφορα είδη εξουσίας; Τι συμβαίνει όταν οι εξουσίες αλληλοσυγκρούονται;

10. ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Εδάφιο μνήμης: «Και είπον οι απόστολοι προς τον Κύριον· Αύξησον εις ημάς την πίστιν.» Λουκά 17/ιζ' 5.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 11/ια' 37-54, 12/ιβ' 4-21, 35-53, Αμώς 6/ς' 1, Λουκά 8/η' 4-15, 22/κβ' 24-27.

Αν και μεγάλος δάσκαλος, ο Ιησούς δεν ίδρυσε καμία σχολή θεολογίας ή φιλοσοφίας. Ο σκοπός Του ήταν «να ζητήσει και να σώση το απολωλός» (Λουκά 19/ιθ' 10). Ήρθε για να αποκαλύψει τον χαρακτήρα του Θεού, μία αποκάλυψη που έφτασε στο αποκορύφωμά της στον σταυρό, όπου δεν έδειξε απλώς στην ανθρωπότητα και στους αναμάρτητους κόσμους τον χαρακτήρα του Θεού, αλλά πλήρωσε και το τίμημα της αμαρτίας για τη σωτηρία των ανθρώπων.

Επίσης, δημιούργησε την κοινωνία των λυτρωμένων, όσων έχουν σωθεί μέσω της θυσίας Του και επέλεξαν να γίνουν πρότυπα της ζωής και των διδασκαλιών Του.

Η κλήση να γίνουμε μέλη αυτής της κοινωνίας, είναι μία κλήση που απαιτεί την πλήρη πίστη και υποταγή μας σ' Εκείνον που μας καλεί – στον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Τα λόγια και το θέλημά Του είναι νόμος ζωής για τους μαθητές Του. Η καλοσύνη και η δογματική τελειότητα δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την πλήρη υποταγή μας στον Χριστό και στο θέλημά Του.

Η μαθητεία, την οποία οφείλουμε αποκλειστικά στον Χριστό, έχει και κάποιες απαιτήσεις. Δεν επιτρέπονται αντιπαραθέσεις αλλά ούτε και αντικαταστάσεις.

Ο ΦΑΡΙΣΑΪΣΜΟΣ ΑΠΟΤΙΝΑΣΣΕΤΑΙ

Από τις 80 αναφορές των ευαγγελίων στους Φαρισαίους, περίπου το 25% των αναφορών βρίσκονται στο Λουκά. Σε αντίθεση με τους Σαδδουκαίους, οι Φαρισαίοι ήταν γνωστοί για την συντηρητική, δογματική τους στάση. Ήταν νομικιστές και, παρότι έλεγαν ότι πίστευαν στη χάρη, δίδασκαν τη σωτηρία μέσα από την τήρηση του νόμου.

Διαβάστε Λουκά 11/ια' 37-54. Για ποια πράγματα προειδοποιεί ο Ιησούς και πώς εκδηλώνονται σήμερα; Πώς μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι δεν εκδηλώνουμε την ίδια συμπεριφορά και εμείς σήμερα;

.....

.....

.....

Με μία ανασκόπηση των «ουαί» (Λουκά 11/ια' 42-54) προς τους Φαρισαίους και τους Γραμματείς, βλέπουμε πως το κάλεσμα στην αληθινή θρησκεία απευθύνεται σε κάθε γενεά, συμπεριλαμβανομένου και της δικής μας. Για παράδειγμα, ενώ τα δέκατα είναι μία αναγνώριση των ευλογιών του Θεού, δεν μπορούν ποτέ να αντικαταστήσουν τις βασικές απαιτήσεις της αγάπης και της δικαιοσύνης στις ανθρώπινες σχέσεις (εδ. 42). Παρομοίως, εκείνοι που παραβλέπουν «την κρίσιν και την αγάπην του Θεού», αντ' αυτής αγαπούν «την πρωτοκαθεδρίαν εν ταις συναγωγαίς» (εδ. 42,43). Αυτό θα πει να έχεις χάσει το νόημα της πραγματικής πίστης! Ο Ιησούς επίσης είπε ότι εκείνοι που εξισώνουν την αληθινή θρησκεία με τελετές επίδειξης στην πραγματικότητα είναι ακάθαρτοι σαν τάφοι (Λουκά 11/ια' 44) και σαν εκείνους που έρχονται σε επαφή με τους νεκρούς (Αρ. 19/ιθ' 16). Είναι πολύ εύκολο να μπερδέσουμε το ασήμαντο με το ιερό στα μάτια του Θεού. Επίσης, ο Ιησούς είπε «ουαί» στους νομικούς που χρησιμοποιούσαν τη γνώση τους για να θέσουν στους άλλους δυσβάσταχτα θρησκευτικά φορτία, ενώ οι ίδιοι δεν τα άγγιζαν ούτε «με ένα των δακτύλων» (Λουκά 11/ια' 46).

Εντωμεταξύ, οι Φαρισαίοι τιμούσαν τους προφήτες όταν πέθαιναν, ενώ εναντιώνονταν σ' αυτούς όσο ήταν ζωντανοί. Ακόμη και όταν ο Ιησούς μιλούσε, μερικοί σχεδίαζαν τον θάνατο του Υιού του Θεού. Εκείνο που έχει σημασία δεν είναι το να τιμάμε τους προφήτες, αλλά να προσέχουμε το προφητικό μήνυμα της αγάπης, του ελέους και της κρίσης. Το τελευταίο «ουαί» είναι και το πιο τρομερό. Εκείνοι στους οποίους ο Θεός εμπιστεύτηκε το κλειδί της βασιλείας Του, πρόδωσαν την εμπιστοσύνη Του. Δεν χρησιμοποίησαν αυτό το κλειδί με σοφία για να φέρουν ανθρώπους στη βασιλεία του Θεού, αλλά τους κλείδωσαν έξω εμποδίζοντάς τους.

Δευτέρα 1 Ιουνίου

«ΦΟΒΗΘΗΤΕ ΤΟΝ ΘΕΟ»

«Φοβήθητε τον Θεόν και δότε δόξα εις Αυτόν» (Αποκ. 14/ιδ' 7) είναι το πρώτο μήνυμα της τριπλής αγγελίας που είναι τόσο βασική στη ζωή και στην πίστη των Αντιβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Ο «φόβος του Κυρίου» δεν έχει να κάνει με τον ανθρώπινο φόβο, όπως οι περισσότεροι νομίζουν, αλλά είναι η ένδειξη πίστης με πλήρη υποταγή σ' Αυτόν. Ο Θεός γίνεται Αυτός που ορίζει και κρίνει τη ζωή μας – τις σκέψεις, τις πράξεις, τις σχέσεις και την κατάληξή μας. Η μαθητεία που βασίζεται σ' αυτόν τον «φόβο», είναι σε στέρεο έδαφος.

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 4-12. Τι μας λέει εδώ ο Ιησούς για τον φόβο;

.....
.....
.....

Στην περικοπή αυτή βλέπουμε ποιον πρέπει να φοβόμαστε και ποιον όχι. Δεν πρέπει να φοβόμαστε τις δυνάμεις που μπορούν να μας βλάψουν μόνο σωματικά. Αντιθέτως, πρέπει να φοβόμαστε και να υπακούμε τον Θεό επειδή στα δικά Του χέρια είναι η αιώνια κατάληξή μας. Αλλά ο Θεός μας – που προσέχει ακόμα και το σπουργίτη (Λουκά 12/ιβ' 6) και που γνωρίζει ακόμη και τις τρίχες του κεφαλιού μας (εδ. 7) – είναι στοργικός και γεμάτος αγάπη, κι επομένως όλοι είμαστε πολύτιμοι στα μάτια Του. Εάν πραγματικά το πιστεύαμε αυτό, από πόσες επίγειες φοβίες θα είχαμε απαλλαχθεί!

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 13-21. Για ποιο πράγμα μάς προειδοποιεί εδώ ο Ιησούς;

.....
.....

Ενώ ο Ιησούς αρνείται να ασχοληθεί με τη διαμάχη των δυο αδερφών όσον αφορά την διανομή της περιουσίας, επιλέγει να δώσει έμφαση στη δέκατη εντολή (Έξ. 20/κ' 17) ενάντια στη ζηλοφθονία και στρέφει την προσοχή σε μία σημαντική αλήθεια: Η ζωή δεν εξαρτάται από τα υπάρχοντα (Λουκά 12/ιβ' 15). Ο άφρων πλούσιος αυτοπεριοριζόταν ζώντας στο μικρόκοσμό του. Δεν τον ενδιέφερε τίποτε άλλο. Πόσο προσεκτικοί πρέπει να είμαστε ώστε να μην πέσουμε στην ίδια παγίδα – ιδιαίτερα όσσοι είναι πλούσια ευλογημένοι στα υλικά αγαθά!

ΣΚΕΨΗ: Παρότι όλοι απολαμβάνουμε τα υλικά αγαθά, σκεφτείτε πόσο λίγο μπορούν να μας ικανοποιήσουν μπροστά στην αιωνιότητα. Γιατί, ωστόσο, είναι πολύ εύκολο να πέσουμε στην παγίδα για την οποία ο Ιησούς μάς προειδοποίησε στο Λουκά 12/ιβ' 16-21;

Τρίτη 2 Ιουνίου

ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ

«Η επαγρύπνηση και η αφοσίωση απαιτούνται από τους ακολούθους του Χριστού κάθε εποχής, τώρα όμως που βρισκόμαστε προ των πυλών του αιώνιου κόσμου, με τις αλήθειες, το φως και το έργο που έχουμε, πρέπει να είμαστε διπλά πιο επιμελείς.» Ε. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 5, σ. 460,461.

Διαβάστε Λουκά 12/ιβ' 35-53 και γράψτε συνοπτικά τι σημαίνουν αυτά τα εδάφια για σας, ιδιαίτερα εάν περιμένετε για καιρό την Δευτέρα Παρουσία του Ιησού.

.....
.....
.....
.....
.....

Οι Χριστιανοί δεν μπορούν να είναι ληθαργικοί. Το γεγονός ότι η επιστροφή Του είναι σίγουρη αλλά η ώρα άγνωστη, πρέπει να μας κάνει να είμαστε πάντοτε σε ετοιμότητα. Η εσχατολογική ελπίδα πρέπει να είναι κατευθυντήρια δύναμη στη ζωή και στην εργασία μας, στην ετοιμότητα και στην πιστότητά μας. Η αφοσίωση να γίνει το θέλημά Του στη γη και η ετοιμότητα να Τον συναντήσουν, είναι που ξεχωρίζουν τους καλούς από τους πονηρούς δούλους.

Η αμέλεια της αφοσίωσης με την δικαιολογία, «Βραδύνει να έλθω ο κύριός μου» (Λουκά 12/ιβ' 45) θα φέρει την πιο σκληρή κρίση του Θεού (εδ. 45-48). Όσο περισσότερα είναι τα προνόμια τόσο μεγαλύτερη είναι και η ευθύνη, και έτσι, σε όσους δόθηκαν πολλά, θα τους ζητηθούν και πολλά (εδ. 48).

Τα λόγια του προφήτη, «Ουαί εις τους αμεριμνούντας εν Σιών» (Αμώς 6/ς' 1) αντικατοπτρίζονται στην προειδοποίηση του Χριστού ότι η μαθητεία δεν είναι μία άνετη περίοδος. Ο Παύλος εξηγεί ότι στη Χριστιανική ζωή διεξάγεται ένας πνευματικός πόλεμος (Εφεσ. 6/ς' 12). Όλοι οι Χριστιανοί εμπλέκονται σ' αυτήν την υπερκόσμια διαμάχη μεταξύ Χριστού και Σατανά, και ο Σταυρός χάραξε την ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δύο. Μόνο μέσω διαρκής πίστης στον εσταυρωμένο Χριστό μπορεί κανείς να αποκτήσει την τελική νίκη.

ΣΚΕΨΗ: «Εις πάντα δε, εις τον οποίον εδόθη πολύ, πολύ θέλει ζητηθή παρ' αυτού, και εις όντινα ενεπιστεύθη πολύ, περισσότερον θέλουσιν απαιτήσει παρ' αυτού.» (Λουκά 12/ιβ' 48). Τι σημαίνει για εμάς, τους Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας, αυτό το εδάφιο;

Τετάρτη 3 Ιουνίου

ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΑΠΟΔΟΤΙΚΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Ο Πατέρας, ο Υιός, και το Άγιο Πνεύμα, στα αιώνια συμβούλια τους «προ καταβολής κόσμου» (Εφεσ. 1/α'4), έθεσαν το σχέδιο της σωτηρίας. Ακόμη και πριν τη δημιουργία του ανθρώπου, και συνεπώς πριν την Πτώση, ο Θεός είχε ένα σχέδιο για τη σωτηρία του κόσμου. Το σχέδιο αυτό βασίζεται στη σταύρωση του Ιησού, και έτσι τα καλά νέα του Σταυρού πρέπει να ειπωθούν σε όλον τον κόσμο. Αυτή η ευθύνη της μαρτυρίας πέφτει σε όλους τους Χριστιανούς.

«Θέλετε είσθαι εις εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης» (Πράξ. 1/α' 8). Η τελευταία εντολή του Ιησού δείχνει το πόσο σημαντικό θεωρεί τον ρόλο της μαρτυρίας από τους ακολούθους Του.

Τι μπορούμε να διδαχτούμε από την παραβολή του σπορέα και του εδάφους για την Χριστιανική μαρτυρία; Λουκά 8/η' 4-15.

.....
.....
.....
.....
.....

Ποια θα είναι αμοιβή όσων δίνουν μαρτυρία και πότε θα την λάβουν; Λουκά 18/ιη' 24-30.

.....
.....
.....
.....
.....

Τι μας διδάσκει η παραβολή τις δέκα μνες (Λουκά 19/ιθ' 11-27) για την αφοσίωση και την ευθύνη στην μαρτυρία;

.....
.....
.....
.....
.....

Στις παραπάνω περικοπές, καθώς και σε άλλες, βλέπουμε τους κινδύνους, τις ευθύνες, και τις αμοιβές της μαρτυρίας και της πίστης. Έχουμε μία ιερή ευθύνη. Ωστόσο, αν αναλογισθούμε το τι μας έχει προσφερθεί, πόσο λίγα μας ζητάει στην πραγματικότητα ο Θεός;

Πέμπτη 4 Ιουνίου

«Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΩΣ Ο ΥΠΗΡΕΤΩΝ»

Διαβάστε Λουκά 22/κβ' 24-27. Ακόμη και στον Μυστικό Δείπνο, οι μαθητές διαπληκτίζονταν για το ποιος θα είναι μεγαλύτερος στη βασιλεία. Πώς αποκρίθηκε ο Ιησούς σ' αυτή τους την ανοησία, και τι το ανατρεπτικό υπάρχει στην απάντησή Του;

.....

.....

.....

Η απάντηση του Ιησού είναι μοναδική στο ιστορικό της ηγεσίας. Ο Φαραώ, ο Ναβουχοδοноσόρ, ο Μέγας Αλέξανδρος, ο Ιούλιος Καίσαρας, ο Ναπολέων, και ο Τζένγκις Χαν, όλοι έβλεπαν την ηγεσία στα πλαίσια της δύναμης και της εξουσίας επάνω στους άλλους. Αυτή είναι η εικόνα του κόσμου για την εξουσία.

Ο Ιησούς είπε, «Σεις όμως ουχί ούτως, αλλ' ο μεγαλύτερος μεταξύ σας ας γείνη ως ο μικρότερος, και ο προϊστάμενος ως ο υπηρετών» (Λουκά 22/κβ' 26). Με αυτά Του τα λόγια, ο Κυρίαρχος του σύμπαντος, ανέτρεψε τον ορισμό της ηγεσίας: «Όστις θέλει να γείνη μέγας εν υμίν, ας ήναι υπηρέτης υμών, και όστις θέλη να ήναι πρώτος εν υμίν, ας ήναι δούλος υμών· καθώς ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε διά να υπηρετηθή, αλλά διά να υπηρετήση και να δώση την ζωήν αυτού λύτρον αντί πολλών» (Ματθ. 20/κ' 26-28).

Έτσι, η υπηρεσία και η αυταπάρνηση ορίζονται ως οι βασικές αρχές του δικού Του τρόπου ηγεσίας. Ο Ιησούς σύστησε μία νέα δυναμική στις ανθρώπινες σχέσεις: η εκπλήρωση δεν έρχεται μέσα από την δύναμη αλλά μέσα από την υπηρεσία. Η ηγεσία δεν αντλεί εξουσία λόγω θέσης αλλά λόγω υπηρεσίας, και η μεταμόρφωση ξεκινά από τον Σταυρό, όχι από τον θρόνο. Για να ζήσεις πρέπει να πεθάνεις (Ιωάν. 12/ιβ' 24).

Στο Λουκά 9/θ' 46-48 συνέβη κάτι παρόμοιο στους μαθητές του Ιησού σχετικά με το ποιος είναι μεγαλύτερος. Οι αρχές του κόσμου εξακολουθούσαν να επηρεάζουν τον τρόπο σκέψης των μαθητών. Η απάντηση του Κυρίου φθάνει στην καρδιά του προβλήματος και θέτει μία από τις πιο δύσκολες προκλήσεις στη ζωή γενικά, και στη Χριστιανική ζωή πιο συγκεκριμένα. Τα λόγια του Ιησού, ιδιαίτερα το «υπάρχων μικρότερος μεταξύ πάντων» (εδ. 48), δείχνουν τις εντελώς λανθασμένες προτεραιότητες του κόσμου μας.

ΣΚΕΨΗ: Με τις αρχές του κόσμου να έρχονται σε αντίθεση με τις διδασκαλίες του Ιησού, πώς θα μπορέσουμε να εφαρμόσουμε τις δικές Του αρχές στη ζωή μας;

Περαιτέρω μελέτη:

«Ποιος εξουσιάζει την καρδιά μας; Ποιος απασχολεί τις σκέψεις μας; Για ποιον μας αρέσει να μιλάμε; Σε ποιον αφιερώνουμε την τρυφερή στοργή μας και τις πολυτιμότερες ενέργειές μας; Αν είμαστε του Χριστού, οι σκέψεις μας θα στρέφονται γύρω από Αυτόν και οι γλυκύτεροι διαλογισμοί μας θα συγκεντρώνονται γύρω Του. Θα λαχταρούμε να φέρουμε την εικόνα Του, να κάνουμε το θέλημά Του, να Τον ευχαριστήσουμε για όλα.»
Ε. Χουάιτ, Β.Χ. σ. 48.

«Στην εδώ ζωή μας, τη γήινη και αμαρτωλή όπως είναι, η μεγαλύτερη χαρά και η ανώτερη εκπαίδευση έγκεινται στην υπηρεσία. Και στη μελλοντική μας υπόσταση, την ανεμπόδιστη από τους πειρασμούς της αμαρτωλής ανθρωπότητας, πάλι στην υπηρεσία θα βρεθεί η μεγαλύτερη χαρά και η ανώτερη εκπαίδευσή μας, δηλαδή στη μαρτυρία που θα δίνουμε, και ενώ θα μαρτυρούμε διαρκώς, θα μαθαίνουμε εκ νέου τον πλούτον 'της δόξης του μυστηρίου . . . όστις είναι ο Χριστός εις εσάς, η ελπίς της δόξης.' (Κολ. 1:27).» Ε. Χουάιτ, Ε. σ. 292,293.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο Ιησούς αποκάλυψε τον πλούσιο γεωργό, άφρονα (Λουκά 12/ιβ' 20). Δεν είναι απαραίτητο να είναι κάποιος πλούσιος κι επιτυχημένος, άρα τι είναι αυτό που καθιστά κάποιον άφρονα στα μάτια του Θεού;
2. Τι μπορείτε να κάνετε για να βοηθήσετε τα άτομα στην εκκλησία σας που περνούν απαραίτητα και κανείς δεν τους προσέχει, να αισθανθούν το ίδιο σημαντικά και ενεργά με τους υπόλοιπους;
3. Αν και εύκολα καταδικάζουμε τους Φαρισαίους για το πώς διαστρέβλωσαν την πίστη, πώς μπορούμε να προφυλαχθούμε από τον ζήλο μας, ώστε να μην επαναλάβουμε τα δικά τους λάθη; Πώς μπορούμε να σταθούμε σταθεροί στα πιστεύω μας χωρίς να γίνουμε Φαρισαίοι; Πώς μπορούμε να καθορίσουμε ποιο είναι το σωστό και το δίκαιο για το οποίο αξίζει να αγωνιστούμε, χωρίς να «διυλίζουμε το κουνούπι»;
4. Πώς γίνεται να είμαστε έτοιμοι και άγρυπνοι για την επιστροφή του Ιησού όταν, με το πέρασμα του καιρού, γινόμαστε όλο και πιο ληθαργικοί;

11. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εδάφιο μνήμης: «Και θέλουσιν ελθεί από ανατολών και δυσμών, και από βορρά και νότου, και θέλουσι καθίσει εν τη βασιλεία του Θεού.» Λουκά 13/ιγ' 29.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 11/ια' 2, Λουκά 1/α' 32,33, 18/ιη' 16-30, Λουκά 17/ιζ' 23,24, Αποκ. 21/κα' 1-3, Λουκά 21/κα' 34-36.

Η βασιλεία του Θεού είναι σημαντικό θέμα και είχε ιδιαίτερη προτεραιότητα στις διδασκαλίες του Ιησού. Η φράση αυτή εμφανίζεται περίπου 50 φορές στο Ματθαίο, 16 φορές στο Μάρκο, 40 φορές στο Λουκά και τρεις στο Ιωάννη. Όπου τη συναντάμε – στην προσευχή του Κυρίου, στην Επί του Όρους Ομιλία, ή σε άλλες διδασκαλίες και παραβολές – η βασιλεία του Θεού εκφράζει το τι έχει κάνει ο Θεός για την ανθρωπότητα αντιμετωπίζοντας το πρόβλημα της αμαρτίας, οδηγώντας τη Μεγάλη Διαμάχη με τον Σατανά στο οριστικό της τέλος.

«Η βασιλεία του Θεού δεν έρχεται με εξωτερική επίδειξη. Έρχεται με την απλότητα της έμπνευσης του λόγου Του, με την εσωτερική ενέργεια του Πνεύματός Του, την επικοινωνία της ψυχή με Αυτόν που είναι η ζωή της. Η μεγαλύτερη ένδειξη της δύναμής της παρουσιάζεται στην ανθρώπινη φύση που αποκτά την τελειότητα του χαρακτήρα του Χριστού.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Υ. σ. 15.

Αυτήν την εβδομάδα θα εστιάσουμε σ' αυτό το θέμα, όπως εμφανίζεται στο κατά Λουκά Ευαγγέλιο.

Κυριακή 7 Ιουνίου

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: ΜΕΡΟΣ Α'

Τα Ευαγγέλια συνεχώς αναφέρονται στη βασιλεία του Θεού, μαρτυρώντας έτσι τη νέα τάξη πραγμάτων που τέθηκε από τον Ιησού.

Τι διαβάζουμε στο Λουκά 11/α' 2 για τη βασιλεία του Θεού; Ποιανού βασιλεία είναι και γιατί είναι τόσο σημαντική;

.....

.....

.....

Όταν είπε ότι αυτή είναι η βασιλεία του Θεού επιβεβαίωσε ότι η βασιλεία Του δεν είναι κάποια φιλοσοφική σκέψη ή ηθικό σύστημα. Δεν πρόκειται για ένα κοινωνικό ευαγγέλιο όπου προσφέρεται τροφή στους πεινασμένους ή δικαιοσύνη και ισότητα στους πολιτικά καταπιεσμένους. Υπερβαίνει την ανθρωπίνη καλοσύνη και ηθική, και βρίσκει τη θέση της στην ενέργεια του Θεού μέσω της ενσάρκωσης του Ιησού Χριστού που ήρθε για να κηρύξει τα καλά νέα της βασιλείας (Λουκά 4/δ' 42-44, Ματθ. 4/δ' 23-25).

Διαβάστε Λουκά 1/α' 32,33. Ποιος εδραίωσε τη βασιλεία του Θεού και ποιο θα είναι το τελικό της αποτέλεσμα;

.....

.....

.....

Η περικοπή αυτή είναι ιδιαίτερα σημαντική για δύο λόγους: πρώτον, ο αναμενόμενος Μεσσίας στην Παλαιά Διαθήκη δεν είναι άλλος από τον Ιησού, «Υιός Υψίστου». Δεύτερον, «και της βασιλείας αυτού δεν θέλει είσθαι τέλος». Με την ενσάρκωση, τον θάνατο και την ανάστασή Του, ο Ιησούς νίκησε τον Σατανά και ίδρυσε την αιώνια βασιλεία του Θεού. «Αι βασιλείαι του κόσμου έγιναν του Κυρίου ημών και του Χριστού αυτού, και θέλει βασιλεύσει εις τους αιώνας των αιώνων» (Αποκ. 11/α' 15). Στη μάχη μεταξύ Χριστού και Σατανά, μετά την Πτώση του Αδάμ και της Εύας, ο Σατανάς επικαλέστηκε τη νίκη. Αλλά ο Ιησούς με την επίγεια διακονία Του έδειξε πόσο λανθασμένοι ήταν οι ισχυρισμοί του Σατανά, Τον νίκησε, και με τον θάνατο και την ανάστασή Του διαβεβαίωσε σε όλον τον κόσμο ότι έφθασε η βασιλεία του Θεού.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να ζούμε με τρόπο που θα αντανakλούμε τη βασιλεία του Θεού; Πώς μπορούμε να δείξουμε αυτήν την πραγματικότητα στη ζωή μας; Τι πρέπει να αλλάξει στη ζωή μας, ως πολίτες της βασιλείας του Θεού;

Δευτέρα 8 Ιουνίου

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: ΜΕΡΟΣ Β'

Τι μας δείχνουν τα παρακάτω εδάφια για την υπηκοότητα στη βασιλεία του Θεού;

Λουκά 18/ιη' 16-30.....

.....

Λουκά 12/ιβ' 31-33.....

.....

Λουκά 9/θ' 59-62.....

.....

Η είσοδος στη βασιλεία του Θεού δεν εξαρτάται από την ιδιότητα, τη θέση ή τα πλούτη που μπορεί να έχει ή όχι κάποιος. Ο Λουκάς, καθώς και οι υπόλοιποι ευαγγελιστές, δείχνουν ότι μπορούμε να πάμε στον Ιησού, να υποταχθούμε πλήρως σ' Αυτόν, και να Του έχουμε πλήρη εξάρτηση και εμπιστοσύνη σαν μικρά παιδιά. Αυτά είναι τα χαρακτηριστικά εκείνων που θα μπουν στη βασιλεία του Θεού. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να δώσουμε εάν χρειαστεί τα πάντα, γιατί ό,τι κρατάμε δεν ανταγωνίζεται απλώς τον Ιησού, αλλά μας νικάει. Ο Ιησούς και οι διεκδικήσεις Του σε κάθε πτυχή της ζωής μας, είναι η προτεραιότητα. Και αυτό είναι απόλυτα λογικό καθώς η ύπαρξή μας οφείλεται σ' Αυτόν. Γι' αυτό και ζητά την πλήρη πίστη και υποταγή μας.

Διαβάστε ξανά Λουκά 18/ιη' 29,30. Τι λέει εδώ ο Ιησούς και τι υπόσχεται; Να αφήσουμε γονείς, σύζυγο, ακόμη και τα παιδιά μας για τη βασιλεία του Θεού; Η αφοσίωση που ζητάει είναι απαιτητική, έτσι δεν είναι; Ο Ιησούς δεν λέει να το κάνουν αυτό όλοι οι πιστοί, αλλά εάν κάποιος κληθεί να θυσιάσει κάτι από τα παραπάνω για τη βασιλεία του Θεού, αξίζει να το κάνει.

ΣΚΕΨΗ: Θυμηθείτε τα λόγια του Ιησού για τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς τους. Ποια σημαντική αλήθεια αναφέρει για τις δικαιολογίες που φέρνουμε – όσο λογικές κι αν δείχνουν – για να μην Τον ακολουθήσουμε;

.....

.....

.....

.....

.....

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: ΗΔΗ – ΟΧΙ ΑΚΟΜΗ

Ο Ιησούς ήρθε να αναγγείλει τη βασιλεία του Θεού. Στην πρώτη Του δημόσια διακήρυξη στη Ναζαρέτ (Λουκά 4/δ' 16-21), ο Ιησούς είπε ότι η Μεσσιανική προφητεία του Ησαΐα για την βασιλεία και την λυτρωτική διακονία εκπληρώνονταν από Αυτόν. Μία ακόμη αναφορά του Λουκά που μαρτυρεί την παρουσία της βασιλείας. Όταν ρωτήθηκε από τους Φαρισαίους πότε θα ερχόταν η βασιλεία, ο Ιησούς απάντησε: «Η βασιλεία του Θεού είναι εντός υμών» (Λουκά 17/ιζ' 21). Με την έλευση του Ιησού, η βασιλεία είχε ήδη εγκατασταθεί μέσω θεραπείας των αρρώστων (Λουκά 9/θ' 11), κηρύγματος του ευαγγελίου (Λουκά 4/δ' 16-19), συγχώρησης των αμαρτιών (Λουκά 7/ζ' 48-50, 19/ιθ' 9,10) και συντριβής των δυνάμεων του κακού (Λουκά 11/ια' 20). Έτσι, μέσω του Ιησού, η βασιλεία είχε ήδη πραγματοποιηθεί μεταμορφώνοντας τον άνθρωπο και κάνοντάς τον σύμμορφο της εικόνας Του. Η βασιλεία του Θεού ανάμεσα στην κοινωνία των πιστών, είναι μία αποκάλυψη της δικαιοσύνης και της σωτηρίας. «Η βασιλεία της χάρις του Θεού ιδρύεται προς το παρόν καθώς μέρα με τη μέρα οι γεμάτες αμαρτία ανθρώπινες καρδιές παραδίδονται στην κυριαρχία της αγάπης Του.» Ε. Χουάιτ, Ε.Ο.Ο. σ. 122.

Το «ήδη» δείχνει τη νίκη του Ιησού στη Μεγάλη Διαμάχη και στην ήττα της αμαρτίας και του Σατανά, ενώ το «όχι ακόμη» μας παραπέμπει στην εξάλειψη του κακού και στην ίδρυση της Νέας Γης: «Αλλ' η ολοκληρωμένη εγκαθίδρυση της βασιλείας της δόξας Του δεν θα μεσολαβήσει πριν από τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού στον κόσμο.» σ. 122.

Τι μας διδάσκουν αυτά τα εδάφια για τη βασιλεία του Θεού στο τέλος του κόσμου; Λουκά 17/ιζ' 23,24, 21/κα' 5-36.

.....

.....

.....

Ο κόσμος και οι συνθήκες που επικρατούν σ' αυτόν – θλίψεις, προβλήματα και αναταραχές – αντικατοπτρίζουν αυτά τα λόγια του Ιησού. Ενώ ορισμένοι ισχυρίζονται ότι ο πόνος και το κακό σ' αυτόν τον κόσμο είναι ενδείξεις ότι δεν υπάρχει Θεός, δεδομένου της προειδοποίησης του Ιησού που δόθηκε πριν από 2.000 περίπου χρόνια, η κατάσταση του κόσμου μάς βοηθάει να αποδείξουμε όχι μόνο την ύπαρξη του Θεού αλλά και την εγκυρότητα της Αγίας Γραφής. (Εάν ο κόσμος μας ήταν σαν ένας παράδεισος, τα λόγια του Ιησού δεν θα επαληθεύονταν.) Μόνο στο τέλος η βασιλεία του Θεού θα εδραιωθεί πλήρως. Μέχρι τότε πρέπει να υπομένουμε.

Τετάρτη 10 Ιουνίου

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΚΑΙ Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Όταν ο Ιησούς μίλησε για τη βασιλεία του Θεού αναφέρθηκε σε δύο βέβαια πράγματα: (1) το έργο του Θεού μέσω του Χριστού για τη σωτηρία της ανθρωπότητας από την αμαρτία και (2) τον επίλογο από τον Θεό με την αποκατάσταση των σωσμένων σύμφωνα με το αρχικό Του σχέδιο – αιώνια ζωή μαζί Του στη Νέα Γη (Αποκ. 21/κα' 1-3). Το πρώτο εκπληρώθηκε με την αποστολή και τη διακονία του Χριστού. Μέσω Αυτού έχουμε ήδη τη βασιλεία της χάρης (Εφεσ. 1/α' 4-9). Το δεύτερο μέρος, η σύναξη των σωσμένων για τη βασιλεία της δόξας, είναι η μακαρία ελπίδα την οποία προσμένουν όσοι μένουν στον Χριστό (Εφεσ. 1/α' 10, Τίτο 2/β' 13). Ο Ιησούς και η Καινή Διαθήκη είναι ο συνδετικός κρίκος της ιστορικής στιγμής όπου οι πιστοί θα κληρονομήσουν τη βασιλεία της δόξας στη Δεύτερη Έλευση του Χριστού.

Με τη Δευτέρα Παρουσία ολοκληρώνονται τα καλά νέα που ο Χριστός διακήρυξε με την Πρώτη Έλευσή Του. Ο Ιησούς – που νίκησε την αμαρτία και τον Σατανά στον Γολγοθά – θα επιστρέψει σύντομα να εξαλείψει το κακό και να εξαγνίσει την γη από την τραγωδία που ο Σατανάς έφερε στη δημιουργία του Θεού.

Διαβάστε Λουκά 21/κα' 34-36. Γράψτε συνοπτικά το βασικό μήνυμα. Αναρωτηθείτε, πώς αυτά τα λόγια βρίσκουν εφαρμογή στη ζωή σας. Τι πρέπει να κάνετε ώστε να είστε σίγουροι ότι ακολουθείτε ακριβώς τα λόγια του Ιησού;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Καθώς περιμένουμε την επιστροφή Του, ο Ιησούς μας προτρέπει: «Αγρυπνείτε λοιπόν δεόμενοι εν παντί καιρώ, διά να καταξιωθήτε... να σταθήτε έμπροσθεν του Υιού του ανθρώπου» (εδ. 36).

Εκείνοι που έζησαν τη βασιλεία της χάρης πρέπει να προσέχουν, να περιμένουν και να προσεύχονται για τη βασιλεία της δόξας. Ανάμεσα στο «ήδη» ενεργείτε και στο «όχι ακόμη», οι πιστοί πρέπει να μένουν στη διακονία και στην αποστολή, ζώντας και ελπίζοντας, αυξάνοντας και μαρτυρώντας. Η προσμονή της Δευτέρας Παρουσίας απαιτεί τον καθαγιασμό της ζωής μας εδώ και τώρα.

Πέμπτη 11 Ιουνίου

MARTYRIΕΣ

Διαβάστε Πράξ. 1/α' 1-8. Ποιες σημαντικές αλήθειες για τη βασιλεία του Θεού εκφράζονται εδώ;

.....
Η βασιλεία του Θεού κυριαρχούσε στη σκέψη του Λουκά καθώς έγραφε τη συνέχεια του Ευαγγελίου του, αφηγούμενος περιληπτικά την ιστορία της πρώτης εκκλησίας. Στην εισαγωγή αυτής της ιστορικής αναφοράς, στο βιβλίο των Πράξεων, ο Λουκάς αναφέρεται σε τρεις θεμελιώδεις αλήθειες όσον αφορά τη βασιλεία του Θεού.

Πρώτον, να είστε βέβαιοι για την επιστροφή του Ιησού. Στις σαράντα μέρες που μεσολάβησαν μεταξύ της ανάστασης και της ανάληψης, ο Κύριος συνέχισε να διδάσκει στους μαθητές Του «περί της βασιλείας του Θεού» (Πράξ. 1/α' 3), όπως έκανε και πριν τη σταύρωσή Του. Τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο σταυρό και στην ανάσταση δεν άλλαξαν σε τίποτα τη διδασκαλία Του για την βασιλεία. Για σαράντα μέρες ο αναστημένος Ιησούς συνέχισε να βεβαιώνει τους μαθητές Του για την ύπαρξη της βασιλείας.

Δεύτερον, περιμένετε την έλευση του Ιησού στο χρόνο του Θεού. Μετά την ανάστασή Του, οι μαθητές ρώτησαν τον Ιησού, «Κύριε, τάχα εν τω καιρώ τούτω αποκαθιστάνεις την βασιλείαν εις τον Ισραήλ;» (Πράξ. 1/α' 6). Ο Ιησούς δεν απάντησε την ερώτηση αλλά διόρθωσε τον τρόπο σκέψης των μαθητών: Ο Θεός είναι Θεός, η διερεύνηση του νου Του, η πρόβλεψη των σχεδίων Του, η φανέρωση των μυστικών Του, δεν είναι έργο των ανθρώπων. Εκείνος γνωρίζει πότε πρέπει να έρθει η βασιλεία της δόξας και θα την εγκαθιδρύσει τον καιρό που πρέπει (Πράξ. 1/α' 7, Ματθ. 24/κδ' 36) όπως όταν «ήλθε το πλήρωμα του χρόνου» (Γαλ. 4/δ' 4) έστειλε τον Υιό Του για να εδραιώσει τη βασιλεία της χάρης.

Τρίτον, γίνετε μάρτυρες του ευαγγελίου του Ιησού. Ο Χριστός έστρεψε τις εικασίες των μαθητών για το άγνωστο – το πότε θα έρθει η βασιλεία της δόξας – σ' αυτό που είναι γνωστό και πρέπει να γίνει. Ο χρόνος της έλευσης της Δευτέρας Παρουσίας δεν έχει φανερωθεί, ωστόσο καλούμαστε να περιμένουμε αυτήν την ένδοξη μέρα αγρυπνώντας και εργαζόμενοι (Λουκά 19/ιθ' 13) να φέρουμε το ευαγγέλιο του Χριστού «έως εσχάτου της γης» (Πράξ. 1/α' 8). Αυτή είναι η ευθύνη μας – όχι με τη δική μας δύναμη αλλά με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που μας υποσχέθηκε ότι θα λάβουμε για να γίνουμε μάρτυρες όλων όσων είδαμε και ακούσαμε (εδ. 4-8).

ΣΚΕΨΗ: Αυτοί οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού δεν είχαν κατανοήσει πλήρως το έργο του Χριστού. Και παρόλα αυτά ο Κύριος τούς χρησιμοποίησε. Πώς μας δείχνει αυτό ότι δεν χρειάζεται να τα έχουμε καταλάβει όλα πλήρως για να μας χρησιμοποίησει ο Θεός;

Περαιτέρω μελέτη:

«Μιλώντας για τους πτωχούς τω πνεύματι, ο Ιησούς λέγει ότι 'αυτών είναι η βασιλεία των ουρανών'. Η βασιλεία αυτή δεν είναι όπως φαντάζονταν οι ακροατές του Χριστού, μία προσωρινή επίγεια κυριαρχία. Ο Χριστός παρουσίαζε στους ανθρώπους την πνευματική βασιλεία της αγάπης Του, της χάρις Του και της δικαιοσύνης Του. Το έμβλημα του βασιλείου του Μεσσία παρουσιάζει τα ίδια χαρακτηριστικά με τον Υιό του ανθρώπου. Οι υπήκοοί Του είναι οι πτωχοί τω πνεύματι, οι πράοι, οι καταδικώμενοι χάρις της δικαιοσύνης. Σ' αυτούς ανήκει η βασιλεία των ουρανών.» E. Χουάιτ, E.O.O. σ. 9,10.

«Βρισκόμαστε στο εργαστήριο του Θεού. Πολλοί από μας είμαστε ακατέργαστες πέτρες. Αλλά καθώς στηριζόμαστε στην αλήθεια του Θεού, επιδρά σε εμάς. Η αλήθεια μάς εξυψώνει και απομακρύνει από εμάς τις ατέλειές μας από κάθε αμαρτία. Έτσι, προετοιμαζόμαστε να δούμε τον Βασιλιά με όλη Του τη δόξα και να ενωθούμε με τους ουράνιους αγγέλους στη βασιλεία της δόξας. Αυτό το έργο πρέπει να γίνει εδώ, εδώ πρέπει να ετοιμαστεί το σώμα και το πνεύμα μας για την αθανασία.» E. Χουάιτ, Testimonies for the Church, τομ. 2, σ. 355,356.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ο φυσικός Steven Weinberg αναφερόμενος στο σύμπαν έγραψε: «Όσο πιο κατανοητό γίνεται το σύμπαν τόσο πιο ανούσιο φαίνεται.» Τα λόγια του προξένησαν αντιδράσεις, και γι' αυτό προσπάθησε να τα αλλάξει. Ορισμένοι, ωστόσο, δεν βλέπουν το λόγο της διαμάχης για το εάν υπάρχει σκοπός ή όχι στο σύμπαν. «Γιατί να υπάρχει κάποιος σκοπός;» ρώτησε η αστρονόμος Martha Geller. «Ποιος σκοπός; Είναι απλώς ένα φυσικό σύστημα. Ανέκαθεν με προβληματίζε αυτή η δήλωση.» Ως Χριστιανοί που προσμένουμε τη Δεύτερη Έλευση του Ιησού και την πλήρη εδραίωση της βασιλείας του Θεού, πώς πρέπει να ανταποκριθούμε στις ιδέες πίσω από αυτές τις δηλώσεις;
2. Οι Χριστιανοί στο παρελθόν περίμεναν την επιστροφή του Ιησού στην εποχή τους, και μάλιστα κάποιοι ποιμένες/ευαγγελιστές προσδιόρισαν και την ημέρα. Αλλά έκαναν λάθος. Πού βρίσκεται το λάθος με τον προσδιορισμό της ημέρας;

12. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Εδάφιο μνήμης: «Και ότε επλησίασεν, ιδών την πόλιν, έκλαυσεν επ αυτήν.» Λουκά 19/ιθ' 41.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Λουκά 19/ιθ' 28-40, Ζαχ. 9/θ' 9, Λουκά 19/ιθ' 45-48, Ματθ. 21/κα' 12-17, Λουκά 20/κ' 9-26.

Η τελευταία εβδομάδα της επίγειας διακονίας του Ιησού διαδραματίστηκε στην Ιερουσαλήμ. Κατά τη διάρκεια της έχουμε γεγονότα που τη χαρακτηρίζουν όπως, η θριαμβευτική είσοδος του Ιησού, ο θρήνος Του για την αδιάφορη πόλη, ο καθαρισμός του ναού, οι σκευωρίες εναντίον Του, το Δείπνο του Κυρίου, και η αγωνία στη Γεθσημανή, η δίκη παρωδία, η Σταύρωση, και τέλος η Ανάσταση. Ποτέ πριν και ποτέ ξανά δεν θα υπάρξει πόλη που να έχει ζήσει τόσο κρίσιμα για την ιστορία γεγονότα που κλιμάκωσαν τη διαμάχη μεταξύ καλού και κακού, παρότι ο Ιησούς ήταν ο μόνος που κατανοούσε τα όσα εκτυλίσσονταν.

Ο Ιησούς είχε περάσει από την Ιερουσαλήμ αρκετές φορές στη ζωή Του. Και οι τέσσερις ευαγγελιστές αναφέρονται στις επισκέψεις Του στην Ιερουσαλήμ, ιδιαίτερα κατά την Μεγάλη Εβδομάδα. Παρότι και οι άλλες επισκέψεις του Ιησού στην Ιερουσαλήμ, ως βρέφος στην αφιέρωσή Του (Λουκά 2/β' 22-28), όταν ήταν 12 ετών (εδ. 41-50), όταν ο πειραστής Τον πήγε στην άκρη του ναού (Λουκά 4/δ' 9-13) ήταν σημαντικές, η τελευταία εβδομάδα της επίγειας διακονίας του Ιησού στην Ιερουσαλήμ τραβάει ιδιαίτερα την προσοχή των Ευαγγελιστών.

Κυριακή 14 Ιουνίου

Η ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΕΙΣΟΔΟΣ

Γεννήθηκε στη Βηθλεέμ, μεγάλωσε στη Ναζαρέτ, δίδαξε, κήρυξε, και θεράπευσε στη Γαλιλαία, στη Σαμάρεια, στην Ιουδαία και στην Περαιά. Μία πόλη όμως είχε τη διαρκή προσοχή Του: Η Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς «έκαμε στερεάν απόφασιν να υπάγη εις Ιερουσαλήμ» (Λουκά 9/θ' 51). Η είσοδος Του στην πόλη σηματοδότησε την πιο δραματική και σημαντική εβδομάδα στην παγκόσμια ιστορία. Η εβδομάδα ξεκίνησε με τη βασιλική είσοδο του Ιησού στην πόλη και τελείωσε με τον θάνατό Του στο σταυρό με τον οποίο «εχθροί όντες εφιλιώθημεν με τον Θεόν διά του θανάτου του Υιού αυτού» (Ρωμ. 5/ε' 10).

Διαβάστε Λουκά 19/ιθ' 28-40. Φανταστείτε τον ενθουσιασμό των μαθητών. Πίστευαν ότι αυτήν τη φορά ο Ιησούς σίγουρα θα βασίλευε στην Ιερουσαλήμ, στον θρόνο του Δαβίδ. Τι μπορούμε να διδαχθούμε για λανθασμένες προσδοκίες;

.....

.....

.....

.....

.....

Όταν γεννήθηκε ο Ιησούς, σοφοί από την Ανατολή ήρθαν στην Ιερουσαλήμ ρωτώντας: «Πού είναι ο γεννηθείς βασιλεύς των Ιουδαίων;» (Ματθ. 2/β' 2). Και τώρα, λίγες μέρες πριν τη σταύρωση, καθώς οι μαθητές και τα πλήθη συνωστίζονταν στην πόλη, ακουγόταν: «Ευλογημένος ο ερχόμενος Βασιλεύς εν ονόματι του Κυρίου» (Λουκά 19/ιθ' 38).

Αυτή η θαυμάσια σκηνή ήταν η εκπλήρωση της προφητείας, «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών· αλάλαζε, θύγατερ Ιερουσαλήμ ιδού, ο βασιλεύς σου έρχεται προς σέ· αυτός είναι δίκαιος και σώζων πραύς, και καθημένος επί όνου, και επί πώλου υιού υποζυγίου» (Ζαχ. 9/θ' 9). Ωστόσο, ο Ιησούς ήξερε ότι αυτό που ξεκίνησε με «Ωσαννά», σύντομα θα κατέληγε στο Γολγοθά, όπου θα πρόφερε το θριαμβευτικό «Τετέλεσται». Αν και όλα έγιναν σύμφωνα με το αιώνιο σχέδιο του Θεού, οι μαθητές Του τόσο είχαν τυφλωθεί με τις παραδόσεις, τις διδασκαλίες, και τις δικές τους προσδοκίες που δεν πρόσεξαν τις προειδοποιήσεις Του για τα όσα επακολούθησαν.

ΣΚΕΨΗ: Ο Χριστός τους μιλούσε, αλλά εκείνοι δεν άκουγαν. Ή, επειδή αυτά που έλεγε δεν συμφωνούσαν με αυτά που πίστευαν και περίμεναν, τα απέρριπταν. Πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι δεν κάνουμε το ίδιο κι εμείς με τις βιβλικές αλήθειες;

Δευτέρα 15 Ιουνίου

ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ: ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΝΑΟΥ

Λουκά 19/1θ' 46

Μετά την θριαμβευτική είσοδο, κατά τη διάρκεια της οποίας ο Ιησούς έκλαψε για την Ιερουσαλήμ, το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να πάει στο ναό.

Διαβάστε Λουκά 19/1θ' 45-48, Ματθ. 21/κα' 12-17, Μάρκο 11/ια' 15-19. Τι μπορούμε να διδαχθούμε από την πράξη Του αυτή; Τι μας δείχνουν αυτές οι αναφορές για το πώς πρέπει να είναι και να λειτουργεί ο ναός; Εφес. 2/β' 21.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Και οι τέσσερις Ευαγγελιστές αναφέρονται στον καθαρισμό του ναού. Ενώ ο Ιωάννης αναφέρει τον πρώτο καθαρισμό (Ιωάν. 2/β' 13-25) όταν ο Ιησούς επισκέφθηκε το ναό το Πάσχα του 28 μ.Χ., οι άλλοι Ευαγγελιστές αναφέρονται στον δεύτερο καθαρισμό του ναού που έγινε στο τέλος της διακονίας του Ιησού, το Πάσχα του 31 μ.Χ. Οι δύο καθαρισμοί του ναού ήταν μία παρένθεση στη διακονία του Ιησού, δείχνοντας το πόσο πολύ ενδιαφερόταν για την ιερότητα του ναού και των λειτουργιών του, φανερώνοντας συγχρόνως και την Μεσσιανική Του αποστολή και εξουσία.

Η συμπεριφορά Του στο ναό, ιδιαίτερα την δεύτερη φορά που έγινε λίγο πριν το θάνατό Του, γεννά μία ενδιαφέρουσα ερώτηση: Αφού γνώριζε ότι σύντομα θα πέθαινε, ότι μετά από λίγο ο ναός θα καταστρεφόταν ολοσχερώς και οι λειτουργίες του θα σταματούσαν, γιατί παρόλα αυτά ο Ιησούς έδωξε εκείνους που θα μόλυναν το ναό με τα εμπορεύματά τους και δεν τους άφησε στη διαφθορά τους;

Αν και δεν μας δίνεται κάποια ξεκάθαρη απάντηση, είναι φανερό ότι η αντίδραση του Ιησού οφειλόταν στο ότι ο ναός ήταν ο οίκος του Θεού και εξακολουθούσε να είναι το μέρος όπου φανερωνόταν το σχέδιο της σωτηρίας. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο ναός και οι λειτουργίες του θα βοηθούσαν τους ευσεβείς Ιουδαίους να κατανοήσουν το έργο του Ιησού και την σημασία της σταυρικής Του θυσίας. Ο ναός, όπου απεικονιζόταν το σχέδιο της σωτηρίας, θα βοηθούσε πολλούς να δουν στον Ιησού, τον σφαγμένο από καταβολής κόσμου Αμνό (Αποκ. 13/ιγ' 8).

ΟΙ ΑΠΙΣΤΟΙ

Η παραβολή των κακών γεωργών (Λουκά 20/κ' 9-19) μας δίνει ένα σημαντικό μάθημα για την ιστορία της απολύτρωσης. Επίκεντρο αυτής της ιστορίας είναι ο Θεός και η συνεχής αγάπη Του στους πλανημένους αμαρτωλούς. Αν και η παραβολή απευθυνόταν στους θρησκευτικούς ηγέτες της εποχής του Ιησού («ηνόησαν ότι προς αυτούς είπε την παραβολήν ταύτην» (εδ. 19), παραμένει διαχρονική. Βρίσκει εφαρμογή σε κάθε εποχή, σε κάθε συνάθροιση, σε καθένα που ο Θεός έχει δείξει αγάπη και εμπιστοσύνη και περιμένει πιστή ανταπόδοση. Είμαστε οι μισθωτοί της εποχής μας, και από αυτήν την παραβολή μπορούμε να πάρουμε ορισμένα μαθήματα για την ιστορία όπως την βλέπει ο Θεός.

Διαβάστε Λουκά 20/κ' 9-19. Πώς αυτή η αρχή εφαρμόζεται σε εμάς, εάν επαναλάβουμε τα λάθη της παραβολής;

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Αντί να Του δώσουν καρπούς αγάπης και αφοσίωσης, οι μισθωτοί στον αμπελώνα απέρριψαν τον Θεό. Εκείνος όμως, ως ιδιοκτήτης του αμπελώνα, έστειλε τον έναν υπηρέτη μετά τον άλλο (εδ. 10-12), τον έναν προφήτη μετά τον άλλο (Ιερ. 35/λε' 15), επιμένοντας με αγάπη να κερδίσει το λαό Του και να ξυπνήσει σ' αυτούς την ευθύνη της διαχείρισης. Ωστόσο, αυτοί κατεδίωξαν κάθε Του προφήτη. «Τίνα των προφητών δεν εδίωξαν οι πατέρες σας;» (Πράξ. 7/ζ' 52).

Η Θείκη ιστορία είναι μια μακρά ιστορία αγάπης. Τραγωδίες θα υπάρχουν, αλλά και πάλι θα θριαμβεύσει η δόξα. Ανάσταση πρέπει να έρχεται μετά το σταυρό. Ο λίθος τον οποίο απέρριψαν, είναι ο ακρογωνιαίος λίθος του μεγάλου ναού όπου στεγάζεται ο πλούτος του Θεού, όπου όλοι οι λυτρωμένοι, πλούσιοι και φτωχοί, Ιουδαίοι και Έθνικοί, άνδρες και γυναίκες θα ζήσουν ως ενότητα. Θα περπατήσουν στον αιώνιό Του αμπελώνα και θα απολαμβάνουν τους καρπούς του στην αιωνιότητα.

ΣΚΕΨΗ: Μπορεί σήμερα να μην υπάρχουν προφήτες να διώξουμε αλλά και πάλι μπορεί να απορρίψουμε τους αγγελιοφόρους του Θεού όπως συνέβη στο παρελθόν. Πώς μπορούμε να είμαστε βέβαιοι ότι θα αποδώσουμε στον Κύριο «τον καρπό του αμπελώνα» και δεν θα απορρίψουμε τους αγγελιοφόρους Του και το μήνυμά τους;

Τετάρτη 17 Ιουνίου

ΘΕΟΣ ΣΕ ΑΝΤΙΠΑΡΑΒΟΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΑ

Διαβάστε Λουκά 20/κ' 20-26. Πώς μπορούμε να εφαρμόσουμε αυτήν τη διδαχή του Ιησού στη δική μας κατάσταση και χώρα στην οποία ζούμε;

.....

.....

Την εποχή του Ιησού, η φορολογία από την Ρώμη ήταν ένα πολύ ευαίσθητο ζήτημα. Γύρω στο 6 μ.Χ. σύμφωνα με τον Ιώσηπο, ο Ιούδας ο Γαλιλαίος, ένας επαναστάτης ηγέτης, δήλωσε ότι η φορολογία στον Καίσαρα ήταν προδοσία ενάντια στον Θεό. Αυτό το θέμα, μαζί με διάφορες Μεσσιανικές αξιώσεις, υποκινούσε κατά περιόδους εξεγέρσεις κατά της Ρώμης. Μπροστά σ' αυτήν την ευαίσθητη κατάσταση, η ερώτηση που τέθηκε στον Ιησού για την φορολογία είχε κρυφό κίνητρο: Εάν ο Ιησούς απαντούσε ότι έπρεπε να δίνουν φόρους, θα τασσόταν υπέρ της Ρώμης και έτσι δεν θα ήταν άξιος να γίνει βασιλιάς των Ιουδαίων, όπως φώναζαν τα πλήθη κατά την είσοδό Του στην Ιερουσαλήμ. Από την άλλη, εάν τασσόταν ενάντια στη φορολογία θα συμεριζόταν την άποψη του Γαλιλαίου όσον αφορά την κυριαρχία της Ρώμης, και ως εκ τούτου θα κατηγορούταν ως προδότης. Ήλπιζαν λοιπόν να παγιδεύσουν κατά τέτοιο τρόπο τον Ιησού ώστε να μην μπορεί να ξεφύγει.

Ο Ιησούς, ωστόσο, διάβασε τις σκέψεις τους. Έδειξε την εικόνα του Καίσαρα στο νόμισμα και είπε: «Απόδοτε λοιπόν τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα και τα του Θεού εις τον Θεόν» (Λουκά 20/κ' 25). Από τη στιγμή που ζούσαν υπό την εξουσία του Καίσαρα χρησιμοποιώντας Ρωμαϊκά νομίσματα, ήταν υποχρεωμένοι στον Καίσαρα. Υπάρχει όμως και μία άλλη, μεγαλύτερη υποχρέωση, που προκύπτει από το γεγονός ότι έχουμε δημιουργηθεί κατ' εικόνα Θεού και σ' Αυτόν οφείλουμε την πίστη και αφοσίωσή μας.

«Η απάντηση του Χριστού δεν ήταν υπεκφυγή, αλλά μία ειλικρινής απόκριση στην ερώτηση... δήλωσε ότι όσο ζούσαν κάτω από την προστασία της ρωμαϊκής δύναμης, έπρεπε να αποδίδουν στη δύναμη εκείνη την υποστήριξη που απαιτούσε, ενόσω αυτό δεν έρχονταν σε αντίθεση με κάποιο ανώτερο καθήκον. Αλλά ενώ υποτάσσονταν στους νόμους της χώρας, την προτεραιότητα της υποταγής όφειλαν πάντοτε να τη δίνουν στο Θεό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 571.

ΣΚΕΨΗ: Πώς μπορούμε να είμαστε καλοί πολίτες στη χώρα που ζούμε, ενθουμούμενοι συγχρόνως ότι στην πραγματικότητα είμαστε πολίτες στην πόλη «της οποίας τεχνίτης και δημιουργός είναι ο Θεός»; (Εβρ. 11/ια' 10).

Πέμπτη 18 Ιουνίου

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Διαβάστε Λουκά 22/κβ' 13-20. Γιατί είναι σημαντικό το ότι το Δείπνο του Κυρίου έγινε το Πάσχα;

.....
Ο Ιησούς θέσπισε τη Θεία Κοινωνία στη θέση της γιορτής του Πάσχα. Το Πάσχα αντιπαραβάλλει την αδυναμία του ανθρώπου μπροστά στη μεγάλη δύναμη του Θεού. Ήταν αδύνατον για τον Ισραήλ να ελευθερωθεί από τα Αιγυπτιακά δεσμά, όπως είναι αδύνατον και για μας να ελευθερωθούμε από τις συνέπειες της αμαρτίας. Η απελευθέρωσή τους ήρθε από τον Θεό ως δώρο της αγάπης και της χάρις Του, και αυτό το μάθημα ο λαός Ισραήλ έπρεπε να το διδάξει στα παιδιά του από γενιά σε γενιά (Έξ. 12/ιβ' 26,27). Όπως η απελευθέρωση των Ισραηλιτών έμεινε στην ιστορία με την λυτρωτική ενέργεια του Θεού, έτσι και η απελευθέρωση των ανθρώπων από την αμαρτία θεμελιώθηκε με το ιστορικό γεγονός του Σταυρού. Ο Ιησούς είναι ο Αμνός του Πάσχα (δείτε Α' Κορ. 5/ε' 7) και η Θεία Κοινωνία είναι «μία τελετή όπου στην κοινότητα των πιστών εκφράζεται η ένδοξη και μεγάλης σημασίας θυσία του Χριστού.» G. C. Berkouwer, *The Sacraments*, σ. 193.

Η Θεία Κοινωνία είναι ένα αναμνηστικό ότι «εν τη νυκτί καθ' ην παρεδίδοτο» (Α' Κορ. 11/ια' 23), πριν σταυρωθεί, ο Ιησούς έδωσε στους μαθητές Του ένα ιερό μήνυμα που έπρεπε να θυμούνται: Ο άρτος και ο οίνος είναι σύμβολα του σώματός Του που θα κοβόταν και του αίματός Του που θα χυνόταν για την εξιλέωση των αμαρτιών μας (δείτε Μαθ. 26/κς' 28). Ο θάνατος του Ιησού ήταν το μοναδικό μέσο του Θεού για τη λύτρωσή μας από την αμαρτία. Για να μην ξεχάσουμε ότι ο θάνατός Του είναι η προσφορά του Ουρανού για τη σωτηρία μας, ο Ιησούς θέσπισε τη Θεία Κοινωνία και παρήγγειλε να τηρείται μέχρι την επιστροφή Του (Α' Κορ. 11/ια' 24-26). Η δήλωση του Ιησού ότι το αίμα Του είναι, «το υπέρ πολλών εκχυνόμενον εις άφεσιν αμαρτιών» (Μαθ. 26/κς' 28) πρέπει να μείνει στην ενθύμησή μας μέχρι το τέλος του κόσμου. Αγνοώντας και επιλέγοντας οποιοδήποτε άλλο μέσο για σωτηρία είναι σαν να αρνούμαστε τον Θεό και τη μέθοδο που επέλεξε για να μας σώσει. Δύο σημαντικά μαθήματα ξεχωρίζουν: Πρώτον, ότι ο Χριστός πέθανε για μας. Δεύτερον, στην τράπεζα του Κυρίου είμαστε ένα σώμα λόγω του θανάτου Του, μέσω του οποίου ενωθήκαμε. Η θέση μας στην τράπεζα του Κυρίου είναι ως μέλη της λυτρωμένης κοινότητας του Χριστού προσδοκώντας την επιστροφή Του. Μέχρι τότε, η τράπεζα του Κυρίου μας θυμίζει τον σκοπό και την ελπίδα μας.

ΣΚΕΨΗ: Ο Χριστός έδωσε το σώμα και το αίμα Του δίνοντάς μας την υπόσχεση για αιώνια ζωή. Πώς μπορούμε να εξατομικεύσουμε αυτήν την θαυμάσια αλήθεια ώστε να έχουμε συνεχώς ελπίδα και βεβαιότητα;

Περαιτέρω μελέτη:

«Το να φάμε τη σάρκα και να πιούμε το αίμα του Χριστού είναι να Τον δεχθούμε σαν προσωπικό μας σωτήρα, πιστεύοντας ότι συγχωρεί τις αμαρτίες μας και μας τελειοποιεί με τη χάρη Του. Παρατηρώντας την αγάπη Του, εμμένοντας σ' αυτή, πίνοντας απ' αυτή γινόμαστε μέτοχοι της φύσης Του. Ό,τι είναι η τροφή για το σώμα, είναι ο Χριστός για τη ψυχή. Η τροφή δεν μας ωφελεί αν δε τη φάμε, αν δεν αφομοιωθεί στο σώμα μας. Έτσι και ο Χριστός δεν έχει αξία για μας αν δεν Τον γνωρίσουμε σαν προσωπικό μας Σωτήρα. Η θεωρητική μόνο γνώση δεν μας κάνει κανένα καλό. Πρέπει να τραφούμε από Αυτόν, να Τον δεχθούμε στην καρδιά μας, ώστε η ζωή Του να γίνει δική μας ζωή. Η αγάπη Του και η χάρη Του πρέπει να αφομοιωθούν.» Ε. Κουάιτ, Ζ.Χ., σ. 360.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Θυμηθείτε τις περιπτώσεις όπου ο Ιησούς καθάρισε το ναό. Πώς γίνεται να πουλήσουμε την πίστη και την ακεραιότητά μας; Πώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί η θρησκεία για κέρδος, για θέση και καλή φήμη; Τι πρέπει να προσέξουμε ως εκκλησία ώστε να μην πέσουμε στην ίδια απάτη;
2. Ο άθεος συγγραφέας Alex Rosenberg πιστεύει ότι τα πάντα μπορούν να εξηγηθούν με φυσικό τρόπο. Αυτός ο τρόπος φυσικά που δεν περιλαμβάνει τον Θεό, δεν έχει ούτε σκοπό: «Ποιος είναι ο σκοπός του σύμπαντος;» ρωτάει. «Κανείς. Ποιος είναι ο σκοπός όλων όσων γίνονται στο σύμπαν; Κανείς.» Εάν ωστόσο αυτό το δίχως νόημα και σκοπό σύμπαν σας οδηγεί στην κατάθλιψη, ο Rosenberg προειδοποιεί «να προσέχετε την κατάθλιψη». Εφόσον τα συναισθήματά μας, συμπεριλαμβανομένου και της κατάθλιψης, είναι απλώς νευρικές αντιδράσεις, γιατί να είμαστε προσεκτικοί μ' αυτό; Ωστόσο, ο Rosenberg δίνει τη λύση μέσα από τα φάρμακα. «Εάν δεν αισθάνεστε καλά το πρωί... ή τρεις εβδομάδες αργότερα αλλάξτε το φάρμακο που παίρνετε... και αν αυτό δεν σας βοηθήσει, ίσως σας βοηθήσει κάποιο άλλο φάρμακο.» Το απίστευτο είναι ότι εννοούσε αυτά που έλεγε. Εάν έχετε κατάθλιψη ρίξτε το στα φάρμακα. Αντιπαραθέστε αυτήν την άποψη με τον Ιησού Χριστό και το έργο Του στο σταυρό. Πώς η συμμετοχή μας στη Θεία Κοινωνία δείχνει ανοικτά την άρνησή μας να δεχτούμε την άποψη του Rosenberg και του αθεϊσμού;

13. ΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΗΜΕΝΟΣ

Εδάφιο μνήμης: «Ο Υιός του ανθρώπου να παραδοθή εις χείρας ανθρώπων αμαρτωλών και να σταυρωθή και την τρίτην ημέραν να αναστηθή.» Λουκάς 24/κδ' 7.

Για τη μελέτη αυτής της εβδομάδας, διαβάστε: Γεν. 3/γ' 1-6, Λουκά 22/κβ' 39-46, Β' Κορ. 13/ιγ' 8, Λουκά 22/κβ' 53, Ματθ. 12/ιβ' 30, Α' Κορ. 15/ιε' 14.

Από παιδί ο Ιησούς ήξερε ότι η αποστολή Του εδώ στη γη ήταν να εκπληρώσει το θέλημα του Πατέρα (Λουκά 2/β' 41-50). Δίδασκε, θεράπευε, και διακονούσε, υπακούοντας τον Πατέρα. Μετά το Κυριακό Δείπνο είχε φθάσει ο καιρός να προχωρήσει μόνος, να επικυρώσει το θέλημα του Θεού, να Τον προδώσουν και να Τον απαρνηθούν, να δοκιμαστεί και να σταυρωθεί, να αναστηθεί νικητής επί του θανάτου.

Ο Ιησούς γνώριζε καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής Του, ότι ο Σταυρός ήταν αναπόφευκτος γι' Αυτόν. Πολλές φορές στα Ευαγγέλια ο όρος «πρέπει» χρησιμοποιείται για τις θλίψεις και τον θάνατο του Ιησού (Λουκά 17/ιζ' 25, 22/κβ' 37, 24/κδ' 7, Ματθ. 16/ις' 21, Μάρκο 8/η' 31, 9/θ' 12, Ιωάν. 3/γ' 14). Πρέπει να πάει στην Ιερουσαλήμ. Πρέπει να υποφέρει. Πρέπει να Τον απορρίψουν. Πρέπει να υψωθεί, κτλ. Τίποτα δεν θα απέτρεπε τον Υιό του Θεού από το να υποστεί τον Γολγοθά. Απέρριψε κάθε πρόταση του Σατανά (Ματθ. 16/ις' 22,23) να αφήσει τον σταυρό. Ήταν αποφασισμένος «να υπάγη... να πάθη... να θανατωθή, και την τρίτην ημέραν να αναστηθή» (εδ. 21). Για τον Ιησού, ο δρόμος προς το σταυρό ήταν χαραγμένος (Λουκά 24/κδ' 25,26,46) «το μυστήριο το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους αυτού» (Κολ. 1/α' 26).

ΓΕΘΣΘΗΜΑΝΗ: Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΧΗ

Στην αρχή, ο Θεός δημιούργησε τον Αδάμ και την Εύα και τους τοποθέτησε σε έναν όμορφο κήπο που είχε όλα όσα χρειάζονταν για να ζήσουν και να είναι ευτυχισμένοι. Σύντομα όμως, συνέβη κάτι το ασυνήθιστο: Εμφανίστηκε ο Σατανάς (Γεν. 3/γ'). Πείραξε το πρώτο ζευγάρι μεταφέροντας στη γη τη Μεγάλη Διαμάχη μεταξύ του καλού και του κακού, μεταξύ του Θεού και του Σατανά. Τώρα, στον καιρό του Θεού, ένας άλλος κήπος (Λουκά 22/κβ' 39-46) γίνεται το πεδίο μάχης μεταξύ της αλήθειας και του ψέματος, της δικαιοσύνης και της αμαρτίας, του σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων και του στόχου του Σατανά για την καταστροφή της ανθρωπότητας.

Στην Εδέμ, ο κόσμος καταδικάστηκε να καταστραφεί από την αμαρτία, ενώ στη Γεθσθημανή ήρθε η διαβεβαίωση της τελικής νίκης του κόσμου. Στην Εδέμ είχαμε τον τραγικό θρίαμβο του εγώ ενάντια στον Θεό, ενώ στη Γεθσθημανή είχαμε την πλήρη υποταγή του εγώ στον Θεό και την νίκη επί της αμαρτίας.

Συγκρίνετε τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στην Εδέμ (Γέν. 3/γ' 1-6) με ό,τι συνέβη στη Γεθσθημανή (Λουκά 22/κβ' 39-46). Ποια ήταν η μεγάλη διαφορά των όσων συνέβησαν;

.....

.....

Στη Γεθσθημανή βλέπουμε δύο σημαντικά πράγματα: πρώτον την προσπάθεια του Σατανά να απομακρύνει τον Ιησού από την αποστολή Του και τον σκοπό του Θεού, και δεύτερον έχουμε το καλύτερο παράδειγμα πλήρους υποταγής στη δύναμη του Θεού για την εκπλήρωση του θελήματος και σκοπού Του. Στη Γεθσθημανή βλέπουμε ότι όσο δυνατή κι αν είναι η μάχη όσο αδύναμο κι αν είναι το εγώ, η νίκη είναι βέβαιη για εκείνους που έχουν βιώσει τη δύναμη της προσευχής. Όπως ο Ιησούς προσευχήθηκε, «πλην ουχί το θέλημά μου, αλλά το σον ας γείνη» (Λουκά 22/κβ' 42).

Όλες οι δυνάμεις του Σατανά στράφηκαν εναντίον του Ιησού, και οι μαθητές που τόσο αγαπούσε αγνοούσαν τη θλίψη Του. Σταγόνες αίματος έπεφταν από το μέτωπό Του, το φιλί του προδότη πλησίαζε, ενώ οι ιερείς με τους φύλακες του ναού ήταν έτοιμοι να χτυπήσουν. Ωστόσο, ο Ιησούς μας έδειξε ότι με την προσευχή και την υποταγή στο θέλημα του Θεού θα δώσει δύναμη στην ψυχή για να αντέξει τα βάρη της ζωής.

ΣΚΕΨΗ: Την επόμενη φορά που θα έρθετε σε πειρασμό, τι μπορείτε να κάνετε για να έχετε την εμπειρία του Ιησού στη Γεθσθημανή και όχι των πρωτόπλαστων στο κήπο της Εδέμ; Τι είναι εκείνο που κάνει τη διαφορά;

Δευτέρα 22 Ιουνίου

ΙΟΥΔΑΣ

«Εισήλθε δε ο Σατανάς εις τον Ιούδαν τον επονομαζόμενον Ισκαριώτη, όντα εκ του αριθμού των δώδεκα» (Λουκά 22/κβ' 3). Αναμφίβολα, ο Σατανάς εργάστηκε σκληρά σε όλους τους μαθητές. Γιατί όμως ο Ιούδας, σε αντίθεση με τους άλλους μαθητές, έπεσε;

.....

Ο Λουκάς αναφέρει ότι ο Ιησούς προσευχήθηκε όλη τη νύχτα στο βουνό προτού εκλέξει τους μαθητές Του (Λουκά 6/ς' 12-16). Ο Ιησούς πίστευε ότι οι δώδεκα μαθητές ήταν ένα δώρο του Θεού σ' Αυτόν (Ιωάν. 17/ιζ' 6-9). Ο Ιούδας ήταν πράγματι απάντηση προσευχής; Πώς κατανοούμε αυτό που συνέβη, πέρα από το γεγονός ότι η προδοσία και η αποστασία του Ιούδα ήταν ένας σκοπός του Θεού που έπρεπε να εκπληρωθεί; (Δείτε Β' Κορ. 13/ιγ' 8). Ο Ιούδας είχε τόσες προοπτικές που θα μπορούσε να είναι ένας άλλος Παύλος, ωστόσο, επέλεξε την αντίθετη κατεύθυνση. Αντί να είχε μία εμπειρία ανάλογη της Γεθθημανή είχε μία πτώση αντίστοιχη της Εδέμ.

«Είχε υποθάψει το πονηρό πνεύμα της φιλαργυρίας, μέχρι που αυτό έγινε η κινητήρια δύναμη της ζωής του. Η αγάπη για τον μαμμωνά υποσκέλισε την αγάπη του για το Χριστό.» Ε. Χουάιτ, Ζ.Χ. σ. 686. Όταν ο Ιησούς τάισε 5000 ανθρώπους με πέντε ψωμιά και δύο ψάρια (Λουκά 9/θ' 10-17), ο Ιούδας ήταν ο πρώτος που εντόπισε την πολιτική αξία του θαύματος και «έθεσε σε ενέργεια το σχέδιο να πάρουν το Χριστό με τη βία και να Τον στέψουν βασιλιά.» Αλλά ο Ιησούς σταμάτησε αυτήν την προσπάθεια, και ο Ιούδας απογοητεύθηκε: «Οι ελπίδες του ήταν μεγάλες. Η απογοήτευσή του ήταν πικρή.» σ. 689. Προφανώς και ο Ιούδας, όπως και οι άλλοι μαθητές, πίστευε ότι ο Ιησούς θα χρησιμοποιούσε τις εκπληκτικές δυνάμεις Του για να ιδρύσει μία επίγεια βασιλεία στην οποία ήθελε να έχει μέρος. Πόσο τραγικό: η επιθυμία του για μία θέση στην προσωρινή βασιλεία που ποτέ δεν ήρθε, του στοιχίισε τη θέση του στην αιώνια βασιλεία που θα έρθει. Όταν η αφοσιωμένη μαθήτρια του Ιησού άλειψε τα πόδια Του με ακριβό άρωμα, ο Ιούδας κατέκρινε την πράξη ως οικονομική σπατάλη (Ιωάν. 12/ιβ' 1-8). Το μόνο που μπορούσε να δει ο Ιούδας ήταν τα χρήματα και η αγάπη του για αυτά επισκίασε την αγάπη του για τον Ιησού. Η εμμονή του με τα χρήματα και την εξουσία τον έκανε να κοστολογήσει ακόμη το ανεκτίμητο δώρο του Ουρανού (Ματθ. 26/κς' 15). Από εκεί και ύστερα «εισήλθε δε ο Σατανάς εις τον Ιούδαν» (Λουκά 22/κβ' 3). Και ο Ιούδας χάθηκε.

ΣΚΕΨΗ: Η θέση, η εξουσία και τα χρήματα, από μόνα τους δεν είναι κάτι το κακό. Το πρόβλημα ξεκινάει όταν επισκιάζουν την πιστότητά μας στον Θεό. Γιατί είναι σημαντικό να προσέχουμε ώστε να μην αυταπατηθούμε όπως ο Ιούδας;

Τρίτη 23 Ιουνίου

ΜΑΖΙ ΤΟΥ Ή ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ

Εκτός από όλα τα άλλα, ο Σταυρός χωρίζει τους πιστούς από τους άπιστους, την προδοσία από την αποδοχή, την αιώνια ζωή από τον θάνατο. Δεν υπάρχει ενδιάμεσο έδαφος για κανέναν όσον αφορά το Σταυρό. Στο τέλος, θα είμαστε είτε στη μία πλευρά, είτε στην άλλη.

«Όστις δεν είναι μετ' εμού είναι κατ' εμού» (Ματθ. 12/ιβ' 30). Έντονα τα λόγια του Ιησού, αλλά είναι η αλήθεια για το τι συμβαίνει με όσους εμπλέκονται στη Μεγάλη Διαμάχη μεταξύ Χριστού και Σατανά. Ή είμαστε με τον Ιησού ή με τον Σατανά.

Πώς σχετίζονταν οι παρακάτω άνθρωποι με τον Ιησού, και τι μπορούμε να διδαχθούμε από τα παραδείγματά τους που θα μας βοηθήσουν στην προσωπική μας σχέση με τον Θεό και τη σχέση μας με το Σταυρό;

Το Συνέδριο (Λουκά 22/κβ' 53). Τι λάθη έκαναν, γιατί τα έκαναν, και πώς μπορούμε να προφυλαχθούμε από αυτήν τη συμπεριφορά όσον αφορά το πώς έβλεπαν τον Ιησού;

.....

.....

Ο Πιλάτος (Λουκά 23/κγ' 1-7, 13-25). Τι έκανε τον Πιλάτο να πει, «ουδέν έγκλημα ευρίσκω εν αυτώ» (Ιωάν. 19/ιθ' 4) και την ίδια στιγμή να Τον καταδικάσει σε θάνατο; Τι μπορούμε να διδαχθούμε από το λάθος του να μην κάνει αυτό που πίστευε ότι ήταν το σωστό;

.....

.....

Ο Ηρώδης (Λουκά 23/κγ' 6-12). Ποιο ήταν το μεγάλο του λάθος και τι μπορούμε να διδαχθούμε από αυτό;

.....

.....

Οι δύο ληστές (Λουκά 23/κγ' 39-43). Δύο αμαρτωλοί κοιτάζουν τον ίδιο σταυρό και έχουν διαφορετικές αντιδράσεις. Πώς αυτή η σκηνή δείχνει ότι στο θέμα της σωτηρίας ή θα είμαστε στη μία πλευρά ή στην άλλη;

.....

.....

.....

ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ

Νωρίς την Κυριακή, οι γυναίκες πήγαν στον τάφο με σκοπό να ολοκληρώσουν την τελετή της ταφής. Παρότι είχαν περάσει πολύ καιρό μαζί με τον Ιησού, δεν είχαν καταλάβει τι επρόκειτο να συμβεί. Σίγουρα, δεν περίμεναν να δουν έναν κενό τάφο ή να ακούσουν από ουράνιους αγγελιοφόρους ότι: «Δεν είναι εδώ, αλλ' ανέστη» (Λουκά 24/κδ' 6).

Στα πρώτα κεφάλαια των Πράξεων υπάρχουν τουλάχιστον οκτώ αναφορές στην ανάσταση του Ιησού. Πράξ. 1/α' 22, 2/β' 14-36, 3/γ' 14,15, 4/δ' 1,2,10,12,33, 5/ε' 30-32. Γιατί η ανάσταση του Ιησού είχε καίρια θέση στο κήρυγμα των αποστόλων και ήταν ιδιαίτερα σημαντική για την πίστη της πρώτης εκκλησίας; Γιατί εξακολουθεί να είναι σημαντική και για μας σήμερα;

.....

.....

.....

Οι γυναίκες ήταν οι πρώτοι μάρτυρες της ανάστασης του Ιησού. Έτρεξαν να πουν τα καλά νέα και στους υπόλοιπους μαθητές, αλλά κανείς δεν τις πίστεψε (Λουκά 24/κδ' 11). Για την ακρίβεια, οι απόστολοι απέρριψαν το σπουδαιότερο γεγονός στην ιστορία της απολύτρωσης γιατί το θεώρησαν «φλυαρία» των γυναικών (εδ. 10,11). Σύντομα όμως θα έβλεπαν το λάθος τους. Η ανάσταση του Χριστού είναι βασική στο απολυτρωτικό σχέδιο του Θεού και στην Χριστιανική πίστη και ύπαρξη. Ο απόστολος Παύλος το λέει ξεκάθαρα: «Και αν ο Χριστός δεν ανέστη, μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών, ματαία δε και η πίστις σας» (Α' Κορ. 15/ιε' 14). Το κήρυγμά μας θα είναι μάταιο επειδή μόνο στην ανάσταση του Χριστού μπορούμε να βρούμε την ελπίδα. Χωρίς αυτήν την ελπίδα η ζωή μας τελειώνει τόσο εδώ όσο και στην αιωνιότητα. Η ζωή του Χριστού δεν τελείωσε στον τάφο, και η υπόσχεση που μας δίνεται, είναι ότι και η δική μας ζωή δεν θα τελειώσει στον τάφο.

«Εάν ο Χριστός δεν ανασταίνόταν από τους νεκρούς, το μακροχρόνιο απολυτρωτικό σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία των ανθρώπων θα τελείωνε στον τάφο. Εάν η ανάσταση του Χριστού δεν ήταν πραγματική, τότε δεν θα μπορούσαμε να είμαστε βέβαιοι ότι ο Θεός είναι ο ζωντανός Θεός, γιατί ο θάνατος θα είχε τον τελευταίο λόγο. Η πίστη θα ήταν μάταιη επειδή το αντικείμενο της πίστης μας δεν θα ήταν ο Κύριος της ζωής. Η Χριστιανική πίστη θα ήταν φυλακισμένη στον τάφο μαζί με την μεγαλύτερη φανέρωση του Θεού, τον Χριστό – όλα αυτά εάν ο Χριστός ήταν νεκρός.» George Eldon Ladd, A Theology of the New Testament, σ. 318.

Πέμπτη 25 Ιουνίου

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΘΩΣΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑ»

Διαβάστε Λουκά 24/κδ' 13-49 όπου αναφέρονται τα γεγονότα που ακολούθησαν την ανάσταση του Χριστού. Στις διάφορες συναντήσεις που είχε, πώς προσπαθεί ο Ιησούς να βοηθήσει τους ανθρώπους να καταλάβουν το τι Του είχε συμβεί, και γιατί αυτό εξακολουθεί να είναι σημαντικό και στη δική μας μαρτυρία;

.....

.....

Η ανάσταση του Ιησού παρέχει αρκετές ενδείξεις για τη Μεσσιανική υπόσταση του Ιησού. Αφού Τον χτύπησαν – Τον βασάνισαν, Τον σταύρωσαν και Τον λόγχισαν, ο Ιησούς τοποθετήθηκε σε ένα μνήμα. Ακόμη κι αν επιβίωσε, όπως ορισμένοι ισχυρίζονται, μετά τη σταύρωση και την ταφή Του, ο αιματοβαμμένος και αδύναμος Ιησούς που με κάποιο τρόπο βγήκε από τον τάφο, δεν θα ήταν στη σκέψη κανενός ως ο θριαμβευτής Μεσσίας.

Ο Ιησούς όμως ήταν ζωντανός και μάλιστα αρκετά δυνατός για να περπατήσει μαζί με τους δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς. Και προτού τους φανερωθεί, έστρεψε την προσοχή τους στα Γραπτά, δίνοντάς τους μία βιβλική θεμελίωση της πίστης τους σ' Αυτόν.

Όταν εμφανίστηκε στους μαθητές, τους έδειξε τα σημάδια στη σάρκα Του, και έφαγε μαζί τους και επίσης έστρεψε την προσοχή τους στο Λόγο του Θεού: «Και είπε προς αυτούς ότι ούτως είναι γεγραμμένον και ούτως έπρεπε να πάθη ο Χριστός και να αναστηθή εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, γινομένης αρχής από Ιερουσαλήμ. Σεις δε είσθε μάρτυρες τούτων» (Λουκά 24/κδ' 46-48). Εδώ, ο ολοζώντανος Ιησούς δεν στρέφει απλώς την προσοχή τους στα Γραπτά αλλά τα χρησιμοποιεί για να τους βοηθήσει να καταλάβουν ακριβώς το τι του συνέβη. Επίσης, σύνδεσε την ανάστασή Του με την αποστολή της διακήρυξης του ευαγγελίου σε όλα τα έθνη.

Παρά τις ισχυρές ενδείξεις για του Ποιος ήταν, ο Ιησούς πάντοτε έστρεψε την προσοχή των ακολούθων Του στο Λόγο του Θεού. Εξάλλου, χωρίς τον Λόγο του Θεού πώς θα ξέραμε την κλήση και την αποστολή μας να κηρύξουμε το ευαγγέλιο στον κόσμο; Πώς θα ξέραμε ποιο είναι το ευαγγέλιο; Η Αγία Γραφή λοιπόν έχει τον ίδιο βασικό ρόλο σήμερα, με την εποχή του Ιησού και των μαθητών Του.

ΣΚΕΨΗ: Πόσο χρόνο αφιερώνεται στη μελέτη της Αγίας Γραφής; Πώς επηρεάζει τη ζωή, τις επιλογές, και τη συμπεριφορά σας στους άλλους;

Περαιτέρω μελέτη:

«Η σπουδαιότητα του θανάτου του Χριστού φάνηκε σε αγίους και αγγέλους. Οι έκπτωτοι άνθρωποι δεν μπορούν να κατοικήσουν στον παράδεισο του Θεού χωρίς τον Αμνό τον εσφαγμένο από καταβολής κόσμου. Δεν πρέπει λοιπόν να εξυψώσουμε το σταυρό του Χριστού; Οι άγγελοι απονεύουν την τιμή και τη δόξα στον Χριστό, γιατί ακόμη και εκείνοι δεν είναι ασφαλείς παρά μόνο όταν κοιτάζουν τις θλίψεις του Υιού του Θεού. Ο Σταυρός προστατεύει τους αγγέλους του ουρανού από την αποστασία. Χωρίς τον Σταυρό δεν είναι περισσότερο ασφαλείς ενάντια στο κακό από ό,τι οι άγγελοι πριν την πτώση του Σατανά. Η αγγελική τελειότητα απέτυχε στον ουρανό. Η ανθρώπινη τελειότητα απέτυχε στην Εδέμ, στον παράδεισο της ευτυχίας. Όλοι όσοι επιθυμούν την ασφάλεια του ουρανού ή της γης πρέπει να έχουν το βλέμμα στον Αμνό του Θεού.» E. Χουάιτ, *The SDA Bible Commentary*, τομ. 5, σ. 1132.

Ερωτήσεις για συζήτηση:

1. Ως Χριστιανοί πρέπει να ζούμε με πίστη, να πιστεύουμε δηλαδή σε κάτι που ούτε είδαμε και ούτε μπορούμε να αποδείξουμε εντελώς. Φυσικά, αυτό είναι κάτι που οι άνθρωποι το κάνουν συνεχώς και ιδιαίτερα στον χώρο της επιστήμης. Για παράδειγμα, κάποιος επιστήμονας έγραψε: «Τελικά, έχουμε άμεσες ενδείξεις για πολύ λίγα πράγματα στα οποία πιστεύουμε.» Richard DeWitt, *Worldviews: An Introduction to the History and Philosophy of Science*, second edition, σ. 15. Ωστόσο, εμείς έχουμε πολλές αξιόπιστες ενδείξεις, γι' αυτά που πιστεύουμε. Στα πλαίσια της Μεγάλης Αποστολής, προσέξτε τα λόγια του Ιησού: «Και θέλει κηρυχθή τούτο το ευαγγέλιον της βασιλείας εν όλη τη οικουμένη προς μαρτυρίαν εις πάντα τα έθνη, και τότε θέλει ελθεί το τέλος» (Ματθ. 24/κδ' 14). Σκεφτείτε λίγο την εποχή που ο Ιησούς είπε αυτά τα λόγια. Πόσοι ήταν οι ακόλουθοί Του; Πόσοι ήταν εκείνοι που Τον πίστευαν και είχαν καταλάβει το Ποιος ήταν και ποιο ήταν το έργο Του; Σκεφθείτε επίσης όλες τις αντιδράσεις που αντιμετώπισε για χρόνια η πρώτη εκκλησία στην Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Δεδομένου όλων αυτών, αναφερθείτε στο πόσο ακριβής ήταν η πρόβλεψη του Ιησού και πώς αυτό πρέπει να μας βοηθά να εμπιστευόμαστε τον Λόγο του Θεού.

2. Μείνετε στο παραπάνω απόσπασμα της E. Χουάιτ. Πώς μας βοηθάει να καταλάβουμε την παγκόσμια διάσταση του ζητήματος της αμαρτίας; Ακόμη και οι άγγελοι είναι ασφαλείς μόνο όταν κοιτάζουν στον Ιησού. Τι σημαίνει αυτό;